

၂၀၁၀

ကျောင်းကုန်းညွှန်မူဝါဒ
လာလေစောစောသွားမှ
နေရာရမည်
(ကျောက်ခွေး ဝတ္ထုများ)

တောင်တန်းတန်းချိုင့်မှ လာလေ တောတောသွားမှ နေရာရမယ်

• တျ ဝ တ် • ခု : • ဣ ဗ ဝ •

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သန်းသန်းအေး
ဝန်ချတောင်စာပေ (၀၁၉၂၄)
အမှတ် (၁၅)၊ အခန်း (၂၀၂)၊ ၆၆ ရပ်ကွက်၊
အင်းဝ တိမ်ရာ၊ ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)
အရှေ့ပိုင်းခရိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံများ - ပန်းချီချစ်လှစိန်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးတင်အောင်ကျော်
စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၁)
အမှတ်-၁၄၇၊ ၅၁လမ်း(အထက်)
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံး - ဗဂျီလင်းဝတ္ထု

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၇

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅. ၈၅

ကျောင်းကုန်း ဧည့်မှုနု

လာလေ ဖောဖောသွားမှ နေရာရမယ် (ကျောက်ခွေး ဝတ္ထုများ)/

ကျောင်းကုန်း ဧည့်မှုနု-ရန်ကုန်။

ဝန်ချတောင်စာပေ၊ ၂၀၁၇။

စာ - ၁၆၂ ၁၃. ၇ x ၂၁ ခင်တီ။

(၁) လာလေ ဖောဖောသွားမှ နေရာရမယ် (ကျောက်ခွေးဝတ္ထုများ)

မာတိကာ

-	မောင်ခိုင်လတ်၏ အမှာစာ	က
-	စာရေးသူ၏ စကားဦး	ဃ
၁။	ရိုးပြတ်က စာပူတယ်	၁
၂။	ဘုရားစူးရစေရဲ့ ဘုရားပူး	၁၅
၃။	ဝံ့	၂၉
၄။	အခန်းပျက် ဘက်ထရီအိုးကလေး	၃၉
၅။	ကလေးအသား ခါးသည်၊ ခွေးအသား ရှိုသည်	၅၇
၆။	ဗီကြ ဒီကြ ဖိတ်ဖိတ်ယို	၆၇
၇။	တည်ကောင်	၈၅
၈။	လာလေ... စောစောသွားမှ နေရာရမယ်	၉၉
၉။	တောရွာခလေးပေမို့ ပျော်မွေ့တယ် တော်ရေ တော်ရေ	၁၂၁
၁၀။	မုဆိုးလေလား သားကောင်လား	၁၃၇

မောင်ခိုင်လတ်၏ အမှာစာ

ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြတိုင်း သို့မဟုတ် အက်ဆေးအကြောင်း ပြောကြလေတိုင်း မကြာခဏ ပြောကြ ညွှန်းကြမိသော အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ရှိလေသည်။ သစ်ဆင်းလ၊ ဒါးကချောင်း၊ အောင်ဆန်းတံတား ဖြစ်လေ သည်။ ရေးသူကား ကျောက်ခွေး၏ခေါင်းကိုင်ဖခင် ကျောင်းကုန်းဧည့်မှူး ဖြစ်သည်။

သစ်ဆင်းလအကြောင်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြောပါမည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၈ ရက် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ အုပ်စိုးစဉ် ကာလ စစ်ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အဖွဲ့ ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ စည်းရုံးရေး ဆင်းစစ်ကာလ။ မြို့ခံကျောင်းကုန်းလူထုက သောင်းသောင်းဖျေ့ ကြိုဆိုကြ၊ ဧည့်ခံဖျော်ဖြေကြနှင့် တက်ကြွနေချိန်။ အပန်းဖြေပွဲအဖြစ် လှေပြိုင်ပွဲ လုပ်ကြ သည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် ရှေးဆုံးကပြေးနေသော ညှပ်ကြီးလှေသမားတစ်ဦးက လှေတစ်ချက်လှော် တက်တစ်ခါ ထောင်ပြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့မှာမို့ လူကြီး တွေက ဟန့်တားသော်လည်း မရ။ လှေသမားတွေက အလဲလဲအပြိုပြို။ လှေကို မခတ်ကြတော့။

ဤသည်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ၁၉၄၇၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက် မြို့တော်ခန်းမ လူထုအစည်းအဝေးတွင် လွတ်လပ်တဲ့လူမျိုးတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး

မဟုတ်ဘူး... ဟု ပမာနိုင်ပြောခဲ့သည်။ အက်ဆေးဆရာက မမွေးခင်က တည်းက တင်ရှိနေသော သမိုင်းကြေးကိုဆပ်ရန် သမိုင်းစာအုပ်ထဲမှာ လှေ သမားရှာပုံတော်ဖွင့်ရာ တွေ့ပါပြီ။ တက်ထောင်သောလှေက သူတို့မြို့ကလှေ မဟုတ်။ တက်ထောင်သူက သူတို့မြို့သား မဟုတ်။ အက်ဆေးဆရာက ထိုအကြောင်းကို သူ့မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျောင်းတွေမှာ လှည့်လည်ဟော သည်။ အားရကျေနပ်စွာ သူဟောပြောချက်ကို သူ့နယ်သားတွေက လက် မခံ။ တက်ထောင်သူက ငါ့ဘကြီးကွ...၊ ငါ့အဖေဟု ငြင်းခန်နေကြတော့ သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အက်ဆေးဆရာက နွမ်းလျူရီဝေစွာ တက်ထောင်တာ ဝုဏ်ယူစရာလား... ဟု လေသံယဲ့ယဲ့သာ မေးနိုင်ရှာတော့သည်။

ဤအက်ဆေးဆရာ မွေးထုတ်လိုက်သော ကျောက်ခွေးသည်လည်း ကျောင်းကုန်းနယ်သား လယ်သမားတစ်ဦးပင်။ ငဘကလေးတစ်ဦးဟု ပြော ရလျှင် ပိုမှန်နိုင်သည်။ ငါးရှာ၊ ဖားရိုက်၊ ကောက်စိုက်၊ ကျွဲကျောင်းအလုပ် တို့တွင် ထောင်းထောင်းကျေ မွေလိုမွေ၊ နောက်လိုနောက်။ ရိုးလိုက်သည် မှာလည်း အ သည့်ဖက်သို့ ယိမ်းနေသည်။ သို့သော် အမှားကို ပြုပြင်လို စိတ်၊ မှန်သည်ထင်ရာကို မတွန့်မရွန့် လုပ်ကိုင်လိုစိတ်ကလေးတော့ ရှိသည်။ (ရိုးပြတ်က စာပူတယ်... ဝတ္ထုကို ကြည့်။) ကျောက်ခွေးမှာ လယ်သမား ပေမို့ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက် မွေးမြူရေးကို တနိုင်တပိုင် လုပ်ကြရိုး ဖြစ်သည်။ ဝက်ကုန်သည် အဆွယ်ကောင်းသဖြင့် ရန်ကုန်ကို ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးရင်း ဝက်ရောင်းလိုက်ခဲ့သည်။ သူ ရောက်ချိန် ရန်ကုန်ဝက်ဈေးက ရွာဈေးထက် ကျဆင်းနေသောကြောင့် ဘုရားကို ပုဆိန်ပေါက်ဦးချပြီး ရွာသို့ သုတ်ခြေတင် ပြန်ခဲ့လေသည်။ အိမ်သူမှာလိုက်သော လယ်ဒီယိုကလေးပင် မဝယ်နိုင်ခဲ့ ရှာ။ (ဘုရားစူးရစေရဲ့ ဘုရားစူး... ဝတ္ထုကို ကြည့်။)

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ပါးရှားသော ကျေးလက်ဒေသမို့ ဘုန်းကြီးပျံပွဲတွင် ဗန္ဓုလကျော်စိန်ဇာတ်ပွဲ ပါလာသဖြင့် ရွာလုံးကျွတ်သာမက ရွာနီးချင်းဒေသ တွေကပါ အံ့ခဲလာကြပါသည်။ ကျောက်ခွေးလည်း သူ့မိသားစုအတွက် ဇာတ်စင်ရှေ့နေရာကောင်းတွင် ဖျာခင်းပြီး နေရာဦးထားရသည်။ နေပူရှိန် ကျဲကျဲအောက်မှာ ချွေးတလုံးလုံး။ ညအတော်မှောင်မှ ပွဲက စသည်။ ကျေး လက်ထုံးစံ၊ ဝိန်းဘယက်ကိုယ်တော်ကလေးနှင့်အဖွဲ့က ဝါရင်းတုတ်တွေနှင့်

ပွဲထိန်းရသည်။ အမူးလွန် အပျော်လွန်နေသူတို့ကြောင့် ပွဲက မကြာခဏ လန့်နေလေရာ ဝါရင်းသံ တဖြောင်းဖြောင်း၊ တတိုတိုကြားရင် ရင်တထိတ် ထိတ်နှင့် ပွဲကြည့်ကြရသည်။ လယ်ကန်သင်းက တောက်ခေါက်သံပြဇာတ် ကောင်းခန်းရောက်လေမှ ကျောက်ခွေးတို့လည်း ဆွဲလာသော နွားတစ်ကောင် ပျောက်နေကြောင်း လာပြောသဖြင့် ပြဇာတ်လည်း မကြည့်လိုက်ကြရ။ မိုးလင်းတော့ သူများပဲခင်းထဲ နွားဝင်စားမှုဖြင့် အလျော်ပေးလိုက်ရသေး သည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ရသောအဖြစ်ပါပေ။

(လာလေ စောစောသွားမှ နေရာရမယ်... ဝတ္ထုကို ကြည့်။)

ပြောရလျှင် ကျောက်ခွေးတို့၏ဘဝသည် အင်မတန်ရိုးလှသည်။ လုံးဝ လူသားပီသသော ဘဝနေနည်း ဖြစ်သည်။ မိသားစုဘဝကို ခုံမင်သည်။ ကြွားဝါ၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသည်။ ကောက်ကျွေခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ ဘဝ တွင် ကွက်လပ်များစွာနှင့် ရောင့်ရဲနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

လူမျိုးတိုင်းတွင် သီးခြားစီဖြစ်သော စရိုက်တွေ ရှိတတ်ကြသည်။ လူမျိုးတစ်မျိုး၏ စရိုက်လက္ခဏာသည် ထိုလူမျိုးနေထိုင်ရာ နိုင်ငံ၏ပထဝီဝင် အနေအထား၊ လူမှုဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုအခြေအနေ၊ သမိုင်း၏အလှည့်အပြောင်း၊ ခေတ်တို့၏ခြေသံ စသည်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ပြဋ္ဌာန်းခြင်းကို ခံရလေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူမျိုးတိုင်း၏စရိုက်သည် ပုံစံကွဲတွေ ဖြစ်နေလေ့ရှိပါသည်။

ဥပမာ... ဆွီဒင်လူမျိုးတို့သည် ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် ညစာစားရသည် ကို နှစ်သက်ကြပါသည်။ ပါရီမြို့တော်သားတို့သည် ပျော်ရွှင်မှုကို အခါ မလပ် ရှာဖွေလေ့ရှိကြသည်။ ဂျာမန်လူမျိုးတို့သည် ထူးဆန်းပြီး သိပ္ပံနည်းကျ သည့် အထူးအဆန်းမှန်သမျှ သဘောကျတတ်ပါသည်။

ယခုအခါ ဦးကျောက်ခွေး ဖြစ်နေလောက်ပြီသော ကျောက်ခွေးတို့၏ စရိုက်သည် မြန်မာလူမျိုးအများစု၏ စရိုက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဝတ္ထုရေး ဆရာသည် ကျောက်ခွေးတို့၏ဘဝကိုဖွဲ့နွဲ့ရင်း မြန်မာလူမျိုးတို့၏ အမျိုးသား စရိုက်ကို ရေးခြယ်ပြသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

မောင်နိုင်လတ်
၂၈-၆-၂၀၁၇

စကားဦး

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် သဘင်မဂ္ဂဇင်း “ရိုးပြတ်က စာပူတယ်” ပထမဦးဆုံး ဖော်ပြခံရသော “ကျောက်ခွေး” ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် နှစ်သုံးဆယ်တင်းတင်းပြည့်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးမောင်ထင်မှသည် ဆရာမောင်သိက္ခာအထိ စာရေးဆရာကြီးငယ်တို့၏ ကျေးလက်သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့အတူ ထိုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်များဖြစ်ခဲ့သော ငဘ၊ ကိုဆေးရိုး၊ ကိုဖိုးလုံး၊ ကိုဒေါင်းစိန်၊ ကိုကျီးညိုတို့ကိုလည်း စွဲလန်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအခွဲအလန်းတို့ဖြင့် ကျေးလက်သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတွေ ရေးရန် “ကျောက်ခွေး” ဟူသော ဇာတ်ကောင်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ခန့်က ကျွန်တော် ဖန်တီးခဲ့ပါသည်။

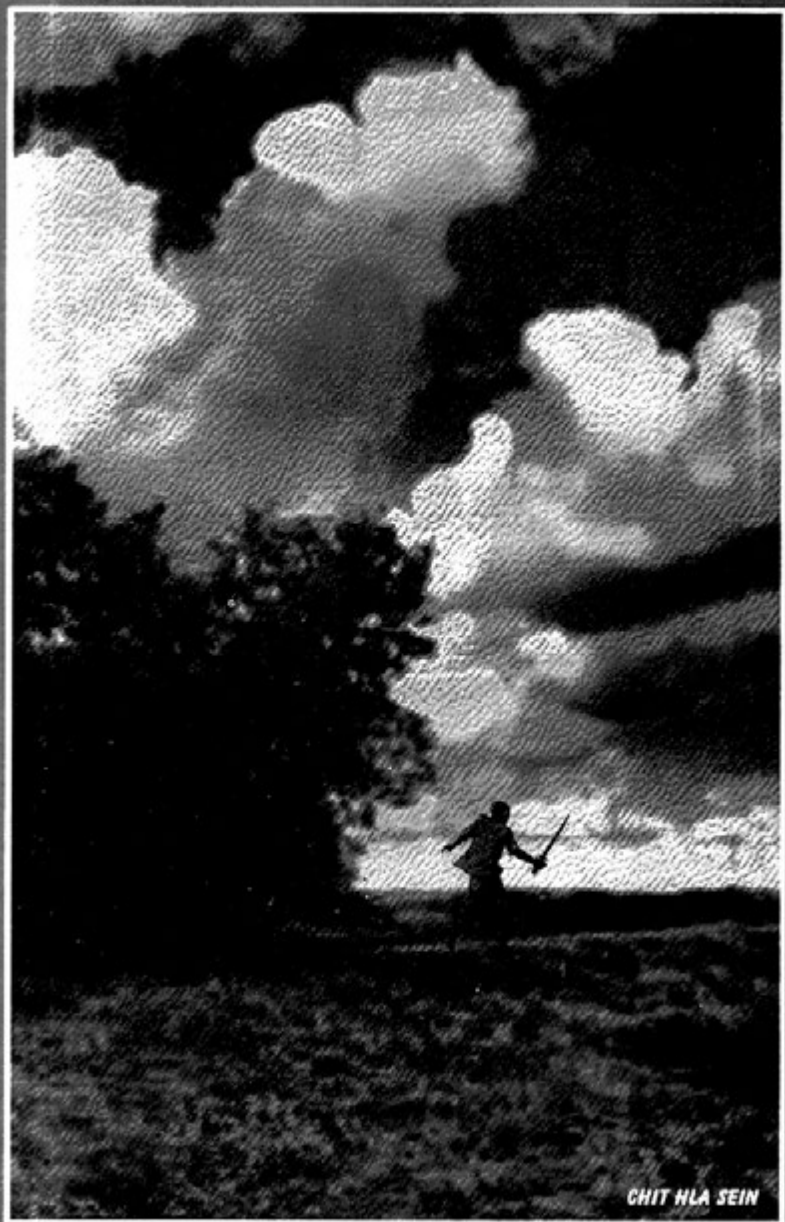
လွန်ခဲ့သော ၂၀၀၀ ခုနှစ်က ကျောက်ခွေးဝတ္ထုတိုများဖြင့် ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေစာပေဆု ရခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် သဘင်၊ စပယ်ဦးဝတ္ထုစဉ်၊ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့သောဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုများကို တစ်စုတည်း “လာလေ... စောစောသွားမှ နေရာရမယ်” ကျောက်ခွေးဝတ္ထုများ အမည်တပ်ပါသည်။ ထည့်သွင်းဖော်ပြသော သဘင်၊ စပယ်ဦးဝတ္ထုစဉ်၊ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းများကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

အမှာစာများ အထူး ဆက်လက်ရေးသားပေးသော စာရေးဆရာမောင်နိုင်လတ်နှင့် ဝန်ချတောင်စာပေအား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ကျောင်းကုန်းဧည့်မှူး

၉·၇·၂၀၁၇

CHIT HLA SEIN

ရိုးပြတ်က စာပူတယ်

“ယောက်ဖရေ...၊ အေ... ခြောက်ပုလင်း ရှိလားဟေ့...”

ကျောက်ခွေး၏ ခေါ်သံကြောင့် လှဆောင် ခေါင်းမောကြည့်သည်။ သူ့ကို မြင်သဖြင့် ကျောက်ခွေး တာလမ်းမမှ အိမ်ဘက်ကို ဖဲ့ဆင်းလာသည်။

“ဘယ်လဲ၊ လာလေကွာ”

လှဆောင်က ကျောက်ခွေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး သူ့မြို့ဝါးကို ငုံ့၍ ဆက်ကြောလိုက်သည်။

“ငါ့လခွေး၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ရွံ့ဗွက်တန်း နင်းရတာပဲ၊ ဟန်မကျပါဘူး၊ ငါများ သိန်းဆုပေါက်ရင်တော့လားကွာ...၊ ဟောဒီ ရွာလမ်းကို အုတ်ပတ်ကား အပြည့်ခင်းပစ်လိုက်ဦးမယ်”

အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးတွင် ခြေတုန်းဝှက်ဆေးရင်း ကျောက်ခွေးက ညည်းတွားသည်။ စေးပျစ်သောရွံ့တို့ကို ခြေထောက်မှ စင်အောင် အတော်ကြာကြာ ရှေးဆေးပြီးမှ ကျောက်ခွေး အိမ်ပေါ်ရောက်သည်။

“ဟဲ့... ညက်ထွေးရေ... ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ သိပ်မလုပ်နဲ့ဟာ ထန်းလျက်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ”

လှဆောင် မြိုးကြောသည် အနီးမှ နှိုးခမောက်ကို ချွတ်၍ ထိုင်ချ လိုက်ရင်း အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဆန်ပြာနေသော ညှက်ထွေးကို ကျောက်ခွေး လှမ်းနောက်သည်။

“ကာလနာနော်...၊ ငါ့ယောက်ျားကို နာမည် မဖျက်နဲ့၊ နောက် တစ်ခါ ခြောက်ပုလင်းခေါ်ရင် အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းရဘူးမှတ်”

ညှက်ထွေးက ဆန်ကောက်ကို မ၍ အိမ်ရှေ့ ထွက်လာရင်း ကျောက်ခွေး ကို နှုတ်လှန်ထိုးသည်။ ကျောက်ခွေးကမူ ဆေးချိုးကပ်နေသော ကောက် ညှင်းငချိပ် သွားများပေါ်အောင် တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

“လာ... လာ... ချေးသေး...၊ ဘကြီးဖိုခတို့လယ်ကူမှာ နင့်လင် အန်ဖတ်ဆိုပြီး ကန်သင်းပေါင်မှာ ဖားပေါင်စင်းနေလို့ အိမ်ထမ်းပို့တာ ဘယ် သူမှတ်လို့လဲ၊ ကျေးဇူး မကန်းနဲ့”

ကျောက်ခွေး အပြောကြောင့် မြိုးကြောရင်းတန်းလန်းက လှဆောင် ပြုံးသည်။ ညှက်ထွေးကမူ ကျောက်ခွေးကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အပေါင်းအသင်းမှားတော့ ဘုရားဒါယကာ ဇရသတ် (အဇာတ သတ်) မင်းကြီးတောင် ဖအေ သတ်မိသေးတာပဲ”

“ဟေ... ပိဋကတ်အိုးကွဲမ၊ အရင်တလောက ဥပုသ်ဇရပ်မှာ ဆရာ တော် ဟောခဲ့တဲ့ တရားများ၊ သူ့ဟာ လုပ်လို့”

ရေမွှေးကြမ်းကို တစ်ချက်ကျိုက်ချပြီး ကျောက်ခွေးက ငေါ့ပြော သဖြင့် ညှက်ထွေးက-

“ဒါပေါ့”

ဟု ပြုံး၍ ဆိုသည်။

“ဥပုသ်ဆိုလို့ မစောင့်နိုင်တာ ဘယ်နှစ်ပတ်ရှိပြီလဲ မသိဘူး၊ နွားစာ ခြတ်ရိတ်ရ၊ ငါးစောဖားစော ကပ်နေရတာနဲ့၊ အင်း... နောက်ဆုံးတော့လည်း ဝါဝင်တစ်ပုသ် ဝါထွက်တစ်ပုသ် ပိတ်စောင့်လိုက်လည်း ပြီးတာပါပဲကွာ၊ အဟေး... ဟေး...”

ကျောက်ခွေး၏ ရည်ရွန်းပတ်ရွန်းစကားကို လှဆောင်ရော ညှက်ထွေး ပါ သဘောကျရာ တဟားဟား ရယ်ကြသည်။

“အေးကွာ၊ ယောက်ဖရယ် မင်း ပြောသလိုကျနေပြီ၊ ငါလည်း ဥပုသ်ကျောင်း မရောက်တာ ကြာလှပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်းကော ငါးတောင်စင်းငါး ဘယ်နှစ်အိုးရပြီလဲ”

လှဆောင်က ဝါးဆစ်ဆေးလိုက်ခွက်ထဲက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ် တို့ကို လှမ်းကိုင်၍ ပြောရင်း ကျောက်ခွေးကို တစ်ဆက်တည်း မေးသည်။

“ဘယ်ကွာ၊ ရေတွေ ဒီလောက် ပင်လယ်ဝေနေတာ မနှစ်ကခြေကို မိမှ မိပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်ပြည်စု တစ်ခွက်စု စုတာတောင် နှစ်ဆယ်ဝင်အိုးတစ်အိုး မပြည့်သေးဘူး၊ ကန်သင်းတွေ မကျိုးသွားအောင် ဆိုရပိတ်ရတာလဲ ခါးမှာ သွောင့်ထိုးနေပြီ၊ ယင်းဝါးဖိုးတောင်ကုန်တာ နည်း မှတ်လို့”

ကျောက်ခွေးက ညည်းချင်းရှည်ကြီး ညည်းသဖြင့် လှဆောင် ပြုံး သည်။ မနှစ်က သည်ကောင် ငါးတောင်စင်း (ငံပြာရည်ငါး) လေးဆယ် ဝင် သုံးလေးအိုး ရသည်ကို လှဆောင် သိသည်။ သည်တုန်းက ကျောက်ခွေး မိန်းမ ခင်ကြည်တို့များ ငါးမျက်နှာကြောင့် ဘဝင်လေဟပ်ပြီး အိမ်နီးချင်း တွေကိုတောင် ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ဘဲ ခပ်တည်တည် နေခဲ့သေးတာ ကလား။

“အင်း... အဲဒါ အသာထားလို့ မိုးကလည်း ရက်ဆက်ရွာ၊ အောက် ရေကလည်း အိနေတယ်၊ ဒီပုံနဲ့ တို့လယ်သမားတွေတော့ ဒီနှစ်မိုးဖျက်ဦး မယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“အို... နင်ကလည်း မဦးမချွတ်”

လှဆောင် စကားကို ညွှက်ထွေးက ပျာပျာသလဲ ဆီးပိတ်သည်။

“နင်ကလည်း မလုပ်နဲ့၊ အနိမ့်ပိုင်းက ကိုစံမိုးကြီးတို့ လယ်တစ်ရှည် လုံး ရေမြုပ်နေတာ နင် မသိဘူးလား၊ နောက် လေးငါးမိုးရွာရင် အဲဒီလယ် တွေ ပစ်ရရော”

လှဆောင်တို့ လင်မယား အချီအချ ဓကားပြောနေသည်ကို နား ထောင်နေရာမှ ကျောက်ခွေး ခမောက်ကို ကောက်ဆောင်းသည်။ ပြီးတော့ ငေါက်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ မင်းတို့ပြောမှ သတိရတယ်၊ လယ်ထဲမှာ ရေအခြေအနေ ဆင်းကြည့်မလို့ ထွက်လာတာ၊ ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့...”

စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နိုင်လှသော ကျောက်ခွေးသည် စကားလည်းဆုံးအိမ်ပေါ်က လှမ်းဆင်းပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“လှဆောင်... နင့်လူကို ကြည့်ပြောဦးနော်၊ တစ်ရွာလုံးက သူတို့ကို အပြစ်တင်နေတာ”

ရွာလမ်းမအတိုင်း သုတ်သီးသုတ်ပျာ လျှောက်သွားသော ကျောက်ခွေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ညက်ထွေးက ပြောသည်။ လှဆောင်ကမူ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ သက်ပြင်းချရင်း မြူးဝါးကို ဆက်ကြောနေလေသည်။

လယ်ကွင်းပြင်သို့ ကျောက်ခွေး ရောက်ချိန်တွင် အိုင်မကြီးကွင်းအနောက်တောင်အရပ်မှာ မိုးညိုနေပေပြီ။

“ဆည်မြောင်း ချောင်းကန်၊ အသစ်တဖန်တိုးအောင် မိုးလုံးပုလဲမျှ၊ ရွာစေချင်ပါပေ တို့ပြည်ကား၊ ဆန်စပါး...”

“အေ... ဘုတို့”

“ဟေ... လကွာ”

“မင်း သီချင်းကို မဆိုဘဲနေရင် မြက်တစ်ထမ်း ပေးမယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မင်း အမေကလိန်း၊ မိုးရွာလွန်းလို့ ရေတွေ ဒီလောက် အယ်ပေါ်လှိုင်နေတဲ့ကြားက မင်းကြီးတော် မိုးကို သေမလို့ ရွာခိုင်းနေရတာလားကွ”

“မဆိုနဲ့ဆို... မဆိုပါဘူးကွာ၊ ကြီးတော်တော့ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ သူ မသေခင် မိန်းမပေးစားသွားမယ်တဲ့လေ၊ အဟဲဟဲ...”

ဘုတို့တို့ အချီအချ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံတွေ အိုင်မကြီးကွင်းတစ်ခွင်တစ်ပြင်အနှံ့ ပြန့်သွားသည်။ ဘုတို့၏ ဟာသကြောင့် ကျောက်ခွေး ပြုံးမိသေးသည်။ ရယ်စရာ၊ မောစရာ ဗရွတ်ရွတ်တစကားတွေကြားလျှင် ကျောက်ခွေး အပိုးမသတ်။ ဝင်ရောချင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့လယ်ထဲ

ကို ရောက်ချင်စောကြောင့် အသံမပေးတော့ဘဲ ကန်သင်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက်သည်။

“ဗျိုး... ဟိုဟာ... ကိုကြီးကျောက်ခွေးလား၊ ဒီလောက်အသံတိတ်ချက် ထောက်ရင် ဘယ်သူ့လယ်မှာ မြက်ခိုးရိတ်မလို့လဲဘဲ”

“မင်း ကြီးတော်ကို လှေတင်ခိုးမလို့ ဘုတိုရေ...၊ ကဲ... မှတ်ပြီလား”

မပြောတော့ဘူးဟု စိတ်ကူးထားလျက်က ကျောက်ခွေးနှုတ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ သည်ကောင်တွေနှင့် စကားကြောရှည်မည်စိုး၍ ခြေလှမ်း စွတ်ခနဲ စွပ်ခနဲ မြည်အောင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘုတိုတို့ ရယ်သံတွေ နောက်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကျွတ်... ကျွတ်...”

ရေပေါင်းလန်နေသော လယ်ကွင်းပြင်ကို ကြည့်ရင်း ကျောက်ခွေး စုပ်သပ်သည်။

“သွားပြီ... ဂန်ကရားတို့၊ မိုးဝတုတ်တို့ လယ်တွေတော့ စုပ်စုပ် မြှုပ်နေပြီ၊ ငါးမြွေထိုးနှုတ်သီးတောင် မပေါ်တော့ဘူး၊ ဘုရား... ဘုရား...၊ ခုည မိုးတစ်လုံးလောက်ချရင် ငါ့လယ်လည်း ဘာသင်းမို့ ခံနိုင်မှာလဲဟင်း...”

ခမောက်အောက်က လက်လျှို၍ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ကျောက်ခွေးပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရေရွတ်သည်။ သူ တစ်နေ့လုံး အပင်းပန်းခံဖို့ ထားသော ကန်သင်းရိုးမြင့်မြင့်မှာ ရေကျော်နေပြီ။ သူ့ခြေချင်းဝတ်ပင် ရေမြှုပ်နေပြီ။

နယ်ခြားကန်သင်းတစ်လျှောက် ပတ်၍ သူ ကြည့်သည်။ ရေပေါ်မှာ လက်လေးလုံးခန့်သာ ပေါ်တော့သော စပါးပင်ကလေးများသည် ရေနစ်လို့ ကယ်ကြပါဗျို့ဟု အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေသလို လေအသိမ်းမှာ မသက်မသာ ယိမ်းနေ၏။

ကွင်းရေကို နုတ်သော ရိုးချောင်းကလေးမှာ ရေငြိမ်နေ၏။ မြက်တစ်ပင်မျှပင် ရေစီးမှာ မမျော။ ရိုးချောင်းတစ်လျှောက် အထပ်ထပ် ကာ

ထားသော ဝါးယင်းတို့မှာ မတ်မတ်ရပ်၍ ရေစီးကို ဆီးကာထား၏။ ဝက်လာ မြက်နှင့် မြေစာမြက်ပင်တို့မှာ ပေါလောပေါ် ယင်းထိပ်မှာ ဖောင်ဖွဲ့ပိတ်ဆို နေလေသည်။

“အေ... ကျောက်ခွေး၊ အဖန်လေး ဘာလေး လာသောက်ဦးလေ ကွာ”

မလှမ်းမကမ်း လယ်တဲဆီက ခေါ်သံကြောင့် ကျောက်ခွေး လှမ်း မျှော်ကြည့်သည်။ လယ်တဲဝမှာ ခေါင်းပြုထွက်၍ လက်ယပ်ခေါ်နေသော တဲရှင်ဦးခေါင်းကြီးကို တွေ့ရသည်။

ရေပြင်ဖွေးဖွေး အထက်မှာ စွေ့စွေ့ကလေးသာ လွန်လူးထွက်နိုင် တော့သော စပါးပင် ခွဲခွဲကလေးများကို တွေ့တွေ့ငေးငေး တစ်ချက်လှည့် ကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းကြီးတဲဘက်ကို သူ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ ရေထဲတွင် တဝုန်းဝုန်း ဖြတ်လျှောက်လာသော သူ့ခြေသံကြောင့် ကန်သင်းရေစပ် ကျင်း ပေါ် ကျောစင်းနေသည့် ငါးရုံတစ်ကောင်သည် လယ်ကွက်ထဲကို ဝုန်းခနဲ ခုန်ချသွားသည်။

“လာကွ... ကြိုကြိုက်တုန်း ချသွား”

တဲပေါ်မှာ ပုလင်းထောင်၍ အခန့်သား ဝိုင်းဖွဲ့နေသော ဦးခေါင်းကြီး တို့ လူသိုက်ကို ကျောက်ခွေး တွေ့ရသည်။ ဦးခေါင်းကြီး စာရင်းငှားကြွက်နီ က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲက လက်ကျန်အရက်ကို မရုံ့မမဲ့သောက်ရင်း သူ့ကို ခေါ်သည်။

သူ တဲပေါ်ကို တင်ပါးလွဲတက်ထိုင်လိုက်သည်။ တဲပေါ်တွင် ဦး ခေါင်းကြီးနှင့် ကြွက်နီတို့အပြင် ရွာလယ်က ငတိုးလည်း ရှိနေသည်။ သည်ကောင့်ကို သာပေါင်းညာစား လူလည်လူရှုပ်မို့ ကြည့်မရဘဲ ကျောက် ခွေး ခပ်တန်းတန်း နေခဲ့သည်။ ခုလည်း သည်ကို ဘာတွေ ကွက်ကျော် ရိုက်ဖို့လာသည် မသိ။

အင်း... ဦးခေါင်းကြီးက အိုင်မကြီး ရိုးချောင်းကို အင်း လုပ်ထား တော့လည်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေနဲ့ အပေးအယူလုပ်ဖို့ သည်လိုကောင်မျိုးနဲ့ အသုံးတည့်မှာပေါ့လေ။ ငတိုးတို့က ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုပေါင်းရမည်ဆို သည့် အကြောကို နောကြေအောင် သိတာကိုး။

“ကြွက်နီ... မင်းကောင်ကို ငဲ့ပေးပါဟာ၊ ကျောက်ခွေး လုပ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ်လို့ပဲ၊ မင်းကလည်း ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား”

ဦးခေါင်းကြီးက ကြွက်နီကို လောဆော်ရင်း ကျောက်ခွေး၏ ကျော အပြောင်သားကြီးကို မနာမကျင် ရိုက်လိုက်သည်။

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ဦးရယ်၊ လယ်တွေ ခုလို ရေမြုပ်”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

သူ့စကား မဆုံးမီမှာပင် ဦးခေါင်းကြီးက ဝါးလုံး ခွဲလိုက်သလို အသံပြဲကြီးနှင့် အော်ဟစ် ရယ်လိုက်သဖြင့် ကျောက်ခွေး လန့်သွားသည်။ ကြွက်နီနှင့်ငှက်တို့ကပါ ကြေးစည်အထုမှာ ခွေးလိုက်အူသလို ရောယောင် ရယ်သည်။ ကျောက်ခွေး ငှက်တို့ကို ဘုကြည့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ကျောက်ခွေးရာ၊ အဟား... ဟား...”

“ဗျာ... လယ်ရေနစ်တာ မဆန်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကမ္ဘာဦး တန်ခူး ရက်မစုံကတည်း အခုထိ လယ်ရေကြီးတယ်၊ မိုးခေါင်တယ်၊ ပိုးကျတယ်၊ ကြွက်ကိုက်တယ်၊ ပုစွန် ညှပ်တယ်၊ ငှက်အုပ်ကျတယ်၊ ကဲ... တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေရတာပဲ မဟုတ် လားကွ၊ ဒါများ”

“ဟင်း...”

ဦးခေါင်းကြီး စကားကြောင့် ကျောက်ခွေး သက်ပြင်းချသည်။

“သူ ပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ၊ ဘယ်နေရာမှ တို့တစ်တွေ မသက်သာဘူး၊ ခံဘက်ကချည်းပဲ”

ကျောက်ခွေး အတွေးမဆုံးမီ ဦးခေါင်းကြီးက သူ့ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“ဒီမှာ ကျောက်ခွေး ကျွဲခြေရာကွက်လောက်ရှိတဲ့ မင်းလယ်က ဝင်ငွေလောက်တော့ ငံပြာရည်၊ ငါးနဲ့ ငါးပိငါး ရောင်းတာနဲ့ ထေမိပါတယ် ကွ”

“ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့ ပူတော့ အိမ်နောက် မချမ်းသာဆိုသလို”

“ဟေ့ကောင် တော်၊ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ”

“ဒါပေမဲ့”

“အံ့မာ... ဝမ်းစာ ဘယ်ကရမှာလဲလို့ ပြောမလို့မို့လား၊ မင်းတို့

လင်မယား စပါးလှည်းနှစ်စီးကြိတ်ဆို တိန်တိန်ကိုမြည်လို့၊ ဗိုက်ပုတ် ပြီး
တောင် စားနိုင်သေး၊ အဲဒါများ ငါ့တာဝန်ထား၊ ကဲ... ကဲ... စိတ်ညစ်
စရာတွေ တွေးမနေနဲ့၊ ရော... အဲဒါ ချလိုက်”

ဦးခေါင်းကြီး ကမ်းပေးသော အရက်ပန်းကန်ကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ရင်း ကျောက်ခွေး တွေနေသည်။ သူ့မျက်လုံးက အရက်ပန်းကန်ကို
ကျော်၍ အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော ကွင်းကျယ်ဖွေးဖွေးဆီ ရောက်သွား
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ညိုနေသောမိုးသည် အပြုံးတကြီး ဝှန်းခိုင်း ရွာချလိုက်
လေသည်။ ကျောက်ခွေး လည်ကြီးစင်းပြီး ဝိုင်သွားသည်။

“ရောစမ်းပါ ဟကောင်ရ”

ဦးခေါင်းကြီးလက်မှ အရက်ပန်းကန်ကို လက်ပြောင်းယူ၍ ကြွက်နီ
က သူ့ကို တစ်ဆင့်ကမ်းပေးသည်။ သူ ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင်
ကွပ်... ကွပ် မြည်အောင် တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

“ရော... ထပ်ချလိုက်ဦး၊ မိုးစိမ့်စိမ့်နဲ့ အတော်ပဲ”

အရက်သုံးလေးခွက်လောက် ဝင်သွားသောအခါမူ ဦးခေါင်းကြီးတို့
ကြွက်နီတို့နှင့် ကျောက်ခွေးမှာ ပုလင်းတူ ဘူးဆို တစ်သားတည်း ဖြစ်သွား
သည်။

“ဒီမှာ ကျောက်ခွေး၊ မင်းလယ်ဟာ ငါးကြော ဘယ်လောက်မိတယ်
ဆိုတာ မင်း အသိပဲ။ မိုးများလို့ ရေကြီးလို့ ဘာညာနဲ့ သူများပြောစကားကို
နားယောင်ပြီးများ ကန်သင်းဖောက် ရေလွှတ်ပေးဖို့တို့၊ ရင်းဖြုတ်ပေးဖို့တို့
ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးလေနဲ့။ ရေလွှတ်တာနဲ့ မင်းလယ်မှာ ငါးခုံးမတစ်
ကောင် တစ်မြီးတောင် ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မသေမချင်းမှတ်”

ဦးခေါင်းကြီး ပြောစကားတွေ သူ့နားထဲကို မဝင်တစ်ချက် ဝင်
တစ်ချက် ဖြစ်နေသော်လည်း ကျောက်ခွေးမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ အင်း
တလိုက်လိုက်...။

ကျောက်ခွေးသည် သူ့လယ်ထဲက စပါးပင်ကလေးများကဲ့သို့ အရက်
ခွက်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားပေပြီ။

“အသရေတော်အမှန်။ တကယ်မနုတ်ပါဘု၊ အထည်ခံ မသွေစုတ်
သော်လည်း အမယ်လေး... ဟင်း... ဟင်း... ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါ-အား
ဟာ တိန်-တိန်။ ဟ... သောက်ပလုတ်တုတ်။ လမ်းက ခြေကုတ်မရဘူး၊
ချောသကွ ကြွက်နီရ...”

“ထတော်မူပါ... ဝဇီရာ စိန်မောင်မောင်”

“ငှင်း... ငှင်း... ဒီလိုမှပေါ့ မယ်ပပရယ်၊ မှန်းစမ်း ငိုချင်းဆုံး
အောင် ဆက်ဟဲလိုက်ရအောင်၊ မပေါင်းထိုက်စရာလေးဟေးဟေး...”

“ဟ တော်တော့ ကိုယ်တော်၊ ရွာဝင်နေပြီ၊ မင်း သောက်သံပြဲကြီးကို
ပိတ်တော့၊ ငါ အိမ်ဝင် ကျန်ခဲ့တော့မယ်၊ မင်း ပြန်နိုင်လား”

“ရပါတယ်၊ ယောက်ဖရ၊ ကျောက်ခွေးတို့က ဒီလောက်ကို အပျော
ပါပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ...”

“ကဲ... အဲသလိုဆိုရင် ငါ သွားပြီ”

ကြွက်နီနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း ကျောက်ခွေး
ဆက်လျှောက်လာသည်။ ရွာထဲမှာ ရေဒီယိုသံနှင့် လူသံ သူသံတွေ တိတ်
ဆိတ်နေ၏။ လမိုက်ညဖြစ်သည့်အပြင် မိုးရိပ်ဆင်နေသဖြင့် ကောင်းကင်၌
ကြယ်ရိပ်မရှိ၊ ပကတိပိန်းပိတ်နေ၏။

ရှေ့တစ်လံလောက် ခရီးကိုပင် မမြင်သာသောလမ်းကို ကျောက်ခွေး
စမ်းနှင်းနေရ၏။

“ဝုတ်... ဝုတ်...”

ကိုရင်အောင်ငြိမ်း အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခွေးက ဆီးဟောင်သည်။

“ဟင်း... ရန်လုံ၊ ကျွတ်... ကျွတ်...”

လူ မှတ်မိအောင် ကျောက်ခွေးက အသံပြုလိုက်မှ ရန်လုံ ငြိမ်သွား
သည်။ ကျောက်ခွေးသည် ဒယိုင်းဒယိုင် လျှောက်ရင်း ကိုရင်အောင်ငြိမ်း
ခေါင်းရင်း တစ်အိမ်ကျော်ရှိ သူ့အိမ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

“ကျားသားမိုးကြိုး၊ ဘုရားတစ်ဆူ ပွင့်ဦးမယ်၊ ခင်ကြည်မ ခုထိ
မအိပ်သေးဘူး”

အိမ်ထဲ၌ မီးရောင်မြင်ရသဖြင့် အအိပ်စုံမက်တတ်သော သူ့မိန်းမ

ထူးထူး ဆန်းဆန်း မအိပ်သေးဘဲ ရှိနေသေးသည်ကို ကျောက်ခွေး အံ့သြသွားသည်။

အိမ်ခြံထဲကို လှမ်းဝင်ရင်း ခင်ကြည်မကို ခေါ်ဖို့ပြင်လိုက်ပြီးမှ ကျောက်ခွေး ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်လိုက်သည်။

သူသည် စကားတီးတိုးသံ ကြားနေရသော သူ့အိမ်အနီးသို့ ခြေဖွနင်း၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကပ်သွားလိုက်သည်။

“ကျောက်ခွေး နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျာပြောပေါ့ဟာ၊ ဦးခေါင်းကြီး နွားလုပ်တာကို သိသိကြီးနဲ့ ခံနေရင် ဒီကောင်လောက် မိုက်တွင်းနက်တဲ့လူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ကိုလှဆောင်ရယ်”

“အစက ငါလည်း မပြောဘူးလို့ဘဲ၊ အထင်လွဲခံရရင် မကောင်းဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ရပ်ရွာလူထုက အထက်ကို တိုင်မယ်၊ လယ်တွေတော့အဖျက်မခံဘူး၊ လူချင်းသတ်ရင် သတ်ရပါစေလို့ နေ့လယ်ကပဲ တိုင်ပင်နေကြတယ်၊ အဲဒါ သိရတော့ ငါ သတိမပေးလို့ မရတော့ဘူး၊ ကျောက်ခွေးက ကြားက ဓားစာခံဖြစ်မှာ နင် နားလည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဦးခေါင်းကြီးက ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရော ဆိုတဲ့ တစ်ဖို့တည်းသမားကြီး၊ တစ်ရွာလုံး ရေနစ်လည်း သူ ပူမလား၊ သူ့နှံပါ ချောင်လယ်က ကုန်းခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ၊ ပြီးတော့ ငွေတိုးပေး၊ စပါးပေး၊ ပဲပေး၊ နှမ်းပေးနဲ့ ချမ်းသာလိုက်တာ ကျိကျိတက်လို့”

“ငါ့ကို ဗန်းပြုပြီး ကျောက်ခွေးကို ဆွယ်မယ်၊ ဟော ခု လယ်တွေ ရေနစ်တော့ ဘယ်သူခံမှာလဲ၊ အများနည်းတူ နင်တို့လည်း ဝမ်းစာပျောက်မယ်၊ တာဝန်ကျေ စပါးမရောင်းနိုင်လို့ အရေးလည်း ယူခံရဦးမယ်”

“ဦးခေါင်းကြီးက ကြည့်မနေပါဘူးလို့ ကိုကျောက်ခွေးကို ပြောသတဲ့တော့”

“ဟေ ခုထိ လာသေး၊ သေတာတောင် အီးတစ်ချက် ပေါက်ပြဲနေတုန်းပါလား၊ နင်တို့မို့ မနာတာ၊ ဟိုတစ်နှစ်က နင်တို့လယ်မှာ ငါးလုံးလေးလည်း မြင်ရော၊ သူ ဂရန်ဆွဲထားတဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာ ရင်းမပိတ်ရဘူး၊

တစ်မဖို့ရဘူးဆိုပြီး သူ့ လူမိုက်တွေနဲ့ လာချိုးချသွားတာများ မှတ်မိသေးလား ခင်ကြည်ရဲ့”

“အ... ကျပ်ကျပ်သတိထား၊ ငါ့ဝတ္တရားကုန်ပြီ၊ ကျောက်ခွေးကို နင်ကြည့်ပြီး ပြောတော့၊ သူ့ဌေးသင်္ဘောတစ်စီး မှောက်တာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူတောင်းစား ခွက်ပျောက်သွားတာ အကြောင်း။ ကဲ... ငါ ပြန်မယ်၊ ဟိုကောင်လည်း ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး၊ တယ်ခက်တာပဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ဆက်သံနှင့် ခြေသံတွေကြောင့် ကျောက်ခွေးအိမ်ခြေရင်းဘက် ကို နေရာရွှေ့လိုက်ရသည်။ လှဆောင်၏ မီးတောင်း(မီးအုပ်) မီးရောင်က သူ့ဘက်ကို လက်ခနဲ ပြေးဝင်လာသဖြင့် ပုတ်စင်အကွယ်မှာ အသာကပ် လိုက်သည်။

ကျောက်ခွေးသည် လှဆောင်ကို အတွေ့မခံဝံ့သော မိမိကိုယ်ကို အံ့ဩနေ၏။ သူ့ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေ၏။ ညနေက သောက်ထားသော သေရည်တို့သည် ဘယ်ကို လွင့်ပျောက်သွားသည် မသိ။

“မင်း... အသုံးမကျတဲ့ သူများလက်ကိုင်တုတ်” ဟု လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အပြစ်တင်မည့် လှဆောင်မျက်နှာနှင့် ဂန်ကရားတို့၊ ဖိုးဝတုတ်တို့နှင့် လယ်ရေမြှုပ်ခံနေရသော ရွာသူရွာသားများ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ကျောက်ခွေးကြက်သီး ဖျန်းခနဲ ထသွားသည်။

ညနေက အရက်ခွက် ကမ်းပေးသော ဦးခေါင်းကြီး၏ မျက်နှာပြု ကြီးကို ကျောက်ခွေး ပြေးသတိရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တဟားဟား ရယ်မောနေရာမှ ငှက်ကြီးတောင်စားကို တဆဆလုပ်ကာ “ငါ ချိုးထားတဲ့တစ်နဲ့ ရင်းတွေကို ပြန်ကပ်တာ တွေ့လို့များတော့ ဟောဒါ ကြည့်ထား ကျောက်ခွေး၊ မင်း... သေမင်းပဲ” ဟု စီးနင်းကြိမ်းဝါးခဲ့သော ဦးခေါင်းကြီး၏ တစ်ချိန်တုန်းက မျက်နှာကို ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

ထိုစဉ် မိုးသည် စဉ့်အိုးလှဲသွန်လိုက်သလို သဲကြီးမဲကြီး ဝုန်းဒိုင်း ရွာချသည်။ ကျောက်ခွေးသည် အိမ်ခြေရင်း ပုတ်စင်ဘေးတွင် တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေရာမှ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို လှစ်ခနဲ ပြေးသွားလိုက်သည်။ မိုးနှင့်

လေ ရောပါလာသဖြင့် ညဉ့်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် အော်ဟစ်နေ၏။

နောက်ဖေးအဖီအောက်ကို ကျောက်ခွေး ဝင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝါးကောက် ဝါးတံ ခါးကို အသာလျှိုပြီး အိမ်တွင်း ဝင်သည်။ အိမ်ထဲရံ တစ်လျှောက်ကို လက်နှင့်စမ်းရှာသည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် သူလိုချင်သော အရာကို စမ်းသပ်ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

အိမ်ထဲမှာ မီးရောင်ပျောက်သွားသဖြင့် ခင်ကြည်မတစ်ယောက် မိုးစိမ့်စိမ့်နှင့် စိမ်လုပ်တော့မည်ကို ကျောက်ခွေး သိသည်။ တံခါးဝကို လျှိုပြီး ကျောက်ခွေး အိမ်ပြင် ပြန်ထွက်သည်။ နောက်ဖေးကြမ်းပြင်မှ လှမ်းခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ကျောက်ခွေးသည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း လက်ထဲက ဓားရှည်ကို တစ်ဆတည်းဆကာ မိုးသည်းနေသော အမှောင်ထုထဲမှာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် နေခြည်လက်၍ ရာသီဥတု သာသာယာယာ ဖြစ်နေ၏။ ရာသီဥတု သာယာသကဲ့သို့ ရွာက လယ်သမားလည်း မျက်နှာများလည်း အပြုံးရိပ်တွေ ဝေနေ၏။

ခင်ကြည်မသည် ဟင်းရွက်စည်းကိုကိုင်ရင်း အိမ်ပေါ်ကို အပြေးအလွှား တက်လာပြီး အိမ်ပေါ်ကို အပြေးအလွှား တက်လာပြီး ဆွမ်းခံဝင်ချိန်အထိ စောင် ခေါင်းမြီးခြံ၍ ပုစွန်တုတ်ကွေး ကွေးအိပ်နေသော ကျောက်ခွေးကို အလောတကြီး နှိုးလေသည်။

“ကိုကျောက်ခွေး၊ ကိုကျောက်ခွေး၊ ကွင်းမှာ ရေတော်တော် ဆုတ်သွားပြီတဲ့၊ ကိုဂန်ကရားကြီး လယ်ဆို ငါးမြေ့ထိုး နှုတ်သီးတောင် ပြန်ပေါ်ပြီတဲ့၊ ထစမ်းပါဦး၊ ရှင့်မှာလည်း နေဖင်ထိုးနေပြီ”

ခင်ကြည်က လှုပ်နှိုးရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသော်လည်း ကျောက်ခွေးမှာမူ အင်ခနဲတစ်ချက်သာ အသံထွက်ပြီး ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်သို့ လှည့်စောင်းကာ အိပ်မြဲတိုင်း ဆက်အိပ်နေ၏။

“ညက ဦးခေါင်းကြီး ရိုးချောင်းထဲက တစ်တွေ အချိုးခံ၊ ရင်းတွေ အခုတ်ခံရသတဲ့တော့၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်းလဲ မသိဘူးတဲ့၊ ရှင့်ကလည်း သေပဲ သေနိုင်လွန်းတယ်တော်”

ခင်ကြည်က သူ့ယောက်ျားကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ကျိန်ဆဲလိုက် သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျောက်ခွေး စောင် ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်ကြည့်၏။

“လယ်တွေ ရေလျှော့ကုန်ပြီ ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် စိတ်ချ လက်ချ ဆက်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ နေ့မွန်းတည့်ရင် ထမင်းစားဖို့ ငါ့ကို နှိုး”

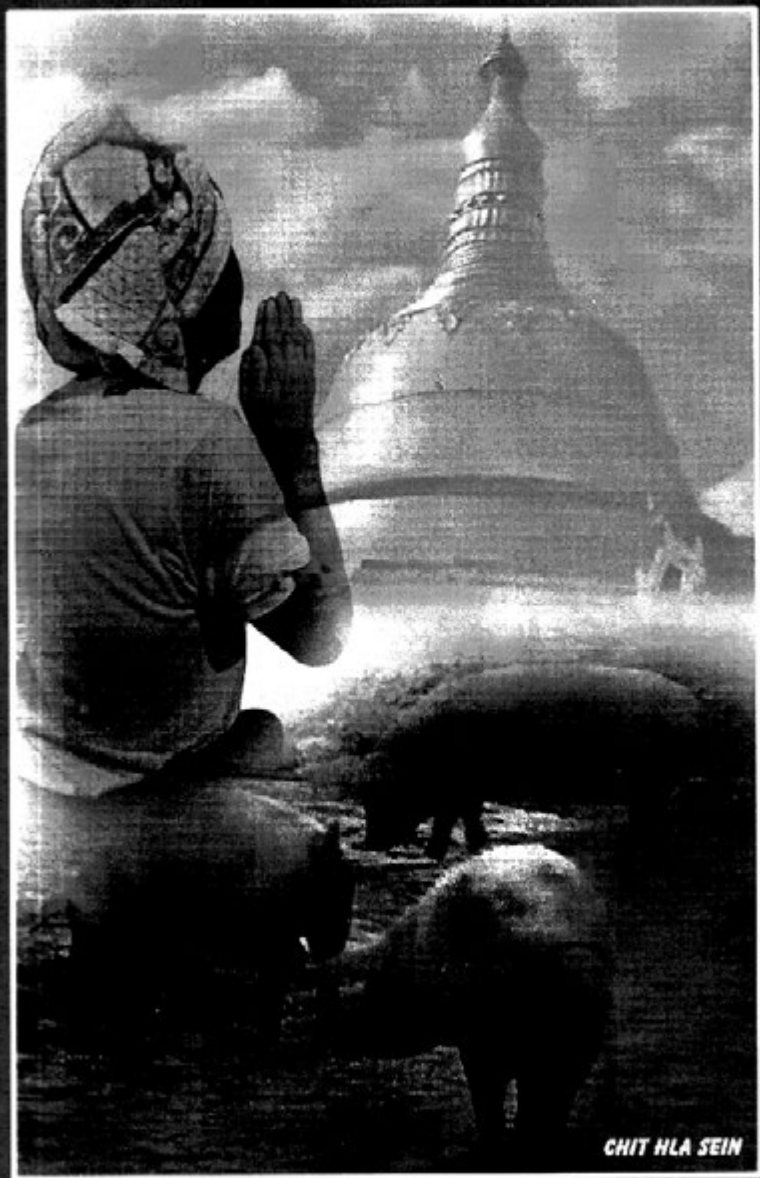
“သေ... စိတ်ရှိသေ”

ကျောက်ခွေးသည် ခင်ကြည် ကျိန်ဆဲပြီး အနီးက ထွက်သွားတော့မှ စောင်ကို ပြန်၍ တင်းတင်းဆွဲခြုံပြီးမှ ပြန်အိပ်သည်။

မျက်လုံးမှိတ်ထားရင်း တန်းလန်းက စောင်ခေါင်းမြီးခြုံမှာ ကျောက် ခွေးတစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်သေးသည်။

သဘင်မဂ္ဂစင်း ၁၉၈၇၊ ဇန်နဝါရီ၊ အမှတ် (၃၉)

CHIT HLA SEIN

ဘုရားစူးရစေရဲ့ ဘုရားဖူး

“ဗျိုး... ကဖိုးသာကြီး၊ ကဖိုးသာကြီးရေ”

ကျောက်ခွေး၏ အသံသည် တတုံတုံမြည်သော သင်္ဘောစက်သံနှင့် တကျည်ကျည်အော်နေသော ဝက်အော်သံတွေကြားမှာ ဝဲကတော့မိသော ဒိုက်သရောပုံလို စုပ်စမြုပ်စ မရှိ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကိုဖိုးသာကြီးမှာ ကျောက်ခွေးခေါ်သံကို မကြား။ ကြားရသည့်တိုင် စကားပြန်နိုင်မည် မဟုတ်။ သူ့အလုပ်နှင့် သူ ရှုပ်နေ၏။ သင်္ဘောအမိုး သံတန်းတွင် တွဲလွဲကြီးခိုလျက် တစ်ကောင်တစ်ကောင် ကိုက်ခဲတွန်းရှေ့ရင်း ကျပ်နေသော ဝက်များကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ချပစ်နေ၏။ ပါးစပ်ကလည်း ဆဲဆိုမောင်းနှင်၏။

သည်လို မလုပ်ရ၊ သို့မဟုတ်လျှင် ဝက်တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နင်းမိ ဖိမိ၍ မတော်တဆ ဆုံးရှုံးသွားပါက ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်မည်။ တစ်နေ့စာ အမြတ်ကလေးပျောက်၍ အရင်းထဲကပင် ပုံပါသွားနိုင်သည်ကို ဝါရင့်ဝက်သမား ကိုဖိုးသာကြီးကို မဆိုထားနှင့် အခု တစ်ခေါက်သာ ဝက်ရောင်းလိုက်ခဲ့ဖူးသော ကျောက်ခွေးပင် တွက်တတ်ချက်တတ်နေပြီ။

“သည် ဝက်နာ မောင်းနေရင်းကြားက ရှေ့တိုးလာတယ်၊ ကဲဟာ ကဲဟာ မှတ်ပြီလား”

ကိုဖိုးသာကြီးသည် ဝက်များကို ပါးစပ်ကလည်း မြည်တွန်တောက် တီး ခြေထောက်ကလည်း တကန်တည်း ကန်နေ၏။ ဝက်ခါးပတ်ကြား တစ်ကောင်မှာ ကိုဖိုးသာကြီး၏ ခြေစင်္ကြာနှင့် ဖူးစာဖက်လိုက်ရတော့မှ

အခြားဝက်တစ်ကောင်၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် ခွတက်နေရာက စီခနဲ တစ်ချက်အော်၍ ဘေးသို့ လျှောဆင်းသွားလေသည်။

ကျောက်ခွေးမှာ ကိုဖိုးသာကြီးကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်သွားသည်။ သည်မျှ အပင်ပန်း အဆင်းရ ခံ၍ အကုသိုလ်များလှသော အလုပ်ကိုမှ ခုံမင်မက်မောစွာ လုပ်ကိုင်နေသော ကိုဖိုးသာကြီးကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။

ကျောက်ခွေးသည် သင်္ဘောအမိုးအနီး ကပ်၍ လင့်စင်သဖွယ် ထိုးထားသော စင်ပေါ်က အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သင်္ဘောကြမ်းခင်းပေါ်တွင် အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုးရှိသော ဝက်တို့သည် တစ်ကောင်တစ်ကောင် တွန်းလိုက်၊ ခွလိုက်၊ အော်လိုက်၊ ကိုက်လိုက်နှင့် ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆူဆူညံညံ အသံနှင့် ချဉ်ချဉ် အနံ့အသက်တို့ကြောင့် ကျောက်ခွေး နှာခေါင်းရှုံ့၍ တံတွေးကို ထို့ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။

သူကသာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၊ တံတွေးထွေးလိုက်လုပ်နေသော်လည်း ကိုဖိုးသာကြီးနှင့် အခြားဝက်သမားများမှာမူ သူတို့ အလုပ်အပေါ် စိတ်ပျက်ပုံ မပေါက်။ သီချင်းအော်ဆိုလိုက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နောက်ပြောင်လိုက်နှင့် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူတို့ ဝက်များကို ရေချိုးပေးလိုက်၊ အစာကျွေးလိုက်၊ ဝက်ပျော ဝက်နာတွေကို သီးခြား ဆယ်ထုတ်ကြနှင့်။

ကျောက်ခွေးသည် လင့်စင်ပေါ်မှ သင်္ဘောဘေး လက်ရန်းသစ်သား တန်းပေါ်သို့ အမိုးတန်းကို ခို၍ လွှဲဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောလက်ရန်းကို တွယ်၍ ကိုဖိုးသာကြီး ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ဝက်တစ်ကောင်က သူ့ခြေဖျောင့်ကို နှာခေါင်းနှင့် လာထိုးသည်။

“တယ်... သားသတ်ရုံထဲ ရှေ့ဆုံးက ရောက်မယ့်အကောင်ကဲဟာ”

ကျောက်ခွေးသည် သူ့ကို လာဟပ်သော ဝက် နှာသီးဖျားကို ကျိန်ကျိန် ဆဲဆဲနှင့် ဖျောင့်စာကျွေးလိုက်သည်။ ကျောက်ခွေး အကန်ခံရသော ဝက် မှာ အကြောက်ကြောက် အရွံ့ရွံ့နှင့် အော်ဟစ်၍ နောက်ကို ဆုတ်သွားကြောင့် ကျန်သော ဝက်တွေပါ၊ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ တပွဲပွဲ တအိအိ အော်သံတွေ ညံသွားပြန်သည်။

“ကဖိုးသာကြီးက ရန်ကုန်ကို မရောက်သေးဘူးလားဗျ”

သူ့အမေးကို ကိုဖိုးသာကြီးက မဖြေအားသေး၊ ဝက်ပျောများထားသည့် ခြံကို အုန်းဆံကြိုးနှင့် တုတ်နေ၏။ ပြီးမှ ဝက်ကျောကုန်းတွေကို နင်း၍ သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။

သူ့ကို တစ်ချက်ပြုံးပြရင်း-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကျောက်ခွေးရ၊ ဝက်ကုန်းကူးစားဖို့ အားမကျဘူးလား” ဟု မေးသည်။ ကျောက်ခွေး ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

“တော်ပါပြီဗျာ၊ တစ်ခေါက်ဆို တစ်ခေါက်ဆလန်လိုက်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲလိုက်တာဗျာ”

ကျောက်ခွေး၏ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ အမူအရာကို ကြည့်၍ ကိုဖိုးသာကြီးမှာ ကွမ်းချေး တက်နေသော သွားများပေါ်အောင် တဟားဟား ရယ်သည်။

“ရောက်ပါတော့မယ်ကွ၊ မှန်းစမ်း၊ တွံတေးတူးမြောင်းကတောင် ထွက်တော့မှာပဲ၊ နောက်ထပ်ကြာမှာ နာရီဝက်ပဲကွ၊ တွေ့လား ဟိုမှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး”

ကိုဖိုးသာကြီးက သင်္ဘောလက်ရန်းအပြင်သို့ ခေါင်းပြုံး၍ လက်ညှိုးညွှန်သဖြင့် ကျောက်ခွေးပါ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်ကြည့်သည်။

သစ်ရိပ်ညိုညို ကုန်းပေါ်မှ ရွှေတောင်ကြီးပေါက်သလို ထိုးထွက်နေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျောက်ခွေးမျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။ ကိုင်းတာရွာကို ပြန်ရောက်ရင် ဘကြီးဖိုးဘတို့၊ အိမ်ကမိန်းမ ခင်ကြည်တို့ကို ပြန်ဖောက်သည်ချရဦးမည်ဟု တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

“ကြည့်ညိုဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်”

ကျောက်ခွေးက နှုတ်က လွတ်ခနဲ့ ထွက်သွားသည်။ လက်ရန်းကို မှီ၍ ရပ်နေလျက်က လက်အုပ်ချီသည်။ ဘုရားမရောက်ခင် ကြိုတင်၍ သူ လိုချင်သော ဆုတွေ တောင်းရဦးမည်။ ခင်ကြည်မ အကြံပါးလိုက်သော ဆုတွေပါ အဆစ်ထည့်တောင်းရမည်။

“ဦ... အိ... အိ...”

ဘုရားကို အာရုံပြုဖို့ ကြံကာရှိသေး၊ သူ့နောက်ဆီက အောက်လေး
ဘုံသားတို့၏ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ထကိုက်သံ၊ အော်ဟစ်သံတွေကြောင့်
ကျောက်ခွေး အာရုံပျက်သွားသဖြင့် ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သည်။

“ဟင်... ဒါကြောင့် နင်တို့ တိရစ္ဆာန်ဘုံက မတက်တာ၊ ကဲ...
သေပေတော့၊ ဝက်မသာလောင်းတွေ”

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြင်လိုက်ရ၍ ကြည်နူးရွှင်ပျ ထားတာ
လေးတွေ ပျောက်ကာ ကျောက်ခွေး ဒေါသတကြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ အော်ဟစ်ဆူညံနေသော ဝက်တွေကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်
ဖနောင့်နှင့် လိုက်ပေါက်နေ၏။ သူ့အဖြစ်ကို ကိုဖိုးသာကြီးက ရယ်သည်။

ကျောက်ခွေးမှာ သင်္ဘောအမိုးပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ဖက်
တက်လိုက်သည်။ သင်္ဘောအမိုးပေါ်ကဆိုတော့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို
ထင်း ထင်းကြီး ဖူးမြော်ခွင့်ရသည်။ မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ
ငေးခွင့်ရ သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ပြယ်ပြီ။ အရှေ့ဆီမှာ နေခြည်အစွန်းအစ
တို့ကိုပင် မြင်နေရပြီ။ ဝက်တို့၏ အညစ်အကြေးအနံ့ကင်းသော ပတ်ဝန်း
ကျင်လေကို ကျောက်ခွေး တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်လိုက်သည်။

ဝက်တွေကို တနင့်တပိုး တင်ဆောင်လာသော “ဇနသန်း” တစ်
ထပ်သင်္ဘောငယ်သည် တွံတေးတူးမြောင်းကို အိပ်အိပ် ဖြတ်နေ၏။ သင်္ဘော
ငယ်မှာ တူးမြောင်း၏ သန်သော ရေစီးကို ဝန်လေးနှင့် ဆန်တက်ရသော
ကြောင့် တုတ်ဆွဲနေသော နွားအိုကြီးတစ်ကောင်လို ခရီးမတွင်ဘဲ နှေးကွေး
နေသည်ဟု ကျောက်ခွေး ထင်သည်။

တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်သော သင်္ဘောစက်သံ၊ တပွိုပွို တအိအိအော်မြည်
သော ဝက်အော်သံတို့က ဖင့်နွဲ့သောခရီးကို ပျင်းရိငြီးငွေ့အောင် အားဖြည့်
သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ကျောက်ခွေး ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းသည်။ မျက်လုံးတွေ ဖန်နေ
သည်။ ရင်ထဲက ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ည

အစားပျက် အအိပ်ပျက် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် လူလည်း နုံးခွေခွေကြီး ဖြစ်နေ၏။ သည်ကြားထဲက ဝက်အော်သံနှင့် အနံ့အသက်တွေကြောင့် အော်ဂလီဆန်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။ ကျောက်ခွေး ပါးစပ်က တံတွေး တပျစ်ပျစ်။

သည်ခရီးကိုလာဖို့ ကျောက်ခွေးမှာ အစက စိတ်ကူးမရှိ။ ဝက်ကုန်သည် ကိုဖိုးသာကြီး အဆွယ်ကောင်းတာလည်းပါသည်။ အိမ်က မိန်းမခင်ကြည်မ တွန်းထိုးလွတ်တာလည်းပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် “ဘုရားဖူးဖို့ ဟန်ကျချည်သေးရဲ့” ဆပ်ဆော့မိတာလည်းပါသည်။

“ရန်ကုန်မှာ ဝက်ဈေးကောင်းတယ်တဲ့တော့၊ သည်မှာရောင်းရင် ထောင့်ငါးရာပဲ ရမှာတဲ့၊ ကဖိုးသာကြီးက လူရင်းတွေချင်းဖို့ ပြောတာ၊ အိမ်က ဝက်သုံးကောင်နဲ့ ရှင်လိုက်သွားပါလား၊ ဘုရားလည်းဖူး၊ ရန်ကုန်လည်း ရောက်ဖူးတာပေါ့၊ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ်လေ၊ သည်မှာထက် စာရင် ငွေသုံးလေးရာ ပိုရလည်း မနည်းဘူး တော်ရေ၊ မိုးတွင်း လယ်စရိတ်တော့ ကာမိမှာပေါ့”

သူ့ကို ဘုရားဖူးစေချင်၊ ရန်ကုန်ရောက်ဖူးစေချင်သည်ထက် ပိုထွက်လာမည့် ငွေသုံးလေးရာကို မြော်မြင်သဖြင့် ဝက်ရောင်းလိုက်ဖို့ ခင်ကြည်မသည်လောက် သိုင်းဝိုင်းပြောဆို တိုက်တွန်းနေမှန်း ကျောက်ခွေး မသိမဟုတ် သိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်၌ကပင် ရန်ကုန်ကို ဖိုးရောက်ချင် ဖြစ်နေသဖြင့် ချော်လဲရာ ရောထိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အကြီးကောင်က လယ်ဒီအို ဝယ်ပေးဖို့ နားပူနားဆာ လုပ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဟိုနှစ် တလင်းပြီး သည်နှစ် တလင်းပြီး ပြောရတာလည်း ကြာတော့ ကလေးတွေက ကိုယ့်စကား မယုံတော့ဘူး၊ မျက်စောင်းထိုးအိမ်က ဘကြီးဖိုးဘတို့မှာ လယ်ဒီအို ရှိပါရဲ့၊ သူတို့က မလိုတစ်မျိုး၊ လိုတစ်မျိုးနဲ့ နားထောင်ကောင်းပြီးလားဆို ချောက်ခနဲ ပိတ်လိုက်ပြီ၊ ဒေးလေ ကလေး တရုန်းရုန်းနဲ့ သူတို့လည်း ဘယ်လာ အနံ့အတာခံနိုင်မှာလည်း ကဖိုးသာကြီး ပြောခြေအတိုင်း ဝက်ဈေးကောင်းရင်တော့လားကွာ၊ ဟင်း... ရန်ကုန်က လယ်ဒီအိုပိုက်ပြီး ပြန်ပြီ မှတ်ပေတော့၊ ဘာမှတ်သလဲ၊ ရန်ကုန်ကိုလည်း ဖုန်တထောင်းထောင်းထအောင် လည်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ရန်ကုန် ခရီးစဉ်အတွက် သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးဖဲရိုက်ရင်း ကျောက်
 ခွေး ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။ ရေဒီယိုအသစ်စက်စက်ကလေးကို မျောက်
 အုန်းသီးရသလို တကလိတည်း ကလိနေမည့် အကြီးကောင်နှစ်ကောင်
 ဖိုးစောနှင့် ဖိုးတောကိုလည်းကောင်း၊ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို တဖွား
 ဖွား ဖွာရင်း အိမ်လည်လာသူတိုင်းကို သူ့ရေဒီယို အကြောင်းပြော၍ တပြုံး
 ပြုံးဖြစ်နေမည့် ခင်ကြည်မ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း ကြိုတင်မြင်ယောင်
 လျက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည်။

သူ လက်သပ်မွေးထား၍ အမွေးတုံးအောင် ဝဖီးနေသော ဝက်သုံး
 ကောင်ကို လှည်းဖြင့်တင်ကာ သင်္ဘောဆိပ်သို့အလာ သူ၏ ရန်ကုန်ဘုရားဖူး
 ခရီးစဉ်သည် ဤကဲ့သို့ စိတ်ကူးယဉ်ချင် ယဉ်လို့ရသည့် ကြည်နူးစရာတွေ
 နှင့် စတင်ခဲ့လေသည်။

သမ္မာဝါဏီဒွ ဆန်စက်ထိပ်ရှိ သင်္ဘောဆိပ်မှာ သူ့ဝက်တွေ နေရာချ
 ထားသည့် ကိုဖိုးသာကြီး၏ ဝက်ဆယ့်လေးငါးကောင်လည်း အသင့်ရောက်
 နေပေပြီ။

“ကျောက်ခွေးရေ... မင်းဝက်တွေကို အမှတ်မှတ်လိုက်ဦး၊ သင်္ဘော
 ပေါ်ရောက်ရင် သူ့ဝက်ကိုယ့်ဝက် ခွဲနိုင်တာပေါ့၊ ရော့ သည်မှာ ကတ်ကြေး”

ဆရာလုပ်သူ ကိုဖိုးသာကြီး လက်ထပ်သင်သည့်အတိုင်း သူ့ဝက်
 သုံးကောင်ကို ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်၍ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသား လုပ်လိုက်
 သည်။ သူ့ဝက်ကလေးတွေ ကျော်ပေါ်က ပြောင်ချောချော အမှတ်အသား
 များကို ကြည့်၍ ကျောက်ခွေး ကရုဏာ သက်နေသည်။

“အင်းလေ... သနားနေလည်း မထူးပါဘူး၊ ဝက်ထောင်ရုံတောင်
 သွားရောင်းတော့မယ့် ဥစ္စာပဲ”

ကျောက်ခွေး သူ့ဘာသာတွေ့ရင်း မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

ထိုနေ့က ဝက်သင်္ဘော မဝင်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ခွေးတို့ ဝက်
 တစ်အုပ်ကြီးနှင့် သမ္မာဝါဏီဒွဆန်စက်ထိပ် ဆိပ်ကမ်းမှာ တစ်နေ့သောင်တင်
 တော့သည်။ တိုင်းထွာယူလာသော အစာအတွက် ပူပန်စပြုရပြီ။

“ကဲ... ကျောက်ခွေးရေ၊ ဝက်တွေကို မင်းစောင့်ကြည့် ကျန်ခဲ့ကွာ၊ ငါ မြို့ထဲကို အစာထွက်ရှာလိုက်ဦးမယ်၊ သင်္ဘောကလည်းကွာ၊ အသေ အချာ ချိန်းထားလျက်သားနဲ့ သောက်တလွဲချည်းပဲ”

ကိုဖိုးသာကြီးက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်ရင်း ထွက်သွား သဖြင့် ကျောက်ခွေးတစ်ယောက် ဝက်တစ်အုပ်နဲ့ အငူသား ကျန်ခဲ့သည်။

ဝက်အုပ်သည် နွေအပူဒဏ်ကြောင့် ချောင်းကမ်းစပ် ရွံ့ပြင်တွင် “လူးအိုင်” ချလျက် ငြိမ်သက်နေ၏။

တစ်မနက်လုံး ဝက်သင်္ဘော အလာကို စိတ်စောနေ၍ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ဖြစ်နေသော ကျောက်ခွေးသည် သည်တော့မှ ခံတွင်းချဉ်ကာ ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။

ချောင်းဘက်ကို အရိပ်ထိုးနေသော ကုက္ကိုပင်အမြစ်ဆုံမှာ အေးအေး လူလူ ထိုင်သည်။ ခင်ကြည်မ ထည့်ပေးလိုက်သော “မောင်မခေါ်ဖက်” ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို လွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်၍ မီးညှိသည်။

တငြိမ့်ငြိမ့်စီးနေသော “ဒါးကချောင်း” ရေကိုလည်းကောင်း၊ ရေစီး တွင် မျောပါနေသော ဗေဒါဖုတ်ကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ တောင်မှ မြောက်၊ မြောက်မှတောင် အစုန်အဆန် သွားလာနေသော လှေသမ္ဗန်များ ကိုလည်းကောင်း ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျောက်ခွေး ဆေးလိပ်စည်းစိမ်ခံ၍ နေလေသည်။

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားသည်။ နေလည်း ကျပြီး၊ ကျောက်ခွေး လက်ထဲက ဆေးလိပ်လည်း အစီခံထိ မီးစွဲပြီ။ ကိုဖိုးသာကြီးကား ပေါ်မလာ သေး။

အပူပေါ့သွားသဖြင့် ဝက်တွေ ရေစပ်ကရွာ၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းသလား စပြုပြီး အချို့ဝက်တွေက တပွိုပွိုအော်၍ အစာတောင်းစပြုနေကြပြီ။

ကျောက်ခွေးသည် ဝက်တွေ ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ် အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ ရရှိပြီးသား စည်းစိမ်ကို ဖျက်၍ မတ်တတ်ရပ်သည်။

“အစာကျွေးရင် ကောင်းမယ်” ဟူသော စိတ်ကူးသဖြင့် ဝက်စာ အိတ်တွေထားသော ဆန်စက်တိုင်တန်းကို လျှောက်လာသည်။ ဝက်စာတွေ တော့ ရှိပါရဲ့၊ တစ်လုံးတည်းသော လက်ဆွဲဒန်ချိုင့်ဖြင့် ဝက်တစ်အုပ်ကြီးကို အစာကျွေးရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

ကျောက်ခွေးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆန်စက်ထိပ်က တံတားပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ကိုဖိုးသာကြီးကို လက်လွှဲရောင်းလိုက်လျှင် စရိတ်ငြိမ်းပြီးနိုင်ပါလျက် ဆပ်ဆော့ပြီး လိုက်လာသော သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“အို... သည်လောက်တော့ ကရိုကထ ခံရမှာပေါ့လေ”

“ဝီ... ဝီ... ဝီ...”

ဝက်တစ်ကောင်၏ စူးစူးရှရှ အော်သံကြောင့် ကျောက်ခွေး ငေါက်ခနဲ ထကြည့်သည်။ ဝက်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ကောင်က ဟိုဝက်လိုက်တိုက်၊ ဒီဝက်လိုက်တိုက်နှင့် ဗိုလ်ကျသောင်းကျန်းနေသောကြောင့် ဝက်အုပ်ကြီးမှာ ကစဉ့်ကလျား ဟိုပြေးသည်ပြေး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျောက်ခွေး တံတားပေါ်က အပြေးဆင်းသွားသည်။

“ဟိုဝက်နာကျ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျောက်ခွေးမှာ ပါးစပ်ကလည်း အော်ဟစ်၊ လူကလည်း ဝက်တွေဦးလှည့်ပြေးရာ ကမ်းဖက်သို့ ပန်း၍ ပြေးလိုက်သည်။

“စူး-စူး-စူး”

ဟု တမောင်းတည်း မောင်းသည်။

ကျောက်ခွေး အော်သံကြောင့် ဝက်တွေက နောက်လှည့်ပြန်ပြေးသည်။ ပြေးသည့်ဘက်ကို ကျောက်ခွေး ပြန်လှည့်လိုက်ရပြန်သည်။ သည်လို သုံးလေးကြိမ် ဟိုပြေးသည်လွှားလိုက်ပြီးမှ ဝက်တွေကို အနည်းငယ်စုစည်း၍ ရသွားသည်။

နေလည်း အနောက်ဘက် သစ်ရိပ်မှာ မေးတင်ချေပြီ။ မကြာမီ မှောင်ရီပျိုတော့မည်။ ဝက်တွေကလည်း အစာဆာ၍ တကျည်ကျည် တအိအိ အော်ကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုဖိုးသာကြီး ပြန်အလာကို ကျောက်ခွေး အားကိုးတကြီး လည်ဆန့်မျှော်နေလေသည်။

ဒါးကချောင်း ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည်ကလေးက ညင်းညင်းညှဲညှဲ သွေးပါသော်လည်း ကျောက်ခွေးကိုယ်မှာကား ရွေးစက်လက်နှင့်။

ဆန်းစလ၏ အရိပ်သည် ချောင်းရေပြင်၌ လင်းလက်နေ၏။

ကိုမိုးသာကြီး ဟောက်သံကား ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ ည၌ ၁၂-နာရီ စက်ဥသြဆွဲသံ ထွက်ပေါ်လာသည်အထိ ကျောက်ခွေး အိပ်မပျော်။

ပါလာသည့် လွယ်အိတ်ကလေးကို ခေါင်းအုံး၍ ကုက္ကိုလ်ပင်ခြေရင်းတွင် ကျောခင်းထားသော်လည်း အတွေးတွေးက ပျံ့လွင့်နေ၏။

ဝက်တွေ ထွက်ပြေးမည်လား။ လူသူပြတ်သော ဤနေရာ၌ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ မသမာသူတွေက လာရောက်ရိုက်ပုတ်၍ ရှိစုမဲ့ စုပစ္စည်းလေးများကို ယူငင်သွားမည်လား စေသော ပူပန်မှုတွေက သူ့ကို နှောင့်ယှက်နေ၏။

အိပ်မပျော်သဖြင့် စိတ်က တိုနေ၏။ ဘာကြောင့် သည်ခရီးကို သူ လိုက်လာမိသလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်လိုက် သူ့အနီးမှာ တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေသော ကိုမိုးသာကြီးကို ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်သည့် ခင်ကြည်မကို ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့် ရှိနေ၏။

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး-

“ရှေ့... ကျောက်ခွေး မင်း စားဖို့”

ဟု အားလေးလျှာလေးပြော၍ ကိုမိုးသာကြီးပေးသော ထမင်းထုပ်ကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားခဲ့သဖြင့် ဝမ်းက ဟာနေ၏။

ထမင်းဆာခြင်း၊ အိပ်မပျော်ခြင်းတို့ တပြန်လှည့်စီ အနိုင်ယူနေသည့် ကြားက ရန်ကုန်၊ ရေယိုဒီ၊ အမြတ်၊ ခင်ကြည်မ မျက်နှာ အစရှိသည်တို့က ကျောက်ခွေး စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်ပေါ်နေလေသည်။ ထိုစိတ်ကူးနှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့၏။

မနက်ဆွမ်းခံဝင်ချိန်လောက်မှာ ဝက်သင်္ဘောကပ်သည်။ သင်္ဘောပေါ်ကို ဝက်တွေတင်သည်၊ ထိုအလုပ်သည်လည်း စင်စစ် မလွယ်၊ ကုန်းဘောင်က တစ်ဆင့် သင်္ဘောပေါ်အရောက် ဝက်တင်ရသည့်အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။ နားရွက်ဆွဲသူ ဆွဲ၊ အမြီးမြှောက်သူ မြှောက်နှင့် အတော်လေး မညာမတာ လုပ်နိုင်မှ၊ ကြမ်းမှ။

ဝက်သင်္ဘော ကမ်းကရွာမှ ကျောက်ခွေး ဟင်း... ချနိုင်ခဲ့သည်။ မိုးပြာ၊ ကျားကိုက်ချောင်း၊ ဘုရားကြီးကုန်း၊ ရေသိုး စသော နေရာတွေမှာ

လည်း တစ်နေရာဝင် တစ်နေရာထွက် ဝက်တွေ ထပ်တင်သေးသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး ကျပ်ညှပ်နေပြီ။

“ကျောက်ခွေး... အောက်မှာ မနေနိုင်ရင် သင်္ဘောအမိုးပေါ်မှာ တက်နေ၊ မင်း ဝက်တွေအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့”

ဝက် အညစ်အကြေး အနံ့အသက် ဝက်အော်သံတွေနှင့် လုံးလား ထွေးလား ဖြစ်နေသဖြင့် ကျောက်ခွေး ခေါင်းထဲ နောက်ကျိကျိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့တွင်လည်း အစားပျက် အအိပ်ပျက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောက်ခွေး ရန်ကုန်ကိုပဲ မြန်မြန်ရောက်ချင်နေသည်။ သည်ဒုက္ခမှ မြန်မြန် လွတ်ချင်ပြီ။

“ကျောက်ခွေးရေ...၊ အေ... ကျောက်ခွေး”

ခေါ်သံကြောင့် ကျောက်ခွေး အတွေးပြတ်သွားသည်။ သင်္ဘောအမိုးပေါ် ခေါင်းပြုထွက်လာသော ကိုဖိုးသာကြီးကို ဖြိုးဖြိုးဖြိုးနှင့် မြင်ရသည်။

“အောက်ဆင်းတော့လေကွာ၊ ဆင်မလိုက် ရောက်ပြီ၊ သင်္ဘောကပ်တော့မှာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ကျောက်ခွေး သင်္ဘောအမိုးပေါ်မှ ကပျာကယာ ဆင်းသည်။

“မင်း လွယ်အိတ်တွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ စောင့်နေသိလား၊ ငါ ဝက်တွေ သင်္ဘောပေါ်က ချဖို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါဦးဗျ၊ သည်မှာ”

“ဘာလဲကွ ကျောက်ခွေးရ”

“သည်က ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ရွှေတိဂုံလိုက်ပို့ပေးဦးနော်”

“အေးပါ၊ မင်းကလည်း ဒါများ”

“မဟုတ်ဘူး ကဖိုးသာကြီးရ၊ ကျွန်တော့်ကို ‘လယ်ဒီအို’လေး တစ်လုံးလောက်လည်း လိုက်ဝယ်ပေးဖို့ ပြောမလို့ပါ၊ ရန်ကုန်ထဲလည်း ခင်ဗျားပဲ ပို့မှ ဖြစ်မှာဗျ”

“သေပါတော့ ကျောက်ခွေးရ၊ မင်းကလည်း အရေးထဲက အရာပေါ်

နေပြန်ပြီ၊ မင်းဟာတွေအားလုံး ငါ လုပ်ပေးမယ်၊ ကဲ... သင်္ဘောတောင် ကမ်းကပ်နေပြီ၊ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ကိုဖိုးသာကြီးက စကားစကို အလျင်စလိုဖြတ်၍ ကုန်းဘောင်ထိုး မည့် နေရာဖက်ကို လက်ရန်းတွေဖက်တွယ်ကာ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြေးသွား သည်။ ကျောက်ခွေး ငေးကျန်ခဲ့သည်။

သင်္ဘောက ကမ်းကပ်ပြီးနောက် ဝက်တွေကို ရေထဲ သွန်ချသည်။ တချို့ဝက်သမားတွေက ရေထဲက ဝက်တွေကို ကုန်းပေါ်သို့ မောင်းတင်ထား ပြီး စုသည်။ မြစ်လယ်ဘက် ကူးပြေးသောဝက်တစ်ကောင်တလေကို ကူး ခပ်ဖမ်းသူက ဖမ်းရသည်။

ဝက်ကောင်တွေ ချပြီးနောက် ဝက်ပျော(ဝက်နာ)တွေကို ထမ်းချရ သည်။ ဝက်အားလုံးသင်္ဘောပေါ်မှ ချပြီးသောအခါ ဝက်သမားများ သူ့အစု နှင့်သူ ဝက်တွေကို ဝက်ထောင်ရုံသို့ ပို့သည်။ ကျန်းမာသောဝက်တွေကို မောင်းနှင်တင်၍ရသော်လည်း ဝက်ပျောများကိုမူ ဆိုက္ကာ၊ ကားတို့ဖြင့် သယ်ရသည်။

“ကျောက်ခွေး၊ မင်း ဝက်တွေ စေ့မစေ့ ကြည့်စမ်း”

အစုလိုက် ခွဲမောင်းလာသော ဝက်တွေထဲက ကိုဖိုးသာကြီး ဝက်အုပ် ကို သူ ကြည့်သည်။ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် ရေတွက်ရင်း ကျောက်ခွေး ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဟာ... ကဖိုးသာကြီး မြီးတိုတစ်ကောင် လိုနေတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား မှန်းစမ်း၊ ငါ ရေကြည့်ရအောင်၊ ဟာ... ဟုတ်တာ ပေါ့၊ ဟို နှာကျားနေတဲ့ကောင် မဟုတ်လား”

“ကိုဖိုးသာ ခင်ဗျား ရှာချင်ရှာလေ ဒီဝက်တွေ ကျွန်တော် မောင်း သွားပေးမယ်”

တခြား ဝက်သမားတစ်ယောက်က အကြံပေးသဖြင့် ကိုဖိုးသာကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေးကွာ... မင်းတို့ မောင်းသွားနှင့်လိုက်၊ လာ... ကျောက်ခွေး လက်မလွန်ခင် ရှာလိုက်ရအောင်”

ဝက်တွေကို ရပ်ကွက်လမ်းအတိုင်း မောင်းရသည်မို့ လမ်းတွင် ဖွဲ

ဆင်းကျန်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျောက်ခွေး ရင်ပူနေပြီ။ ဘာလုပ်၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ကိုဖိုးသာကြီး အရိပ်အကဲကိုသာ ကြည့်နေရသည်။

“အောင်မယ် လားလား၊ လက်စသတ်တော့ ဟိုအိမ်အောက်ပုန်း နေတာကိုးကွ၊ ကျောက်ခွေး မင်းဝက် ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကြည့်စမ်း...”

ကိုဖိုးသာကြီး ညွှန်ပြရာသို့ ကျောက်ခွေး ငုံ့ကြည့်သည်။ ရွံ့နှံ့တင်းကြမ်းပြည့်နေသော အိမ်အောက်တွင် အလျားထိုးနေသော သူ ဝက်မြီးတို့ကို တွေ့သည်။ နှာအကျားနှင့် ကျောကုန်းမှာ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်နှင့်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့... ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ရင် မင်းက အိမ်ခေါင်ရင်းက စောင့်၊ ငါက ဒီဘက်က ပန်းမယ်”

အိမ်အောက်ကို သူတို့နှစ်ဦး ဝင်လိုက်သည်။

“စူး... စူး...”

ဟု အသံပေးပြီး ခြောက်သည်။ သူတို့ အသံကြားသော် မြီးတို့က ထပြေးသည်။ တစ်ဖက်အိမ်အောက်သို့ ကူးပြေးသည်။

“ကျောက်ခွေးရေ၊ ခေါင်းရင်း အိမ်ဖက်ပြေးပြီ၊ လိုက်... လိုက်...”

လောဘစောကြောင့် သူများ အိမ်အောက် ရွံ့နှံ့သော၊ ဘာသော မခွဲခြားနိုင်တော့။

ဒူးဆစ်လောက် နစ်ဝင်သော ရွံ့နှံ့တွေကို ရုန်း၍ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား၌ ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်ရသည်။ မျက်ခြည်ဖြတ်၍ ပျောက်သွားလျှင် မခက်ပါလား။ တစ်အိမ်အောက်မှ တစ်အိမ်အောက် အတော်လေး ပြေးလွှားပြီး သောအခါ ဝက်ရောလူပါ ခြေကုန်လက်ပန်းကျ မောဟိုက်နေပေပြီ။

ရွံ့နှံ့ထဲတွင် ဟောဟဲဆိုက်၍ အလျားထိုးနေသော မြီးတို့ကို နားရွက်ဆွဲ၊ အမြီးဆွဲဖြင့် လမ်းပေါ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း မောင်းတင် ဆွဲတင်ရသည်။ မြီးတို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် ဆိုက္ကားဖြင့် သယ်သည်။

“ဟား... ဟား... ကျောက်ခွေးရယ်၊ မင်း အဲသည့်ပုံကိုများ မြင်ရင် ခင်ကြည်မ မြင်ရရင် မင်း လုပ်စာ မျိုကျမှာ မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ သိလား”

ကိုဖိုးသာကြီး စကားကြောင့် ရွံ့အလူးလူး ဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ ငဲ့ကြည့်မိတော့မှ ကျောက်ခွေး ရယ်နိုင်မောနိုင်တော့သည်။

ဝက်ထောင်ရုံကို ရောက်တော့ သူ ဘာမှ လှည့်မကြည့်ရတော့။ ကိုဖိုးသာကြီးက အားလုံးတာဝန်ယူသည်။ ချိန်တွယ် တွက်ချက်ပြီး ကိုဖိုးသာကြီး ပေးသော ငွေကို လက်ခံရုံပဲ ဖြစ်သည်။

“ကျောက်ခွေးရ... သည်တစ်ချီတော့ ကွဲပြီ၊ ရော့ မင်း ဝက်သုံးကောင် စဉ်းချိန် တစ်ရာငါးဆယ်၊ ရှစ်ရာဈေးနဲ့၊ ငွေထောင့်နှစ်ရာ။ သောက်ကျိုးနဲ့ ရွာမှာ ငါးထောင့်ငါးရာ ပေးတုန်းက မင်းသာ ရောင်းလိုက်ရင် ငါ သုံးရာလောက် ကောင်းကောင်းရှုံးမှာကွ၊ ဝက်ဈေးတွေ အရမ်းကျတယ်၊ ငါလည်း တစ်ထောင်လောက် ခိုက်သွားတယ်”

ကိုဖိုးသာကြီး ကမ်းပေးသော ပိုက်ဆံထပ်ကို လှမ်းယူဖို့ သတိမရ။ ကျောက်ခွေး ဝိုင်သွားလေသည်။

“ထောင့်နှစ်ရာ ထောင့်နှစ်ရာတဲ့”

“ကဲ... ကျောက်ခွေး၊ ဒါ မင်းဖူးချင်တဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပဲ အားရပါးရသာ ဖူးပေတော့”

ကိုဖိုးသာကြီးက ကျောက်ခွေး အနီးမှာ ထိုင်ရင်း ဘုရားကို ဦးတိုက်သည်။

ကျောက်ခွေး ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို မော့ဖူးသည်။ ခေါင်းပေါင်း ကျွတ်လုအောင် ဉာဏ်တော်မြင့်လှသည်ဟု ကျောက်ခွေး ထင်သည်။ ညောင်ရွက်ခေါင်းလောင်းနှင့် ဆည်းလည်းသံကို တချွင်ချွင် ကြားနေရသည်။

ကျွံကျွံလေးထိုင်ပြီး ကျောက်ခွေးဘုရားကို အာရုံပြုသည်။ မျက်စိကို မှိတ်သည်။ လက်အုပ်ချီသည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ တစ်ကောင့်တစ်ကောင် ကိုက်ခဲ့နေသော ဝက်တွေ၊ သူ့နားထဲမှာ တပွီပွီ တအီအီ အော်မြည်သံတွေ၊

“ရွာမှာ စရိတ်ငြိမ်း ထောင့်ငါးရာ၊ ခု ထောင့်နှစ်ရာ၊ ခင်ကြည်မ ပြောသလို ငွေသုံးလေးရာ ပိုမထွက်လာဘဲ သုံးလေးရာ အရှုံးပေါ်နေပါရောလား၊ ဘုရား... ဘုရား”

ကျောက်ခွေး ဘုရားကို ပုဆိန်ပေါက်ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။

“ကျောက်ခွေး မြန်လှချည့်လား၊ ဆုတွေ ဘာတွေ မတောင်းတော့ဘူးလား”

“တော်ပါပြီဗျာ...”

“ကဲ... ဘယ်သွားမလဲ၊ အရင်ပြော၊ မင်း သွားချင်တာတွေ လိုက်ပို့ပြီးမှ ရေဒီယို ဝယ်တဲ့ဆီ သွားမယ်”

“ဟာ... သည်မှာ ကမိုးသာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို သင်္ဘောကိုသာ ပြန်ပို့ပါတော့၊ ဘယ်မှလည်း မသွားချင်ဘူး၊ ဘာမှလည်း မဝယ်တော့ဘူး”

“ဟေ...”

ကိုမိုးသာကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

ရွှေတောင်ကြီး မိုးမောက်နေသလို ထိုးထွက်နေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို တစ်ချက်မျှော်ကြည့်ပြီး ကျောက်ခွေး လက်အုပ်ချီသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

“အကုသိုလ်များလှတဲ့ ဘုရားတပည့်တော် ငမိုက်သားကျောက်ခွေးကို နောက်တစ်ကြိမ်များကျမှပဲ အားရပါးရ ဖူးခွင့်ပြုပါတော့ ဘုရား” ဆုတောင်းနေရင်းက ခင်ကြည်မ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လှသည်။

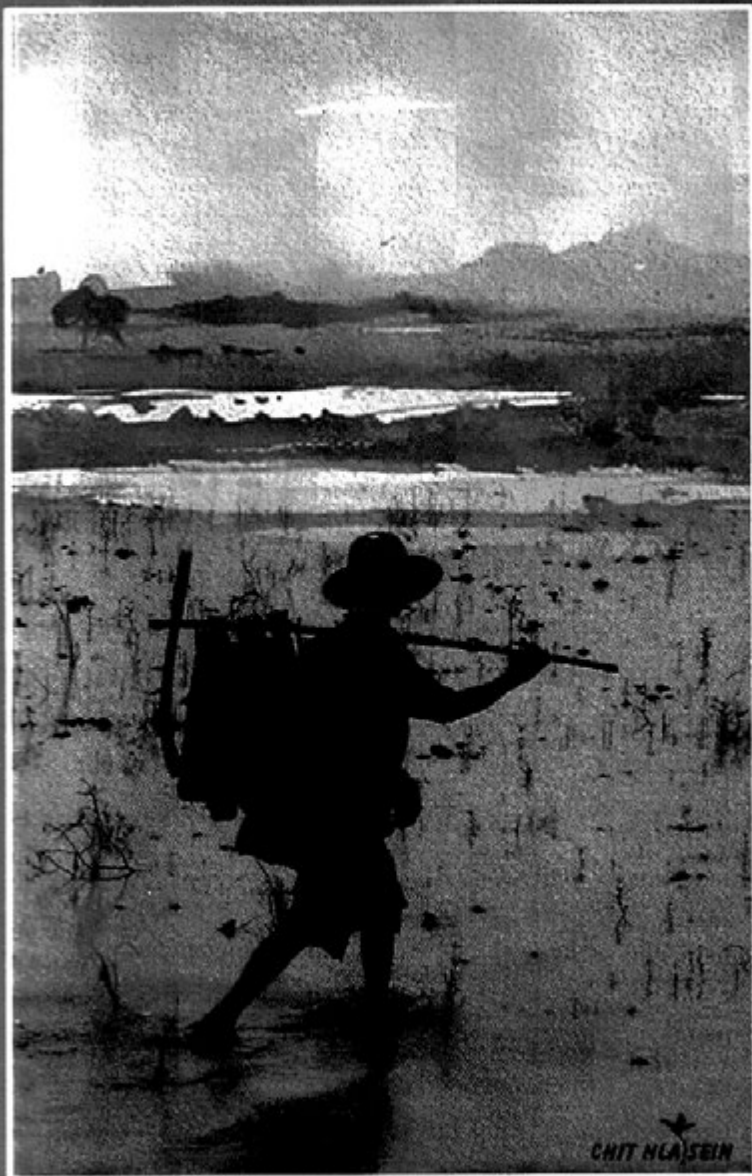
“လယ်ဒီအို မပါခဲ့ဘူးလား”

ဟု ဆီးကြိုမေးမည့် ခင်ကြည်မကို အဖြေ ဘယ်သို့ ပေးရမည်နည်းဟု ကျောက်ခွေး စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ သင်္ဘောသည် စက်သံ တဂျွတ်ဂျွတ်မြည်လျက် ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှ တွံတေးတူးမြောင်းတွင်းသို့ ဝင်စပြုပေပြီ။ သင်္ဘောသည် လှိုင်းကြားမှာ လွန်လူးနေ၏။

ကျောက်ခွေးရင်သည် လှိုင်းကြားတွင် ဖြတ်သန်းနေသော သင်္ဘောကဲ့သို့ လူးခါပေသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာဝတ္ထုတိုစာစဉ်

CHIT HLA SEIN

ဗုံး

(၁)

“ကျောက်ခွေးကြီးနော်... အဖမ်းခံနေရမယ်၊ ကြည့်လုပ်ဦး”

ကျောင်းခြံဝကနေ၍ လှမ်းနောက်ပြောင်လိုက်သော ကျောင်းဆရာကိုဘချောကို၊ ကျောက်ခွေး “အဟံ” ဟူသော တစ်ချက်ရယ်ပြနိုင်သည်။ စကားခွန်းတုံ့ မပြန်နိုင်။ ငါးထောင်မည့်နေရာသို့ အမြန်ရောက်ရေးကိုသာ ကျောက်ခွေး စိတ်စောနေသည်။ သူသည် ပုစွန်ဆီရောင် ပြေးနေသော ကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းကို မပြေးရုံတမယ် လှမ်းသည်။ ပခုံးထမ်းပေါ်က ငါးဖမ်းကိရိယာတို့၏ ဝန်ကြောင့် စိတ်ဆောင်သလောက် ခရီးမတွင်။

လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ပြန်သည်။ ခါးဆစ်တစ်သာ ခန့် စပါးရပ်မြင့်နေသော ကွင်းပြင်ထဲမှာ လူရိပ်လူခြည်ဆိုလျှင် မြင်လွယ်သည်။ မြက်ထမ်းသမား တစ်ဦးတလေကိုသာ တွေ့သည်။ သူနှင့် ငါးရှာဖွယ် “ကိုမောင်နက်” တို့၏ အရိပ်အရောင်ကိုကား ရှာမရတော့။

ဘယ်ကိုသွားမှန်းမသိသော ကိုမောင်နက်တို့နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ကား မဖြစ်နိုင်တော့။ အိုင်မကြီးရိုးချောင်းဘက်ကိုပဲ နီးနီးနားနား သွားတိုက်မည်။ နေလုံးက ပျောက်သလောက်နီးပါး ရှိနေပြီ။ မှောင်ရိပ်မထိုးခင် အလုပ်ပြီးမှ ဖြစ်မည်။

ကန်သင်းရိုးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း အိမ်က မိန်းမကို သွား သတ်ရသဖြင့် ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်လာသည်။ သည်မိန်းမ အစားမက် သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ငါးဆင်းရှာဖို့ ကသီလင်တလည်းဖြစ်၊ အဖော်တွေ ကိုလည်း မမီတော့ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ညနေ မြက်ရိတ်ရာက အပြန် မြက်ထမ်းပင် ပခုံးပေါ်က မချရသေး ခင် မိန်းမက အိမ်ပေါ်က ဆီးပြောသည်။

“ကိုကျောက်ရွေး... ဟိုဖက်ရွာက ရှင့်သူငယ်ချင်းကိုစိန်လက်သန်း တို့ ဝက် ပေါ်သတဲ့တော့၊ ဝက်မှ အချိန် လေးငါးရှစ်ဆယ် ထွက်မယ့် ဝက်ကြီးတဲ့။ အဲဒါ ရှင်သွားပါလား၊ အူစုံ အသည်းစုံလေး စားရတာပေါ့”

မြင်မြင်ချင်း ဆီးခိုင်းသော မိန်းမကို ကျွဲမြီးတိုချင်သလိုလို ဖြစ်သွား သော်လည်း အူစုံ အသည်းစုံ အသံကြားသဖြင့် မောမောပန်းပန်းနှင့် နေပူ ကျဲကျဲက အပြန် ရေငတ်၍ ခံတွင်းခြောက်နေသောသူကိုယ်တိုင်ပင် ပါးစပ် ထဲမှာ သွားရည်လိုက်လာသည်။

“သွားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဗုံးထောင်ရဦးမှာကွ၊ မမိဘဲနေဦးမယ်” သူကိုယ်တိုင်က ရင်နာ စကားဆိုမိသည်။

“ဪ... သုတ်သုတ်သွား၊ သုတ်သုတ်ပြန်ပေါ့တော်၊ ရှင့်ပြော ရတာ အချိန်လင့်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဘာသာ ပြေးသွားလိုက်ချင်တော့တယ်”

သူ့ဆီ ခင်ကြည်မ မျက်စောင်း ရောက်မလာမီ ခမောက်ဆွဲဆောင်း ၍ စိန်လက်သန်းတို့ရွာဘက်ကို သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။

ရေဘောင်ဘင်ဖွေးနေသည့် ခုလို ဝါဆိုဝါခေါင်မှာ ရွာ၌ ငါး၊ ဖား ရှားသည်။ ဖောင်းစီးရင်း ရေငတ်ဆိုသလို ငါး၊ ဖား မြင်နေရမှ ရေလမ်း ပြည့်နေ၍ ရှာလို့ ဖွေလို့ မရတတ်၊ ထို့ကြောင့် ဟင်းငတ်သည်။ ငါးပိချက် နဲ့ ညားရတဲ့ရက်တွေ၊ ချဉ်ပေါင်ရေကျဲနှင့် ဖူးစာဖက်ရသော ရက်တွေထပ် နေပြီ။

သည်တော့ ဟင်းလျာပေါ်သည်ဟူသော သတင်းကိုသာ ဟိုဖက် ရွာ သည်ဖက်ရွာ နားစွင့်ကြသည်။ ငါးဆယ်သာ၊ တစ်ပိသာ ပြေးဆွဲမည့် သူတွေ ဒုနဲ့ဒေး၊ ပြီးတော့ ဝက်သားဖိုးကို လက်ငင်းပေးစရာ မလို၊ နွေ ရောက်မှ တလင်းထဲက ဟောခနဲ ခြင်ပေးလိုက်ရုံသာ။

ကျောက်ခွေး ဟင်းရန်ပေါ်သည့် နေရာရောက်တော့ လူတွေ ဝိုင်းအုံ
နေသည်။ အလကား ပေးနေသည့်အလား ထင်ရသည်။ တစ်ပိဿာ ဆွဲ
သည့်သူ၊ တစ်ပိဿာ ငါးဆယ်ဆွဲသည့်သူ၊ ဝက်ခြေထောက် ဝယ်သည့်သူ၊
ဝက်ခေါင်းတောင်းသည့်သူတွေ အသံဖြင့် ညံ့နေသည်။

ဝက်သား အူစုံ အသည်းစုံ တစ်ပိဿာဆွဲပြီး ကျောက်ခွေး ရွာပြန်
လာတော့ နေပင် အတော်စောင်းနေပြီ။ ဝက်သားတွဲကို ခင်ကြည်မထံ
ပစ်ပေးခဲ့ပြီး၊ ဗုံးနှင့် ခြပလိုင်းတွေကို ကောက်ထမ်းသည်။ ကိုမောင်နက်တို့
လူစုကို မစိတော့။ မည်သည့်နေရာကို ဗုံးထောင်သွားကြမှန်းလည်း မသိ
တော့။

ဗုံးထောင်ဖို့ ချက်ကျမည့် နေရာကို ကျောက်ခွေး ရှာကြည့်သည်။
အိုင်မကြီးသည် ရိုးချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ဆောက်ချုပ်ငွေဆီ အာရုံရောက်
သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကန်သင်း ရေစပ်စပ်အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ခြေသံကြောင့် ဗျိုင်းအောက်တစ်ကောင်မှာ ကွတ်ကွတ်
အော်၍ လန့်ဖျပ်ပျံသွားသည်။

အိုင်မကြီး ရိုးချောင်းထိပ် “ကမူ” ရောက်တော့ ကျောက်ခွေး
အထမ်းကို ချသည်။ ဗုံးတွေထဲသို့ ခြပလိုင်းထဲက ခြတွေကို ခွဲထည့်သည်။
ရေစီးရေလာ ကောင်းသောနေရာ၊ ငါးလမ်းကြောင်းသင့်မည့်နေရာကို မျက်
လုံးဝှေ့ကြသည်။ ကျင့်သားရနေသော မျက်လုံးတွေက ဗုံးထောင်ရမည့်နေရာ
တွေကို မှတ်သားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

(၂)

ဗုံးထောင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးတော့မှ ကျောက်ခွေး စိတ်လက်ပေါ့ပါး
သွားသည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

ရွာအထွက်မှာ ကျောင်းဆရာကိုဘချော လှမ်းနောက်ပြောင်လိုက်
သောစကားကို အမှတ်ရသဖြင့် ကျောက်ခွေး တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသေး
သည်။

ကိုဘချောကား မနှစ်ကမှ သူတို့ရွာ ဖွံ့ဖြိုးရေးကျောင်းဆီ ကျောင်း
အုပ်ဆရာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာသူ ဖြစ်သည်။

ရွာကို ရောက်တာ မကြာသေးပေမယ့် ရပ်ရေးရွာရေးမှာ မနေတတ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းပြီး ဗဟုသုတလည်း ပြည့်စုံသဖြင့် ခင်မင်သူများသည်။ တောသူတောင်သူ စရိုက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသည့် ဘဝတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။

တစ်ခါက သူတို့ ငါးထောင်သည့် ဗုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ကိုဘချော တအံ့တဩ မေးခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်တော်က ငါးထောင်တဲ့ ကိရိယာတွေထဲမှာ မြိုးသာ ကြားဖူးတာ၊ ဗုံးဆိုတာကို ခုမှ ကြားလည်းကြားဖူး၊ မြင်လည်း မြင်ဖူးတယ်”

ဗုံးဆိုတာ ပလိုင်ကဲ့သို့ ဝါးနီးဖြင့် အလုံရက်ရကြောင်း၊ ပလိုင်ကဲ့သို့ အပေါက်ထားရကြောင်း၊ ဘေးတွင် မြိုးကဲ့သို့ အခင်တပ်၊ အတွင်းကို ရေမဝင်အောင် နွားချေးထူထူ ကျံထားရကြောင်း၊ ဗုံးထောင်လျှင် ခြစာထည့် ထောင်ရကြောင်း၊ ဗုံးထဲက အစာမမြင်ရဘဲ အနံ့ကိုသာ ရသောကြောင့် မြိုးထက် ဗုံးက ငါး ပိုရတတ်ကြောင်း၊ ဗုံးထောင်သက် အရင့်ဆုံးဖြစ်သူ “ငမြေ” က ရှင်းပြသောအခါ ကိုဘချောမှာ သဘောမကျဆုံး။

“ကိုငမြေက ဗုံးအကြောင်း နောကြေအောင် သိနေတာကိုးဗျ”

“မသိဘဲ ခံနိုင်မလား ကျောင်းဆရာရဲ့၊ ဗုံးကို ကိုယ်တိုင် ရက်ပြီးမှ ထောင်တာ၊ ငါးရှာပြီးဟေ့ဆိုလည်း သူ့ ဘယ်သူမှ မမီဘူး”

ကျောက်ခွေးက ဝင်ထောက်သည်။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ... ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ ဗုံးဆိုတာတွေဟာ လူကို အန္တရာယ်ပေးတာပဲ သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရွာ ရောက်မှာပဲ လူတွေ စားဖို့ ငါး၊ ဖား ရှာပေးတဲ့ဗုံး၊ လူကို အကျိုးပြုတဲ့ဗုံးကို ကြားဖူး တွေ့ဖူးတော့ တယ်”

ကျောက်ခွေးတို့ငယ်ငယ် ၇၂ပန်ခေတ်တုန်းကတော့ ကျောင်းဆရာ ကိုဘချောပြောသော ဗုံးဆိုတာကို ကြားဖူးသည်။ မြင်တော့ မမြင်ဘူး။ လေယာဉ်ပေါ်က ကြံချသောဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဗုံးခိုကျင်းထဲမှာ ပြေးလွှားပုန်းရ ခိုရတာတွေကို မှတ်မိနေသေးသည်။

ဆရာကိုဘချောက ဗုံးအမျိုးမျိုးရှိကြောင်း လက်ပစ်ဗုံး၊ ထောင်ဗုံး၊ ဆွဲဗုံး၊ ပဒေသာဗုံး၊ လေယာဉ်ပေါ်က ကြံသည့်ဗုံး၊ အနုမြူဗုံး၊ ဒုံးပျံနှင့်

ပစ်သည့် ဗုံးဆိုတာတွေကို ပြောပြသည်။ ဗုံးလက်နက်တွေရဲ့ အစွမ်းထက်ပုံ
တွေ၊ လူများ၊ အဆောက်အဦများနှင့် နိုင်ငံများကို အုံးခနဲ အသံအောက်မှာ
ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်နိုင်ပုံတွေကို ပြောပြသောအခါ
ကျောက်ခွေးတို့ပင် ကြက်သီး ဖျန်းခနဲ ထသည်။

“အဲဒီ ဗုံးချချိန်မှာ ရေထဲငုပ်နေမယ်ကွာ၊ မရဘူးလား ကျောင်း
ဆရာရဲ့...”

ကိုမောင်နက်က အနုမြူဗုံးရန်မှ ရှောင်ရှားနိုင်မည့်နည်းလမ်းများကို
ပထမဆုံး ရှာဖွေတွေ့သူအလား အားရဝမ်းသာ ကောက်ကာငင်ကာ ပြော
သဖြင့် ကိုဘချောက တဟားဟားရယ်သည်။

မြေတွင်လည်းကောင်း၊ ရေတွင်လည်ကောင်း၊ လေတွင်လည်းကောင်း
ဘယ်မှာပုန်းကွယ်ရှောင်ပြေး၍ မရနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြတော့မှ ကိုမောင်နက်
မှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်-

“ဘုရားရေ... ဘွဲ့ဖြူလက်နက်ဆိုတာမျိုး”

ထင်ပါရဲ့ဟု လွတ်ခနဲ ညည်းသည်။

နောက်များမှာတော့ ကျောက်ခွေးကို ဗုံးထောင်သွားတာနှင့် ဆုံတိုင်း
ကျောင်းဆရာကိုဘချောက အဖမ်းခံနေရဦးမယ်နော်ဟု နောက်လှေ့နောက်ထ
ရှိသည်။

“ဝုန်း...”

ဗုံးအကြောင်း အတွေးလွန်နေရာက ဝုန်းခနဲ အသံကြောင့် ကျောက်
ခွေး လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ခေါင်းနဘန်းပင် ကြီးသွားသည်။

ရေစီးကြောင်းတွင် ဝပ်နေသော ငါးရဲ့တစ်ကောင်က လူကို မြင်၍
လယ်ကွက်ထဲကို ဝုန်းခနဲ ခုန်ချသွားကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကလူ... ငါ့လိပ်ပြာ လာ... လာ၊ သေမယ့်ငါးက အလန့်
တကြား”

ကျောက်ခွေး ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ငါးကို ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ မှောင်ရီ
ပျိုးနေပြီ။

(၃)

ကျောက်ခွေး ရွာထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အတန်ပင်မှောင်နေပြီ။
ပိန်းတောထဲမှာ ခရုမျက်ပြုများ အော်သံ၊ ဝါးရုံပင်တန်းက ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေ
မြည်သံ။ ဆောက်ချုံတောထဲက ရေကြက်မတွေ အော်သံက နားကွဲလှမတတ်
ရှိနေသည်။

ညသည် လရောင် မရှိ။ ကြက်ရိပ် မရှိ။ မြက်ပင်ရှည်တွေ ယှက်မိုး
နေသော ကန်သင်းပေါက်တစ်လျှောက်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ ခြေထောက်ချရမှာ
မရှိ။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ကံပုံပြီး ရဲရဲလျှောက်ရသည်။

ရွာဝင်းသို့ အဝင်မှာ ကိုရင်ဒီးဒုတ်တို့အိမ်က ခွေးက စူးစူးဝါးဝါး
ဆီးဟောင်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဂုတ်ကျား”

ဟု အသံပေးလိုက်တော့မှ ခွေးဟောင်သံ တိတ်သွားသည်။

“ကျောက်ခွေး လာဟေ့၊ မိုးချုပ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီးရေ”

ကိုရင်ဒီးဒုတ်မိန်းမ အမေးကို တိုတိုပင် ပြန်ဖြေလိုက်ပြီ။ ကျောက်
ခွေး ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့သည်။

လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက် အိမ်တွေမှာ ရေနံဆီမီးတိုင် မှိတ်တုတ်
မီးရောင်တွေသာ ရှိသည်။ ရွာထဲမှာ နည်းနည်းပါးပါး ပြေလည်သော ကို
ရင်အောင်ငြိမ်းတို့၊ ဦးခေါင်းကြီးတို့အိမ်တွေမှာတော့ ဘက်ထရီမီးချောင်းတွေ
ဘာတွေနှင့် လင်းလက်လို့။

ကိုရင်အောင်ငြိမ်းတို့အိမ်ကို လွန်တော့ သူ့ခြံထိပ် ရောက်လာသည်။
အိမ်ပေါ်မှ ပျံထွက်လာသော အလင်းရောင်ပျံပျံကို မြင်ရသည်။

“ခင်ကြည်မရေ...”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်က ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း နင်းလျှောက်သံတွေ
ပေါ်လာသည်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ မီးတိုင်ခွက် ကိုင်ပြီး ခင်ကြည်မ ခေါင်းပြု
ကြည့်သည်။

“နင့် မီးတိုင်ခွက် ပေးဟာ၊ တစ်လက်စတည်း နွားတင်းကုပ်မှာ
ခြင်မီးထည့်ရအောင်”

သူ့ကို ခင်ကြည်မ ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းစကားမ ခွန်းတုံ့မပြန်။ ပြီးမှ

“ကိုကျောက်ခွေး... ဒီနား ခဏ”

ဟု ပြောရင်း လက်ယပ်ခေါ်သည်။

ထူးခြားသည်ဟု ကျောက်ခွေး ထင်သဖြင့် အိမ်ဖိနပ်ချွတ်နားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

“ဘာတုန်းဟ”

“ကိုကျောက်ခွေး... ရှင့်လူ ကိုငမြေ ပိုးထိလို့တော့၊ သွား သတင်း မေးလိုက်ဦး”

“ဟေ... ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့အိမ်မှာပေါ့”

ကျောက်ခွေး ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားသည်။ ခင်ကြည်မ လက်ထဲ က ဖားမီးတိုင်ကို မီးတောင် (မီးအုပ်) ထဲ ကပျာကယာထည့်ပြီး ရွာအရှေ့ ဝိုင်းဘက်ကို အပြေးအလွှား လျှောက်ခဲ့သည်။

“ငမြေ... ငမြေ... ငါ့သူငယ်ချင်းကြီး ဖွဟဲ့... ဖွဟဲ့ လွဲစေ ဖယ်စေ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့...”

လမ်းလျှောက်ရင်း ရတတ်သမျှ မေတ္တာတွေပို့ ဆုတွေတောင်းသည်။ မြေကြားကင်းကြားမှာ ရှာဖွေစားသောက်ရသောအဖြစ်တွေကို တွေးမိ၍ ကျောက်ခွေး ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားပြန်သည်။

“အောင်မယ်လေး... ကိုငမြေရဲ့ ကျွန်မတို့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထား တော့မှာလား... ဟီး... ဟီး...”

ငမြေတို့ အိမ်ရှေ့ အရောက်မှာ အိမ်ပေါက်ဝက မသန်းကြည်၏ အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သော အသံကြောင့် ကျောက်ခွေး ရင်ဆို့သွားသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဝိုင်းအုံနေသော လူတွေ အကြားတို့ မနည်းတိုးဝင်ရသည်။ ပြီး အိမ်ပေါ်ကိုး တိုးတက်သည်။

အိမ်အောက်ဆင့်၌ ပက်လက်ကလေး အသက်ပျောက်နေသော ငမြေကို မီးတိုင် အလင်းရောင်အောက်မှာ မထင်မရှား တွေ့လိုက်ရသည်။ ပုဆိုးကြမ်း ဝတ်ထားသည်မှအပ ကိုယ်တုံးလုံးကျွတ်နှင့်။ ဆံပင်၊ မျက်နှာ နှင့် ရင်ဘတ်တွေမှာ ရွံ့တွေ ပေကျံနေသည်။

“ကျောက်ခွေးရယ် နင့်အလှူအဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦး၊ ဟီး... ဟီး...”

ငမ္ဘေအလောင်းအနီးမှာ ကျောက်ခွေး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရောင်ကိုင်း နေသော ညာလက်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ လက်ခုံတွေ လက်ချောင်းတွေ လက်မောင်းတွေမှာ အစွယ်ရာ ညှိမည်းတွေ အနံ့အပြား။

“ဘုရား... ဘုရား...”

ကျောက်ခွေး ဘုရားတမိသည်။ ဝုံးထောင်ဖို့ ခြံစာ သွားတူးရင်း ခြံတောင်ပိုထဲက မြွေဆိုးကိုက်လိုက်ခြင်းကို မချီမဆန့် ခံလိုက်ရပါကလား။

“တောင်ပိုထဲမှာ ခြန့်ကန်နေတုန်း၊ လက်ကို စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ ကိုက် တယ်တဲ့၊ သူက ခြကိုက်တာပဲ မှတ်လို့၊ အထဲကိုပဲ မဲပြီး အတွင်နှိုက် သတဲ့”

“အိမ်ရောက်တော့ စကားမေး မရတော့ဘူး”

“အဲဒါတောင် အပမ္ဘိလို့ အိမ်အရောက် ပြန်လာနိုင်တာတော့၊ တော မှာကတည်းက အသက်ပျောက်လာတာ နေမှာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာပြောသံတွေကို ကျောက်ခွေး မကြား ချင်ဘူး။ ထိုင်ရာက ထသည်။ လူကြားထဲက တိုးထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်အောက် ဆင်းသည်။

“ဒီနေ့ညနေကျမှ ကျွန်တော်လည်း အစည်းအဝေးရှိလို့ ဟိုဖက်ရွာ ခဏသွားမိတယ်ဗျာ၊ တစ်နာရီအတွင်း ဆေးရုံကိုသာ အရောက်ပို့နိုင်ရင် ဒီလို ပက်ပက်စက်စက် မဖြစ်ဘူးဗျ”

အသုဘကိစ္စအတွက် ခယိုးခယိုင် ဖြစ်နေသော အိမ်ကလေးကို ရွာထဲ က လူတွေနဲ့အတူ ဒေါက်ထောက် အခင်းပြင် လုပ်နေရာက စိတ်မကောင်း သောအသံဖြင့် ပြောနေသော ကျောင်းဆရာ ကိုဘချောကို ကျောက်ခွေး လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါကလည်း မြွေကိုက်မှန်း သိဦးမှကိုး ကျောင်းဆရာရဲ့ အခုလို”

ကျောက်ခွေး စကားမဆုံး။ လည်ချောင်းထဲမှာ အသံပျောက်သွား သည်။ ကိုဘချောကို ကျောက်ခွေး ဆက်ပြောချင်သေးသည်။ သို့သော် ပြောမထွက်။

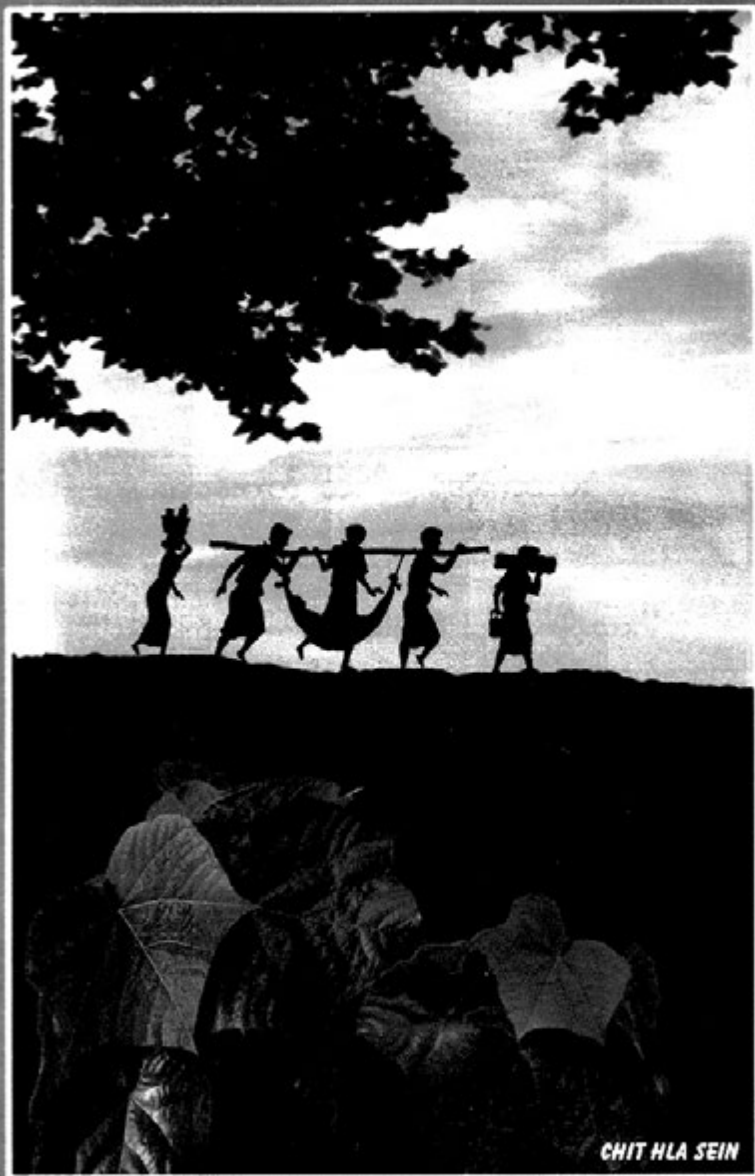
“ခြင်မီးပြန်ထည့်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ခဲ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ကျောက်ခွေး မီးတောင်းဆွဲထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေသည်။ ဦးခေါင်းထဲလည်း နောက်ကျိနေသည်။ ခြေထောက်ကို မြေကြီးနှင့်ထိ၍ လမ်းလျှောက်သည်ကိုပင် ထိမှန်းမသိတော့။ ကိုဘချောကို ပြောချင်သောစကားတွေ သူ့ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“ကျောင်းဆရာရယ်... ဗုံးတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့ ထောင်တဲ့ဗုံးက လူတွေကို အကျိုးပြုတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဟုတ်သေးရဲ့လား၊ ကျုပ် သူငယ်ချင်း ငမြေ သေပြီလေ၊ ဗုံးက အကျိုးပြုတာ ရှိသေးလဲဗျာ၊ ပြောပါဦး... ပြောပါဦး...”

CHIT HLA SEIN

အခန်းပျက် ဘက်ထရီအိုးကလေး

(၁)

“အစ်ကိုကြီးရေ... မီးတောင်းဖာဖို့ သွပ်ပြားရပြီးလား”

“အေး... ဒီမှာ ဖာလို့တောင် ပြီးတော့မယ်၊ မင်း ဘယ်ပျောက်
နေတာလဲကွ”

“တုတ်သွား ခုတ်သွားကွ၊ တွေ့လား... ဒီမှာ၊ ထီးရိုးဝါး အဆစ်
စိပ်စိပ်နဲ့ မာကျစ်နေတာပဲ၊ ရိုက်ရောပဲ”

“နှစ်ချောင်းတောင်ပါလား၊ သယ်လို့ မကုန်အောင် ဖားတွေ ရတော့
မှာပဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

လူတစ်ယောက်တည်း တုတ်နှစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ဖားရိုက်ထွက်ရင်
ဖားတွေ ရသေးရဲ့ဟု ဖိုးတောက လှောင်သလိုလို ပြောသည်ကို ဖိုးစော
စိတ်ဆိုးသွားသည်။

ဖိုးတောက စိတ်ဆတ်သော ညီငယ်ကို အလျှောပေးဟန်ဖြင့် ရယ်
သွမ်းသွေးသည်။

“မင်းကို နောက်တာပါ ဖိုးစောရာ၊ အော်... ပလိုင်သွားယူကွာ၊
ကြိုးမကောင်းတော့ဘူး၊ အသစ်လဲရအောင်”

ဖိုးစောက ဖိုးတော့ကို မကျေနပ်သလို တစ်ချက်ပေကြည့်ပြီး အိမ်
နောက်ဖေးချောင်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကျောက်ရွေးသည် အိမ်အောက်ဆင့်၌ ထွန်းညင်းကွင်းပျစ်ရင်း သား
နှစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။ မာကျောပြင်းတွဲသော ခတ်ချို
နွယ်ကို လိမ်ကျစ်နေရသဖြင့် သူ့လက်တွေ ညောင်းကိုက်နေသည်။ လက်
အံသေသလို ဖြစ်နေသည်။

ထယ်ထိုး၊ လယ်ထွန်အလုပ်မှာ ထွန်ညင်းကွင်း ကောင်းပါမှ အလုပ်
ကို စိတ်ခုံးခုံး ချနိုင်မည်။ သို့မို့ကြောင့်သာ ဤမျှ အကြောမသော ခတ်ချို
နွယ်ကို ကရိကထခံ၊ အပင်ပန်းခံ၍ ကျစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရော... ပလောင်း”

ဖိုးစောက ပလောင်းကို ဖိုးတော့ရှေ့မှာ ပစ်ချပေးသည်။

“ကြီးရော ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းမှာတာ ကြီးမပါဘူး”

“ဟကောင်ရ၊ ပလောင်းကြီးအသစ်လဲမယ်ဆိုမှ ကြီးလိုတော့မှာပေါ့
ကွ၊ သွား... ယူဦး၊ ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်မှာ နွားနဖားကြီးတွေ ရှိတယ်”

“သိတယ်၊ သိတယ်”

ဖိုးစော စိတ်လုပ်ပြီး မီးဖိုချောင်တွင်းသို့ ဝင်သွားပြန်သည်။

“ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ၊ ကျပ်ခိုးတွေ ဟင်းအိုးထဲ ကျကုန်ပါ
မယ်၊ ဒီနွားနဖားကြီးတွေကို ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ နင့်အဖေ သိရဲ့လား”

“သိတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ယူခိုင်းတာ”

မီးဖိုချောင်တွင်းက ဆူဆူညည်ညည်အသံကြောင့် ကျောက်ရွေး ခေါင်း
ထောင်ကြည့်သည်။ အငယ်ကောင်နှင့် ခင်ကြည်မတော့ ပြဿနာ ဖြစ်နေ
ပေပြီ။

“ဟေ့... ပေးလိုက်ဟေ့၊ ပေးလိုက်”

“တွေ့လား၊ အဖေက ပေးလိုက်တဲ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ တော်ကြာမှ ကုန်မယ် ခန်းမယ်၊ ဘယ်ရောက်
ကုန်လဲ၊ ဘာလဲ၊ စကားကြောရှည်ရင်လား၊ ကျုပ်နဲ့ အတွေ့ပဲ”

ခင်ကြည်မကလည်း မြည်တွန်တောက်တီးသံသည် မီးဖိုချောင်မှ အိမ်ဆီသို့ လွင့်ထွက်လာသည်။ တော်တော်နှင့် ပြီးမည် မဟုတ်မှန်းလည်း ဓာတ်သိချင်းမို့ သိပြီးဖြစ်၍ ကျောက်ခွေး ပြုံးသည်။

“မင်းအမေကတော့ကွာ၊ မြင်းအီးပေါက်သလိုပဲ၊ သိပ်စကားများတာ ကလား”

မီးတောင်းကို တဒေါက်ဒေါက်ထု၍ ဖာထေးနေသော အကြီးကောင်ကို တိုင်တည်သလို သူ လှမ်းပြောသည်။ သူ့စကားကို ဖိုးတောက မကြား။ အလုပ်မှာ စောကပ်နေသလို ခေါင်းမဖော်ရှိနေသဖြင့် ကျောက်ခွေးလည်း သူ့ဘာသာ ခတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ထွန်ညင်းကွင်းကို အပြီးသတ်ကျစ်သည်။ အမွှေးစကလေးများ ဖွာနေသည်ကို မီးခြစ်မီးဖြင့် မြှိုက်သည်။ ပြီးသော် ထွန်ညင်းကွင်းကို အိမ်တိုင်နှင့် ရိုက်ကြည့်သည်။ မာကျောကျစ်လစ်သော ထွန်ညင်းကွင်းနှင့် တိုင်ထိသံ “ဒေါင်ဒေါင်သံ” ကို ကြားတော့မှ အားရကျေနပ်သွားပြီး ထွန်ညင်းကွင်းကို ပစ်ချသည်။

အလုပ်တွင် မဲတင်းနေ၍ အရာရာကို မမှလျော့နေသလိုရှိသော်လည်း အလုပ်ပြီးသော် ခံတွင်းချဉ်ရကောင်းမှန်း သတိရလာသည်။ ဆေးလိပ်ခွက်တွင်းက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်တိုကို လှမ်းဆွဲသည်။

ဖိုးတောနှင့် ဖိုးစောမှာမူ သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲပင် ရှိနေလေသည်။

ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်စည်းစိမ်ကို မှိန်းရှိုက်နေရာက ကျောက်ခွေး ဖျတ်ခနဲ သတိရဟန်ဖြင့် သားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်သည်။

“ဪ... ဟေ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဖားပဲ ရိုက်စားတော့မှာလား၊ ကျောင်းတက်ဖို့ မလုပ်ကြတော့ဘူးလား”

“အို... အဖေကလည်း ကျောင်းဖွင့်ဖို့ နှစ်ပတ်တောင် လိုသေးတာကို”

“လိုလို မလိုကွာ၊ မင်းတို့ ညကြီးသန်းခေါင် ဖား ထွက်ရိုက်တာကိုပဲ
၀၁ သဘောမတွေ့ဘူး”

အကင်းပါး၍ အလိုက်သိသော အကြီးကောင်က ဖအေဖြစ်သူ စကား
သံ မာမှန်းသိသဖြင့် မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ-

“ကျောင်းစရိတ်လေး ဘာလေး ရအောင်ပါ အဖေရယ်၊ ပြီးတော့
ဟို...”

“အေး... အေး... တို့က မင်းတို့ကို ကျောင်းမထားဘဲ နေတာ
ကိုးကွ၊ မင်းတို့စရိတ် မင်းတို့ ရှာနေရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

အကြီးကောင် စကားမဆုံးခင် ကျောက်ခွေး ဒေါသနှင့် အော်သည်။
အကြီးကောင်က မျက်နှာညှိုးသွားသော်လည်း တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ချက်သား
ကောင်းနေသော အငယ်ကောင်မှာမူ မကျေမနပ် မျက်နှာပေးနှင့်။

“ဒီ ဒီလိုပါ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ စာကြည့်ဖို့ ဘက်ထရီအိုးလေး
တစ်လုံးလောက် ဝယ်ချင်လို့ပါ အဖေ”

အကြီးကောင်က ချေချေငံ ဂှင်းပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေတို့ ဝယ်ပေးဖို့ ပြောထားတာ၊ ဟိုနေ့ ဒီနေ့နဲ့
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ မနှစ်ကတည်းက အရှေ့ပိုင်းက ခင်မောင်လင်းတို့
စိုးကျော်တို့အိမ် သွားကြည့်ပါဦး၊ ဘက်ထရီအိုးကို ထိန်နေတာပဲ”

ခတ်ချိန္တယ်လို အကြောမာသော အငယ်ကောင်က ဘောက်ဆတ်
ဆတ်အသံဖြင့် ပြောသည်။

ကျောက်ခွေး သက်ပြင်းခိုးရှိုက်သည်။ သားတွေနှင့် လှေဘေးပြိုင်၍
စကားနိုင် မလှလိုတော့။ ဘက်ထရီအိုးတစ်လုံး အမြန်ဝယ်ပေးမှ ကိစ္စအမြန်
ပြတ်မည်။ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဝယ်ပေးရမည်။

“အေး... မင်းတို့ လိုချင်တာကို သုံးလေးရက်အတွင်းရအောင်
ဝယ်ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ညကစပြီး မင်းတို့ ဖားရိုက် မထွက်ရတော့ဘူး၊ ပြော
တာ ကြားလား”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ခွေး နေရာက ထသည်။ နွားတင်းကုပ်တွင်း
သို့ ဆင်းရန် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ဆီ လျှောက်လာသည်။

ဟင်းရွက် သင်နေသော ခင်ကြည်မက သူ့ကို အကဲခတ်သလို
ကြည့်ရင်း နေရာဖယ်ပေးသည်။ သူ ခင်ကြည်မကို တစ်စုံတစ်ရာ စကား
မဟဘဲ နွားတင်းကုပ်ဆီ တန်းဆင်းခဲ့သည်။

သားနှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ ကြီးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်ထားသော မီးတောင်း၊ ပလိုင်နှင့် ဖားရိုက်ကြိမ်လုံး စသော ဖားရိုက် ကိရိယာတွေ ကြားမှာ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ရှိနေကြမည် ထင်သည်။ အင်း... အငယ်ကောင်ကတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်ကျန်ရစ်မှာ သေချာသည်။

(၂)

တင်းကုပ်တွင်းမှာ နွားချေးကျုံး၊ တံမြက်စည်းလှည်း လုပ်နေရသော် လည်း ကျောက်ခွေး စိတ်ကမူ ဘက်ထရီအိုးဆီ ရောက်နေသည်။ သားတွေ ကျေနပ်အောင် ဘက်ထရီအိုးတစ်လုံးကို အဘယ်နည်းဖြင့် ဝယ်ပေးရပါ မည်နည်း။

တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာ ဆိုသလို ရွာထဲမှာ ဘက်ထရီအိုး သုံးကြ သူတွေ မနည်း။ မီးထွန်းသူ ထွန်း၊ ရေဒီယိုဖွင့်သူ ဖွင့်သည်။ ဘုတိုတို့ ဖိုးကွင်းတို့ဆို ဖားရိုက်တာတောင် ဘက်ထရီမီးနှင့် ရိုက်သည်တဲ့။

သူသူ ငါငါ ဘက်ထရီအိုး သုံးနေကြသည် ဆိုတော့လည်း သားတွေ ဘက်ထရီအိုး ပူဆာသည်မှာ အပြစ်မဆိုသာတော့။

ရွာလယ်က “ဂန်ကရား” တစ်ယောက်တောင် စားစရာ မရှိတာ အသာထား၊ မီးတိုင်မီးခွက်နှင့် နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည်ဆိုကာ မနေ တစ်နေ့ကမှ ဘက်ထရီအိုးတစ်လုံးကို တစ်ရာငါးဆယ် ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့သတဲ့။ ဒါတောင် အသစ်စက်စက် မဟုတ်၊ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်တဲ့။

“ဟင်း...”

ကျောက်ခွေး သက်ပြင်းချရင်း တင်းကုပ် တဲလားပေါက်က အပြင်ကို ကြည့်သည်။ ထင်းပုံအောက် ဝက်ခြံတွင်းက သုံးလေးလသား ဝက်နှာကြား မလေးသည် တအီအီအော်၍ မြေကြီးကို တူးဆွနေသည်။

“အင်း... ဝက်ကုန်ကူးနေတဲ့ ဘဖိုးသာကြီးဆီမှာ ဝက်ရောင်းပြီး ရင် ပြန်ပေးပါမယ်ဆိုပြီး ငွေလေးကြေးလေး လှည့်ရရင် ကောင်းမလား မသိဘူး၊ ဟာ... ငါ့ဟာ ဟန်မကျသေးပါဘူး၊ ခုမှ ငါ့ ဝက်နှာက ကြွက်အကြီးစားလောက် ရှိသေးတာ”

ကျောက်ခွေး သူ့ဘာသာ စိတ်ပျက်သွားသည်။ နားတင်းကုပ်တွင်းက အလုပ်တွေကို ကပျာကယာ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ပြီး သူ့ခြေရင်းတစ်အိမ်ကျော် ရှိ ကိုရင်အောင်ငြိမ်းတို့ အိမ်ဘက်ကို ကူးသွားသည်။

“မိုးကျလို့ လယ်အလုပ်မှာ နင်လားငါလား လုပ်ရမလား မှတ်ပါ တယ် ကျောက်ခွေးရာ၊ အလုပ်သမားခပေးဖို့ ပိုက်ဆံရှာရတာနဲ့၊ ဓာတ်ဆား ထုတ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှာရတာနဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံ ရှာရတာကိုက အလုပ်တစ်ခုပဲ၊ ခုနေ့များ သေရင် ကူးတို့ခတောင် ထည့်စရာ မရှိဘူးကွ သိလား... အဟေး... ဟေး...”

ငွေလေးကြေးလေး ချေးငှားရကောင်းရဲ့ဟူသော ထင်တစ်လုံးဖြင့် ရောက်သွားသော ကျောက်ခွေးမှာ ကိုရင်အောင်ငြိမ်း၏ ကြိုတင်ညည်းချင်း ရှည်ကြီးကြောင့် ရင်မောသွားသည်။

ကိုရင်အောင်ငြိမ်းကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေ နှုတ်ဆက်၍ ဘကြီးဖိုးခတို့ အိမ်ဘက်ကို ကျောက်ခွေး ကူးသွားပြန်သည်။

ကျောက်ခွေးသည် သူလာသည့် ကိစ္စကို သိုင်းဝိုင်းမနေတော့ဘဲ လိုရင်း ပြောသည်။ ဘကြီးဖိုးခက ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါသည်။

“ဒီအချိန်မှာ လူတိုင်းလက်ထဲ ငွေပြတ်တာကွ ကျောက်ခွေးရာ ငါလည်း ဘယ်မှာရှိမှာလဲကွာ၊ ရှိရင် မင်းလိုလူကို ငါကြည့်နေပါ့မလား၊ အေး... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ စိုက်ပျိုးစရိတ် ထုတ်ချိန်လောက်ဆို ရကောင်း ပါရဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ စောင့်မလား”

“တော်တော်ပြောတတ်တဲ့ ဘကြီးခ၊ စိုက်ပျိုးရေးစရိတ်ထုတ်မှတော့ သူ့ဆီက ကျေးဇူးအဖတ်တင်ခံပြီး ဘယ်သူက လာချေးတော့မှာလဲ”

ဟင်း...၊ ကျောက်ခွေး စိတ်ထဲက မကျေမနပ်ဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ သည်။

မနက်စာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ခြောက်သွေ့နေသည်။ အားလုံး တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း၊ သားတွေ၏ မျက်နှာကလေးတွေကို မြင်ရတော့ ကျောက်ခွေး ထမင်း မျိုမကျတော့၊ ထမင်း စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

စားလက်စ ထမင်းပန်းကန် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် လက်ဆေး၍

ထသည်။ ခင်ကြည်မသည် သားနှစ်ယောက်ကို “နင်တို့ကြောင့်” ဟူသော သဘောဖြင့် မျက်စောင်းခဲ့သည်။

(၃)

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ သည်းထန်စွာ ကြွေကျနေသည်။ မိုးသက်လေ သည်လည်း တဟူးဟူး ဝှေ့ခတ်နေသည်။ လေနှင့်အတူ ခမောက်လွင့်ပါ မသွားအောင် မေးသိုင်းကြိုးကို တင်း၍ ပေါက်တူးကို ကိုင်မြှောက်သည်။

ဘက်ထရီအိုးအတွက် ငွေကြေး အဆင်မပြေ၍ မည်သို့ ကြံရဖန်ရ မသိလေတိုင်း၊ ကျောက်ခွေး တစ်နေ့တစ်နေ့ လယ်ကွင်းထဲမှာပင် အချိန် ကုန်နေခဲ့သည်။ သူ့ဖို့ထားသော ကန်သင်းရိုးချောင်းတွေမှာလည်း မနည်း တော့၊ အမို့မို့ အမောက်မောက်၊ အဖြောင့်ဖြောင့် အဖြူးဖြူးနှင့် သွယ်တန်း လျက်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်။

သားတွေကို သူ ကတိပေးခဲ့သော ရက်တွေပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ သားတို့ လိုအင်ကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်လေတိုင်း သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာကိုပဲ မျက်နှာက ခပ်ပူပူ။

“ကိုကျောက်ခွေးရေ... ခင်ဗျားသားနှစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ဂရုစိုက်ရင် ထူးချွန်နိုင်တယ်”

ရွာကျောင်းက ဆရာလေး ကိုဘချော၏ တိုက်တွန်းအားပေးမှုကြောင့် သားနှစ်ယောက်၏ ပညာရေးကို ကျောက်ခွေး တစ်ရွာလုံးရှိ ကျောင်းသား မိဘတကာထက် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် သားနှစ်ယောက်စလုံး ရွာကျောင်းမှ တံခွန်တိုင်အလယ် တန်းသို့ပင် ရောက်နေကြပြီ။ အကြီးကောင်က ခုနစ်တန်း၊ အငယ်ကောင်က ငါးတန်း။ သားတွေ ပညာရေးအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ခဲ့ပါလျက် သည်ဘက်ထရီအိုးလေးတစ်လုံးကျမှ ဝယ်မပေးနိုင်ဘူး ဆိုလျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းမှာ စိုးသည်။

ကျောက်ခွေး ဦးနှောက်ထဲကို ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာသည်။ လုပ် လက်စ အလုပ်ကိုသိမ်း၍ ပေါက်တူးထမ်းကာ ရွာပြန်သည်။

ခင်ကြည်မကို ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းပြီး ရေမိုးချိုးသည်။ ခင်ကြည်မ ပြင်ပေးသော ထမင်းဟင်းကို သေပြေးရှင်ပြေး စားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းစားပါတော်၊ ရှင့်ဟာက နောက်က ကျားလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

ခင်ကြည်မကို စကားပြန်နေလျှင် အချိန်လင့်မှာ စိုးသဖြင့် ထမင်း ကိုသာ အမြန်ပြီးအောင် စားသည်။

“ငါ ဟိုဖက်ရွာက အစ်ကိုထွန်းဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အပြန် ညဉ့်နက်ချင် နက်မယ် သိလား”

“အချိန်မရှိမှ တော့ဟာကလည်း”

“ရတယ်၊ မီးတောင်း ယူသွားမယ်၊ ဟိုနှစ်ကောင် အိမ်လည်ရာက ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ သိပ်ညဉ့်မနက်စေနဲ့နော် ခင်ကြည်မ၊ မိုးချုပ်တာနဲ့ သွားလိုက်ခေါ်၊ ငါ ပြောတာကြားလား”

“ကြားပါတယ်လေ၊ တော့ဘာသာ ဖြောင့်အောင် သွားစမ်းပါ”

ကျောက်ခွေးသည် ခင်ကြည်မ စကားဆုံးအောင် စောင့်မနေတော့ဘဲ မီးတောင်းနှင့် တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်က ကသုတ်ကယက် လှမ်းဆင်းသွားသည်။

(၄)

“အစ်မရေ... အေ... အစ်မ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာသော ခြေသံ ကြောင့် ခင်ကြည်မ မီးဖိုချောင်က ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာသလဲ”

ဖိုးတောနှင့် ဖိုးစောတို့ အိမ်တွင်းသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက် လာကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့လက်ထဲမှာ ဘက်ထရီအိုးတစ်လုံးနှင့် လက်နှိပ် ဓာတ်မီး။

“ဟဲ့... ဒါ ဘယ်က ယူလာတာလဲ”

“အဖေ ဘယ်သွားလဲဟင် အစ်မ”

ခင်ကြည်မ အမေးကို ဖိုးတောက ပြန်မဖြေဘဲ သူ့အဖေကိုသာ အမောတကော မေးနေလေသည်။

“ဟဲ့... ငါမေးနေတာများ ပြေစမ်းပါဦး၊ နင့်အဖေ မရှိဘူး၊ ဟိုဖက် ရွာ သွားတယ်”

“အရေးထဲကဗျာ အဖေကလည်း တခြားသွားရတယ်လို့”

အငယ်ကောင် ဖိုးစောက ခေါင်းကုတ်သည်။ အကြီးကောင်က-

“ဒီလို အစ်မရယ်... ကိုဘုတို့ကြီးက သူ့ဘက်ထရီအိုး ရောင်းမယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ ယူလာတယ်၊ တစ်ရာငါးဆယ်ထဲရယ်၊ သိပ်တန်တာပဲ၊ ဟိုမှာ ဖားရိုက်တဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေ မီးသီးတွေတောင် အဆစ်ထည့် ပေးလိုက်သေးတယ်”

ဖိုးတော စကားကြောင့် ခင်ကြည်မ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟဲ့... ကြည့်စမ်း၊ မိဘမှာ အဆင်ပြေမှန်း မပြေမှန်း နင်တို့ နားမလည်ဘူး၊ ကိုယ်သဘောနဲ့ကိုယ် ဒီလို လုပ်ရသလားဟင်၊ နင်တို့ ဖအေ ပြန်လာရင် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သွား သွား ခုပြန်ပို့လိုက်”

ဖိုးတောနှင့် ဖိုးစောမှာ ဘက်ထရီအိုးနှင့် ပစ္စည်းများကို ယူထား ရနိုး၊ ပြန်ရနိုးနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီ... ဒီလိုပါ”

“ဘာဒီလိုလဲ၊ လျှာမရှည်နဲ့ မိကျောင်းသား၊ သွား သွား ပြန်ပို့”

“နေပါဦး အစ်မရယ်၊ ဒီ... ဒီလိုပါ၊ ဘက်ထရီအိုးဖိုးကို အစ်မတို့ ချည်း မပေးရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဖားရောင်းရလို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေး လည်း ရှိပါတယ်”

“ဟင်...၊ နင်တို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...၊ ဟုတ်တယ်၊ ညီလေး သွားယူပြလိုက်ကွာ”

ဖိုးစောက သူတို့ ကျောင်းစာအုပ်များထားသော စာအုပ်ပုံဆီ အပြေး အလွှားသွားသည်။ ပြီး ပြန်လာ၍ ခင်ကြည်မ လက်ထဲကို ဆယ်တန်ငွေ စက္ကူလေးများကို ထည့်သည်။

“ဟင်...၊ ရှစ်ဆယ်တောင်ပါကလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်မရဲ့၊ မိုးကျကတည်းက စုထားတာ”

ဖိုးစောက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ခင်ကြည်မက ခေါင်းတညိတ်
ညိတ် လုပ်နေသည်။

“ကဲ... ဒီလိုဖြင့် နင်တို့ဟာ ခဏထားလိုက် ဟုတ်လား၊ နင်တို့
အဖေ ပြန်လာမှ ငါ ပြောကြည့်ဦးမယ် သိလား”

မိမိဆီက လိုလိုချင်ချင်စကားကို ကြားရသဖြင့် ဖိုးတော မျက်နှာ
ဝင်းထိန်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘက်ထရီအိုးကို အိမ်ခေါင်တိုင်ရင်းမှာ တရို
တသေ သွားထားသည်။

“ဒီလို လုပ်ပါလား၊ လိုတဲ့ငွေကို အစ်မတို့ မစိုက်ရအောင် ဒီည
ဘက်ထရီအိုးနဲ့ ဖား ထွက်ရိုက်လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဟင် အစ်မ၊
ဒီမီးနဲ့သာ ရိုက်ရလို့ကတော့ကွာ၊ ဖားကို သယ်ယူသလို အများကြီးရမှာဘဲ၊
အဖေ့ကို အစ်မ ကြည့်ပြောပေးပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အငယ်ကောင်ဖိုးစော၏ တစ်ဆင့်တက်လာသော စကားကို ခင်ကြည်
မက ပြူးပြူးပျာပျာ လက်ကာသည်။

“အမယ်လေး... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ နင့်
အဖေ ပြန်လာရင် မိုးမီးလောင်မှာ၊ ငါလည်း အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းရမှာ”

“ညီလေးကလည်း အစ်မ သဘောမကျတာကို မပြောစမ်းပါနဲ့၊
ကဲ... အစ်မ စိတ်ချ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှ မသွားဘူး”

အကြီးကောင်က မိခင်စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖျောင်းဖျသော်လည်း
အငယ်ကောင်မှာမူ ပြောင်ပြောင်ချောချော မျက်နှာနှင့် တဟဲဟဲ လုပ်နေ
သည်။

ခင်ကြည်မတို့ သားအမိ သုံးယောက်သား မီးတိုင်မှုတ်၍ အိပ်ရာ
ဝင်ချိန်မှာတော့ မိုးသည် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဝုန်းဒိုင်းရွာချလေသည်။

“တောက်... ဒီလို ညမိုက်ပုံမျိုးနဲ့တော့ကွာ၊ ဖားတွေကို ရွက်မနိုင်
အောင် ကျမှာ သေချာတယ်ဟေ့”

ဖိုးစောသည် အိပ်ရာဝင်သည်အထိ သူ့အမေကို မခံချင်အောင် စနေ
လိုက်သေးသည်။

(၅)

မိုးရေစက်လက် ဖြစ်နေသော်လည်း ကျောက်ခွေးမှာ ချမ်းရမ်းရမှန်း သတိမထားနိုင်။ မိုးသက်လေ၏ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် မီးတောင်းတွင်းက မီးမသေအောင် သတိထားနေရသည်။

ညဉ့်အမှောင်နှင့် သဲကြီးမဲကြီး ရွာချနေသော မိုးကြောင့် ရှေ့ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းစာ ခရီးကိုပင် မီးတောင်းမီးရောင်ဖြင့် မနည်းစမ်းဝါးသွားနေရသည်။

ယခု အချိန်မှာ မြွေပါး ကင်းပါး သတိထားဖို့တော့ အလွန်လိုသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သားတွေကို ဖား ထွက်မရိုက်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သည်ဆန္ဒပြည့်ဝပါပြီ။ ခါးပိုက်ထောင်တွင်းမှာ ကျစ်ကျစ်ထုပ်ထားသော ငွေတစ်ရာငါးဆယ်သည် ကျောက်ခွေး၏ လိုအင်ဆန္ဒကို တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စေပါတော့မည်။

ကွင်းကို လွန်၍ ရွာစပ်ရောက်သည်နှင့် လေတိုက်သက်သာ စပြုလာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတို့သည်လည်း မြန်သည်ထက် မြန်လာသည်။

အစ်ကိုထွန်းတို့ဆီက မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ငွေကြေးလှည့်ဖယ်၍ အလွယ်တကူ ရခဲ့သဖြင့် သူ ဝမ်းသာသည်။ ခင်ကြည်မကိုလည်းကောင်း၊ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း သူ့နည်းတူ အလျင်အမြန် ဝမ်းသာချင်သည်။

“ခုညတော့ ရှိစေတော့လေ၊ သူတို့ အိပ်မောကျနေကြရောပေါ့၊ မနက်စောစောမှပဲ နှိုးပြောတော့မယ်”

သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးရင်း ရွာထဲလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။ ဟိုအိမ်ပေါက် သည်အိမ်ပေါက်ဆီမှ ဆီးဟောင်သောခွေးတို့ကို သူ ဟင်းဟင်းဟု အသံပြုလျှောက်လာရင်းက သူ့အိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

“ခင်ကြည်မ... ခင်ကြည်မ...”

မိုးသံလေသံကြောင့် သူ့ခေါ်သံ၊ ထရုံကို ပုတ်နှိုးသံတို့ အချည်းနှီး ဖြစ်နေလေသည်။

ကျောက်ခွေး အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာသည်။ ခင်ကြည်မ အိပ်သည့် နေရာတည့်တည့်ရောက်မှ ထရုံကို ပုတ်သည်။

“ခင်ကြည်မ... ခင်ကြည်မ... ဘုန်း... ဘုန်း...”

“ခင်ကြည်မ... ခင်ကြည်မ... ဘုန်း... ဘုန်း...”

“ဟင်... ဟင်... ကိုကျောက်ခွေးလား”

“အေးပါဟ၊ တံခါး ထဖွင့်စမ်းပါဦး၊ တစ်ခါတည်း အိပ်နေလိုက်တာ၊ အမြောက်နဲ့ ပစ်နှိုးရမတတ်ပဲ”

ခင်ကြည်မ အိပ်ရာက နိုးတာ သေချာတော့မှ အိမ်ရှေ့ကို ပြန်လာသည်။ အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးပိုင်းမှာ ခြေဆေးသည်။

“ညဉ့်နက်လိုက်တာ တော်ကလည်း”

“ကဲ... နင့်ဟာ နောက်မှပြော၊ အဝတ်အစားလဲဖို့ အရင်ပေး၊ ချမ်းလိုက်တာ ကြွက်တက်မတတ်ပဲ”

ခါးပုံစံကို သတိထား ဖြုတ်ဖြေရင်း၊ ခင်ကြည်မ ပေးသော အဝတ်အစားအခြောက်ဖြင့် လဲသည်။

“အစ်ကိုထွန်းတို့ဆီက ပိုက်ဆံအဆင်ပြေခဲ့တယ်ဟ၊ နက်ဖြန်ကျောင်းကုန်းဆင်းပြီး ဘက်ထရီအိုး ဝယ်နိုင်ပြီ၊ နင့်သားတွေကောဟင် ခင်ကြည်မ၊ နင့်သားနှစ်ယောက်ကော”

“အိပ်နေတယ်လေ”

“ဟေ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်မှာလဲ အိပ်တာ”

ကျောက်ခွေးက မီးတောင်းဖြင့် မြှောက်ပြသည်။ အိမ်ရှေ့အိပ်ရာတွင် ဖျာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်တွေသာ နေရာတကျ ရှိသည်။ သားနှစ်ယောက် မရှိကြတော့။

“ကဲ... ပြောပါဦး၊ ဘယ်သွားကြလဲဆိုတာ”

ကျောက်ခွေး၏ ငေါက်ဆတ်ဆတ်အမေးကို ခင်ကြည်မ မဖြေနိုင်သေးဘဲ မီးတိုင်ယူ၍ အိမ်ခေါင်တိုင်ခြေရင်းကို သွားကြည့်သည်။ ဘက်ထရီအိုးလည်း မတွေ့၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလည်း မတွေ့တော့။ ညနေက ခေါင်းမိုးတွင် ထိုးထားသော တုတ်နှစ်ချောင်းကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟိုဟာတွေလည်း တစ်ခုမှ မတွေ့တော့ဘူး၊ သင်းတို့ ဟိုဟာ သွားလုပ်တာ သေချာပါပြီ”

ခင်ကြည်မ၏ ငိုသံနှင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကျောက်ခွေး စိတ်ပိုတိုသွားသည်။

“ဟေ့... ပြောစမ်းပါ။ ဘာ ဟိုဟာတွေ မတွေ့လို့၊ ဘာ ဟိုဟာ တွေ သွားလုပ်တာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့တော်၊ ပြောမှာပေါ့၊ ကျုပ်မှာ စိတ်ပူရတဲ့အထဲ၊ ဒီလိုတော် ညနေက ဘုတို့ရဲ့ ဘက်ထရီအိုးကို သူတို့ ဝယ်လာတယ်”

“အင်း ဟုတ်ပြီ”

“ပြီးတော့ သူတို့ ဖားရောင်းရလို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံရှစ်ဆယ်လည်း ကျုပ်ကို အပ်တယ်”

“အင်း... ပြီးတော့ကောဟ”

“ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့အတူ အိပ်ရာဝင်တာပါပဲ၊ အိပ်ရာကို ကျုပ်ကိုယ် တိုင် ခင်းပေးတာ၊ သူတို့အိပ်မှ ကျုပ်လည်း ဝင်အိပ်တာ”

“ကောင်းကွာ... အိပ်နေတဲ့ကောင်တွေ ဘယ်ထသွားမှန်း နင် မသိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ နင့်ကို အအိပ်စုံမက်တဲ့မိန်းမ သိလား...၊ တယ် ငါ လုပ်ရရင်”

“အမယ်လေး...”

ကျောက်ခွေး လက်ရွယ်ရုံ ကြိုတာရှိသေး၊ ခင်ကြည်မ အသံကုန် အော်နှင့်သည်။ ကျောက်ခွေး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခါးပန်းပေါ် ထိုင်ချ သည်။ အနီးရှိ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့သည်။ ဘာလုပ်ရမည် မသိတိုင်း ဆေးလိပ်ကို ခဲ၍ မဲ၍ ဖွာနေသဖြင့် ပြောင်းဖူး ဖက်ဆေးလိပ်သည် ဖားမီးတိုင်ကြီးလို မီးထတောက်သည်။

“တောက်... ဘယ်လိုက်လို့ ရှာရမှန်း မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်း... သန်းခေါင်ကြက်တောင်ထွန်ပြီ၊ ခုထိ ပြန်မလာကြသေးဘူး”

ကျောက်ခွေး တပျစ်တောက်တောက် ဖြစ်နေသည်ကို ခင်ကြည်မ ခမျာ အပြစ်ရှိသူပီပီ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ခန်းစီးထရုံကို မှီ၍ မျက်နှာငယ် နှင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ကျောက်ခွေး...၊ အေ... ကျောက်ခွေး...၊ ခင်ကြည်မရေ...”

မိုးသံလေသံဖောက်၍ ထွက်လာသောခေါ်သံကြောင့် ကျောက်ခွေးနှင့်

ခင်ကြည်မတို့ တိုင်ပင်မထားရဘဲ အိမ်တံခါးပေါက်ဆီ ပြိုင်တူပြေးသွားကြသည်။

“ဟေ... ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ကျောက်ခွေး... ငါပါကွ ဖိုးကွင်းပါ၊ ဒီမှာ မင့်သား”

“ဟေ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖိုးကွင်း စကားမဆုံးမီ ကျောက်ခွေး အလျင်စလို ဖြတ်မေးသည်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ ခေါင်းနုတွေ ပုတ်လောက် ချက်ချင်းကြီးလာသည်။

မီးတိုင်ကို ကိုင်မြှောက်၍ ခင်ကြည်မ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ မီးရောင်ဖြင့် အိမ်အောက်က လူများကို မသဲမကွဲ မြင်ရသည်။ မီးတောင်းကိုယ်စီဖြင့် ဖားရိုက်က ပြန်လာသော ရွာထဲကလူများ။

ဟိုမှာ အကြီးကောင်ဖိုးတော ဘေးနားက သံပြာနှင့် ဖိုးဝတုတ်၊ သူတို့အနီးအနားမှာက ဖိုးကွင်း၊ ဟယ်... ဖိုးကွင်း ပခုံးပေါ်က

“အငယ်ကောင်ဖိုးစော၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လာလဲ၊ အမယ်လေး...”

ခင်ကြည်မမှာ ငိုကြီးချက်မဖြင့် အိမ်ပေါ်က အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်းသွားသည်။ ခင်ကြည်မ နောက်က ကျောက်ခွေးပါ ကပ်ရက်ပါသွားသည်။

“မင့်သားနှစ်ယောက်စလုံး ကံကြီးလို့ မသေတာ ကျောက်ခွေးရာ၊ အငယ်ကောင်က ကိုရင်စံလုံးတမံမှာ ခြေချော်ပြီး ရေထဲကျတယ်၊ လူကောဘက်ထရီအိုးက ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပဲ၊ အဲဒါကို အကြီးကောင်က ဆင်းကယ်တယ်၊ တို့အရောက်မြန်ပေလို့ပဲ၊ နို့ဖို့ရင် နှစ်ယောက်စလုံး ရေနစ်”

“အမယ်လေး... ဖိုးစောရဲ့”

ဖိုးကွင်း စကားမဆုံးမီ ခင်ကြည်မ အသံကုန်အော်သည်။

ကျောက်ခွေး ရင်ထဲ အလုံးကြီးဆိုသွားသည်။

“ဟဲ့... ခင်ကြည်မရဲ့ နှင့်သောက်သံပြကြီးနဲ့ အချိန်မရှိ အခါမရှိ အော်ငိုမနေနဲ့၊ ကလေးတွေကို သေးရဲ့ပို့ဖို့ လုပ်ဦး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြေသလုံးက ဒဏ်ရာက ဖိုးထဲလေထဲမှာတောင် သွေးတအားထွက်တယ်”

သံပြာနှင့် ဖိုးဝတုတ်တို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဝင်ပြောတော့မှ ခင်ကြည်မ အင်္ဂုတိတ်၍ ကြိတ်ရွိုက်နေသည်။

“ကဲ... သံပြာ သွားကွာ၊ ဒီကောင့်ကို ဆေးရုံထမ်းပို့ဖို့ ရွာထဲက ကောင်လေးတွေကို လိုက်နှိုးကွာ၊ လူရသလောက် ခေါ်ခဲ့၊ ကျောက်ခွေး မင်းက ပုခက်လုပ်ဖို့ စောင်တွေ၊ ကြိုးတွေပေးကွာ၊ အဲထမ်းပို့ပါ တစ်ခါ တည်းရှာထား”

ဖိုးစောကို ထွေးပိုက်ထားလျက်က ဖိုးကွင်းက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်နှင့် အစီအစဉ်လုပ်သည်။

ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့် အချိန်အတောအတွင်းမှာပင် ဖိုးစောကို ဆေးရုံ ပို့ရန် အစီအစဉ်အသင့် ဖြစ်နေပေပြီ။

“ကဲ... မိုးပါးတုန်း ခပ်သုတ်သုတ် သွားလိုက်ကြရအောင်”

လူမမာထမ်းသူ ထမ်း၊ အထုပ်အပိုးသယ်သူ သယ်၊ ဓာတ်မီး၊ မီးတောင်း၊ မီးပြသုဖြင့် ကျောက်ခွေးတို့လူစု ရွာတွင်းက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ခင်ကြည်မ၏ ရှိုက်သံသည် ဖိုးစောကို ထမ်းထားသော ပုခက်ဘေးမှ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာလေသည်။

(၆)

“ကိုကျောက်ခွေး... ကိုကျောက်ခွေး... ထတော့လေ၊ ဆရာဝန်ကြီး လှည့်စစ်တော့မယ်တဲ့”

ခင်ကြည်မ အသံကြောင့် ကျောက်ခွေး ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသည်။ အိပ်မှုနံနံဝါးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။ ဆေးရုံနဲ့သည် နှာခေါင်းတွင်းသို့ ယားကျိကျိနှင့် လာကလိနေ၏။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ညတုန်းက ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး”

ခင်ကြည်မသည် ကျောက်ခွေးကို ကရုဏာသက်သလို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း သံမဲတလင်း၌ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေသော အကြီးကောင်ဖိုးတောကို ခြင်ယပ်ပေးနေလေသည်။

“ဟိုကောင်ကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဖိုးစောရှိရာ ခုတင်ဘက်ကို မေးဆတ်ပြရင်း ကျောက်ခွေး မေးသည်။

“အရုဏ်တက်လောက်တော့ တစ်ချက်နှစ်ချက် ညည်းသေးတယ်၊ နောက်တော့ အိပ်ပျော်သွားတာ အခုထိပဲ”

“ဪ... အေး... အေး... အိပ်ပါစေ၊ အိပ်ပါစေ”

“ဖိုးကွင်းတို့ လူသိုက်တော့ ရွာကို ညက ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်ကြမယ် မသိဘူး”

ခင်ကြည်မက ကျေးဇူးတင်သံ၊ အားနားသံဖြင့် ပြောသည်။ ညက ဖိုးစော ဆေးရုံရောက်ပြီး ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်၊ ချုပ်၊ ပတ်တီးစည်း၍

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး”

ဟူသော ဆရာဝန်၏ စကားအပြန်ကိုကြားမှ ရွာကို ဖိုးကွင်းတို့ လူသိုက် စိတ်ချက်လက်ချနှင့် ရွာပြန်နိုင်ကြသည်။

အိမ်ကိစ္စအဝဝကို မှာလိုက်ပြီး ကျောက်ခွေးတို့ မိသားစုချည်း ဆေးရုံမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ အဝတ်ရေစိုဖြင့် ချမ်းတုံနေသော အကြီးကောင်ကို အိပ်စရာနေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်သလို စီစဉ်ပေးရ။ ညည်းညူအော်ဟစ်နေသော အငယ်ကောင်ကို ပြုစုရ၊ သူနာပြုဆရာမဆီ ပြေးပြောရနှင့် ရက်ကန်းရှယ်သလို ပြေးလွှားကူးသန်းခဲ့ရသောကြောင့် အမောဖြေရင်း ဆေးရုံအုတ်နံရံမှီနေရာမှ ဘယ်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားမှန်း မမှတ်မိနိုင်တော့။

“အို... ဘာငိုင်နေရတာလဲ၊ ဆရာဝန်ကြီး လာတော့မယ်၊ မျက်နှာလေး ဘာလေး သွားသစ်လေ”

ခင်ကြည်မက လောဆော်သောကြောင့် ကျောက်ခွေး နံရံကို အားယူထောက်ရင်း မတ်တတ်ရပ်သည်။ ကိုယ်လက် အရိုးအဆစ်တွေ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်သွားသည်။

ကျောက်ခွေး မျက်နှာသစ်ပြီး၍ ဆေးရုံတွင်း ပြန်ရောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာမများလည်း ရောက်ရှိနေပေပြီ။

“လက်က ဒဏ်ရာကတော့ ကျောက်ပတ်တီးဖြေရင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ၊ ခြေသလုံးဒဏ်ရာကျက်အောင်တော့ ဆေးထိုး ဆေးထည့် လုပ်

ရဦးမယ်၊ ရွာကနေ နေ့တိုင်း လာမပြန်နိုင်ရင် အနာကျက်မှ ဆေးရုံက ဆင်း ဟုတ်လား...”

ဆရာဝန်ကြီး မှာကြားသွန်သင်သွားသည်ကို ခင်ကြည်မအား မှတ် သားစေပြီး ကျောက်ခွေးကတော့ ရွာပြန်ဖို့ အထုပ်အပိုး ပြင်သည်။ ရွာမှာ အလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ နွားတွေကို ရေတိုက်အစာကျွေးကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

“ခင်ကြည်မ နင် လိုတာရှိရင် ရွာက ဈေးလာဝယ်တဲ့သူတွေနဲ့ မှာလိုက်နော်၊ ငါ လာဆင်းပို့မယ်”

“စိတ်ချပါတော်...”

“ဟ... ရွာပြန်မယ်ဆိုမှ ဟိုကောင် ဖိုးတော ဘယ်ရောက်နေပြန် ပြီလဲ”

“လာပြီ အဖေရေ...၊ လာပြီ”

ဆေးရုံတစ်ဖက်ထောင့်က ပြေးထွက်လာသော အကြီးကောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျောက်ခွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အကြီးကောင် လက်တွင် ဘက်ထရီအိုးကြီး ဆွဲလျက်။

“ဟေ့ကောင် ဒါက ဘယ်ကဟာကြီးတုန်း”

“ကျွန်တော်တို့ဟာလေ အဖေရဲ့ ကိုဘုတို့ကြီးဆီက ဝယ်ထားတာ၊ ဘက်ထရီအား သွင်းဖို့ ညကတည်းက ကျွန်တော် ယူလာတာ”

“ကဲ... ယူခဲ့ကွာ၊ လမ်းကဆိုင်မှာ ဝင်အပ်တာပေါ့”

ဆေးရုံရောက်ရလောက်အောင် ဘက်ထရီအိုးကို စွဲလမ်းခုံမင်သော သားတွေ၏အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး ကျောက်ခွေး တစ်လမ်းလုံး တစ်သက်သက် ဖြစ်နေလေသည်။

“အဖေ ဘက်ထရီဆိုင်မှာ အပ်မယ်နော်”

“အေး... အေး...”

ဘက်ထရီအားသွင်းဆိုင်သို့ ဖိုးတော အပြေးအလွှား ဝင်သွားသည်။ လမ်းမဆီက ကျောက်ခွေး ရပ်စောင့်သည်။ ဘက်ထရီအိုးတစ်လုံးအတွက် အငယ်ကောင်တစ်ယောက် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရခြင်းကို ရွာမှာ ပြော စမှတ်ကြီးတွင်တော့မှာပဲဟု ကျောက်ခွေး တွေးပူနေသည်။

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဖိုးတောတစ်ယောက် ဆိုင်တွင်းက ပြန်ထွက်မလာသဖြင့် ကျောက်ခွေး စိတ်မရှည် ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကြာလိုက်တာကွာ”

“ဘက်ထရီအိုးက ပြင်ရမယ်တဲ့ အဖေ”

“ဟေ...”

“အခန်းပျက်နေတယ်၊ ပလိတ်ပြားအသစ်လဲမှ ပြန်ကောင်းမယ်”
ဘက်ထရီဆရာက ခေါင်းမဖော်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“သုံးဆယ်”

ကျောက်ခွေး၏အကြည့်သည် ဘက်ထရီအားသွင်းစက်ရှိ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းလက်နေသော မီးလုံးနီနီကလေးဆီ ရောက်သွားသည်။ မီးလုံးနီနီလေးအစား အငယ်ကောင်ဖိုးစော၏ ညည်းညူနေသော မျက်နှာလေးကို ပြေး၍မြင်ယောင်နေသည်။

“ကျသလောက်ပေးမယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းအောင်သာ ပြင်ထား။ ကျုပ် သန်ဘက်ခါ လာရွေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ခွေးက လှည့်ထွက်လာသဖြင့် အကြီးကောင်ဖိုးတောမှာ အဖေ့နောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားရလေသည်။

ဘက်ထရီဆရာမှာမူကား ကျောက်ခွေးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်၏ နောက်ကျောက်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်လေသည်။

မင်းလှစိုးဘွား ဦးစွာ
ငွေစွဲဘူး ဦးစွာ

CHIT HLA SEIN

ကလေးအသား ခါးသည်၊ ခွေးအသား ချိုသည်

မြက်ခင်းထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန် မြက်တစ်ဆုပ်ကို ကုန်းအနှိုက်
မှာ ခါးဆစ်ဆီက မျက်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် ကျောက်ခွေး-

“ကျွတ်... ကျွတ်...”

မြည်အောင် စုတ်သပ်သည်။ သူ၏ အားနေသည့် ဘယ်ဘက်လက်
က ခါးပေါ် အလိုလိုရောက်သွားသည်။ သို့သော် ခါးထောက်ထားရင်းက
နှိုက်ပြီးသား မြက်တစ်ဆုပ်ကို မြက်စပ်ပေါ်သို့ တင်ဖြစ်အောင် တင်လိုက်
သေးသည်။

မြက်ရိတ်တံစဉ်နှင့် မြက်ခြင်းကို နေသားတကျ ထားလိုက်ပြီးနောက်
ခေါင်းပေါင်းထားသော ပုဆိုးစုတ်ကို ဖြည့်သည်။ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်း၊
ရင်ဘက်တို့မှာ စီးခိုနေသော ချွေးစီးကြောင်းတို့ကို အားရပါးရ သုတ်ပစ်
သည်။

“ကျောက်ခွေးရေ... ညနေလည်း တစ်ခေါက်ပိုဦးနော်”

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်က ခေါင်းဖြူ၍ လှမ်းအော်နေသော ကိုစိန်ခုံး
မိန်းမ မပုစိန် အသံကြောင့် သူ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

မပုစိန် အသံကြားမှပင် သူ့ကိုယ်ထဲ လက်ထဲ ရှိန်းဖိန်းလာသလို
ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ကြက်သီးပင် ဖျန်းခနဲ ထလိုက်မိသေး
သည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ မပုစိန်”

သူ့ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ပြောပြီးမှ သူ့ဘာသာ နောင်တရနေသည်။ လွတ်ခနဲ လွတ်ခနဲ ပေါ့ပါးလှသော သူ့ပါးစပ်ကို သူ့ဘာသာ ကျိန်ဆဲနေလိုက်သည်။

“တောက်... မြက်ကလည်း ဘုရားချေးထက် ရှားသေး၊ တစ်ထမ်း ရအောင် မနည်းကုပ်ကပ်ရိတ်နိုင်မှ၊ သောက်ရေးထဲ သေမယ့်ခါးက နာနေ ရသေးတယ်၊ ဖွဟဲ့... လွဲစေ... ဖယ်စေ၊ ကြိတ်ခန်း နှိပ်ခန်းရောက်မှ ငါ့ပါး လဲလိုက်ရင်တော့ အင်း...”

အတွေးစကိုဖြတ်ရင်း နေမကောင်း၍ ညနေ မြက်ထမ်းမပို့နိုင်ဟု ပြန်ပြောဖို့ မပုစိန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လူကို မတွေ့။ မီးဖိုချောင်ထဲမှ မြည်စာမြည်စာ လုပ်နေသော မပုစိန်အသံကိုသာ ကြားရသဖြင့် ကျောက်ခွေး အပြောရခက်နေလေသည်။

“အစ်မ မပုစိန်”

သူ့အသံ မကျယ်လှသော်လည်း မပုစိန်ကြားဟန်တူသည်။

“ဟေ... ဘာလဲ ကျောက်ခွေး”

ဟု ပြန်ထူးသံ ကြားရသည်။

“ညနေ မြက်ထမ်းမပို့နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောဖို့ ကျောက်ခွေးနှုတ်က စကားသံထွက်မလာဘဲ ဆွဲအနေ လေသည်။ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိသော သူ့ပါးစပ်ကို ကျိန်ဆဲလိုက်ပြန်သည်။

“အမောအပန်းဖြေရင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလေး ဘာလေး သောက် ပါဦးလား ကျောက်ခွေးရဲ့၊ နင့်အစ်ကို စိန်ခုံးတော့ အမယ်လေး ဘာလေး အော်နေလေရဲ့ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို တုပ်ကွေးဖျားတွေမှန်း မသိတော့ပါဘူးဟယ်...”

သူ့ဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာခင်မှာပင် မပုစိန်က အိမ်ပေါ်မှ လှမ်း၍ လောကွတ်စကားလည်းပြောရင်း၊ တစ်ရွာလုံး တစ်ရပ်လုံး တုပ်ကွေး ဖျားမိသည့်အထဲ ကိုစိန်ခုံးတစ်ယောက်ပါ မကြွင်းမကျန်ပါသည့်အကြောင်း ကို မြည်တွန်တောက်တီး ပြောဆိုနေ၏။

မြက်ထမ်းကိစ္စ မဖြစ်နိုင်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သဖြင့် မပုစိန်ကို စကားပြန်မပြောဘဲ ကျောက်ခွေး ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျောက်ခွေး အိမ်အောက်အဆင့်ကို လှမ်းတက်လိုက်မိသည်နှင့် ကောက်ငန်းတွင် အစီအရီ ပစ်ချထားသော ကောက်လှိုင်းစည်းများကဲ့သို့ အတုံးအရုံး လဲပြိုနေသော “ခင်ကြည်မ” နှင့် ကလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက်ထောင်ကြည့်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လှည့်ခွဲနေသော အလတ်ကောင်၏ နဖူးကို စမ်းကြည့်ရင်း ကျောက်ခွေးက-
“ဟင်းခနဲ”

သက်ပြင်းချသည်။

မီးဖိုချောင်ဘက်ကို ကျောက်ခွေး မျှော်ကြည့်သည်။ စလောင်းဖုံးလန်သော ထမင်းအိုးသည် မီးဖိုဘေးမှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးဖိုသည်လည်း ချက်ထားပြုတ်ထားသည့် လက်စခြေစမရှိ။ အင်း...တန်တော့ ဒီနေ့လည်း အိမ်မှာ မီးခိုးတိတ်ပြန်ပြီနဲ့တူပါရဲ့ဟု ကျောက်ခွေး တွက်လိုက်သည်။

အိမ်အောက်အဆင့်မှာ ကျောက်ခွေး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကုတ်ရင်း တစ်ဦးမှတစ်ဦး တစ်အိမ်မှတစ်အိမ်သို့ ကူးစက်ကာ ရွာအရှေ့ဖျားမှ အနောက်ဖျားထိ တစ်အိမ်တလေမှ မခြွင်းမချန်ဘဲ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဝင်ရောက်လာသော တုပ်ကွေးဖျားကို အလိုလိုနေရင်း ဒေါသ ဖြစ်နေလေသည်။

ခင်ကြည်မ၏ တအင်းအင်း ညည်းညူသံသည် သူ့ဒေါသကို ကလိနေသကဲ့သို့ အခံရခက်နေ၏။ ကလေးလေးယောက်သည်လည်း တအင်းအင်း တအဲအဲနှင့် ပြာပူထဲက ငါးတွေလို ဘယ်လူးညာလိမ့် မှိန်နေ၏။ ကလေးတွေအဖြစ်ကို သူ မကြည့်ရက်။ မပြောတတ်၊ မဆိုတတ်မှာ ဖြစ်မည့်အစား မိမိသာ အစားဝင်၍ တုပ်ကွေးဖျားကို မိတ်ဖွဲ့လိုက်ချင်၏။

ကျောင်းပျက်ရက်တွေမှာများနေသော အကြီးကောင်နှစ်ကောင်ကို သတိရတော့ မိုးထဲလေထဲမှာ လေးငါးရွာကျော် ကျောင်းသွားတက်နေရသည့် အဖြစ်ကို သနားနေ၏။

“ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ကျောင်းနဲ့ဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ခရီးဝေးကို မသွားရတော့ဘူး၊ မိုးထဲလေထဲ မသွားရတော့ဘူး၊ အင်းလေ ကျောင်းဝေးတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မမာရေးမဖျားတာဖြစ်ရင် ဆေးလေး ဝါးလေး လွယ်လင့်တကူရဖို့ပဲ၊ အရေးကြီးတာမို့လား၊ အင်း ဆေးဝါးရဖို့ကလည်း ပိုက်ဆံက ရှိဦးမှ၊ ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံပဲ အရေးကြီးတာ ပဲလေ”

“အဖေကြီး... ခေါင်းမူးတယ်၊ ခေါင်းမူးတယ်”

နို့ညှာမ၏ အော်သံကြောင့် ကျောက်ခွေး အတွေးစပြတ်၍ ထိုင်ရာက ထသည်။ ရေအိုးစင်က ရေပြည့်ပြည့် တစ်ခွက်ခပ်ပြီး နို့ညှာမကို တိုက် သည်။

“ရေမသောက်ဘူး၊ မုန့်စားမယ်၊ မုန့်... မုန့်...”

နို့ညှာမ ခေါင်းမထောင်ဘဲ အိပ်လျက်က အော်ဟစ်နေလေသည်။

“ရေသောက်နော် သမီး၊ ပြီးတော့မှ အဖေကြီး မုန့်သွားဝယ်ကျွေး မယ်”

“မုန့်ချားမယ်၊ မုန့်ချားမယ်”

အမေရင်က နို့စို့မကပါ နို့ညှာမကို သံယောင်လိုက်ပြီး ပူဆာနေပြန် သဖြင့် ကျောက်ခွေး စိတ်ညစ်သွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ချောမော ပြီး ရေတိုက်လိုက်တော့မှ အနည်းငယ် နားအေးသက်သာသွားသည်။ အင်း အကြီးကောင်နှစ်ယောက် အတော်လေး အရွယ်ရောက်နေ၍ မပူဆာသဖြင့် တော်ပေတော့သည်။ နို့မဟုတ်လျှင် ကျောက်ခွေး ခါးမှာ လုံကွင်း ကပ်နိုင် မှာ မဟုတ်။

“ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...”

စုပ်ထိုးသံကြောင့် ကျောက်ခွေး လှည့်ကြည့်သည်။ တစောင်းလွှဲ နေရာမှ ကျုံးရုန်းထ၍ ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာအပ်ကာ ဖင်ဗူးထောင်း ထောင်

လျက် တအင်းအင်း ညည်းနေသော ခင်ကြည်မကိုမြင်တော့ ကျောက်ခွေး သက်ပြင်းချသည်။

“ဆန်ပြုတ်သောက်မလား၊ ကျိုလိုက်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...”

သူ့အမေးကို ခင်ကြည်မက ညောင်နာနာ အသံနှင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ကျောက်ခွေး စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဒေါ်ခင်ပုကြီးဈေးဆိုင်မှာ မုန့်လေး ဘာလေး ရှိမှာပေါ့၊ စားချင် စိတ် မရှိဘူးလား”

လောကွတ်ချော်ပြီး မေးမိပြီးကာမှ သူ့ဘာသာ တွန့်သွားသည်။ အနားလိပ်နေသည့် အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချရင်း

“အရင်အကြွေးတွေ ဆပ်ဖို့လည်း သတိရကြဦး၊ ယူတိုင်းသာ ပေးရ ရင် ငါ့ဆိုင် ပြုတ်ပြီ၊ အကြွေးရရင် ဆင်သက်စေ့ လှူမယ့်ဟာတွေ”

ဟု မဲ့ကာရွဲကာ နှိပ်နင်းပြောမည့် ဒေါ်ခင်ပုကြီး မျက်နှာကို မြင် ယောင်လာသည်။

“ဟင့်အင်း...”

ခင်ကြည်မ၏ ဟင့်အင်းသံမှာ သူ့နား၌ နားဝင်ချိုလှသည်။

“အို... ကိုယ့်မိန်းမတစ်ယောက်လုံး အစားအသောက် မဝင်တာကို ဘယ့်နှယ် ငါက ဝမ်းသာနေပါလိမ့်”

ဟု တွေးမိ၍ ကျောက်ခွေး ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်သည်။

“အဖေကြီး မုန့်ချားမယ်၊ မုန့်ချားမယ်”

မအော့အနားကပ်နေသော နို့စို့မက မုန့်ဆိုသော စကားကို နားစွန် နားဖျား ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားပူတိုက်နေ၏။ ကျောက်ခွေး မကြားချင် ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ကိုကျောက်ခွေး”

“ဟေ...”

“ကျုပ် ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေး တစ်ခုခုများ စားရရင် ခံတွင်းပေါ် မလား မသိဘူးတော်”

“ဒါဆို ငါ ထွက်လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်ဟာ၊ တအောင့်လေး စောင့်
နော်၊ တအောင့်လေး သိလား။”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ခွေး ငေါက်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ အိမ်
အောက်ဆင့် လှမ်းဆင်းသည်။ ဝါးကြမ်းခင်းတွေကို နင်းလျှောက်သွားသော
သူ့ခြေသံကြောင့် နို့ညာမလေးနှင့် နို့စို့မတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“အဖေကြီး မုန့်စားမယ်”

“အဖေကြီး မုန့်ချားမယ်”

“အေး... အေး... အဖေကြီး ခုပဲ သွားဝယ်ပေးမယ်”

ကလေးတွေ စိတ်ကျေနပ်အောင် စကားပြန်ရင်း အိမ်အတက်အဆင်း
မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဝါးပလိင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။ အိမ်ခြေရင်းက သင်္ဘော
ပင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်၍ လယ်ကွင်းဘက်ကို ခပ်သွက်သွက် ထွက်
လာခဲ့သည်။

တမန်းပြင်မှ နိုးထလာသော ကောက်ပင်ကို အပုတ်အပင်ပွားကာ
လူ့ခါးဆစ်လောက်နီးနီး မြင့်တက်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကျောက်ခွေး
လယ်ကွင်းပြင်ထဲ ရောက်လာသည်။

ကန်သင်း လေးငါးချောင်းလောက် လျှောက်မိပြီးသောအခါ ကျောက်
ခွေး၏ ပလိင်းထဲ၌ လယ်ပုစွန်လုံး ငါးဆယ်လုံးရနေပေပြီ။ ခြေလက်ချိုး
ထားသော ပုစွန်လုံးတို့သည် ပလိင်းထဲမှာ အမြှုပ်တစ်စီ ထနေ၏။

ရေမကျည်းပင်တန်း အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ရွာဘက်သို့ ခြေဦး
ပြန်လှည့်သည်။ ရွာဘက် ပြန်လျှောက်ရင်း လယ်ပုစွန်လုံးရသလောက်
ထပ်နှိုက်သွားရမည်။

တော်သလင်းနေသည် မိုးသားကြားမှ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ထွက်
ပြီး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဖြင့် နစ်နေ၏။
သူ့ကျောပြောင်ပြောင် နက်နက်ကြီးမှာ ချွေးဖြင့် လက်နေ၏။ နေ ခြစ်ခြစ်
တောက် ပူနေသည့်ကြား ချွေးသံတရွံ့ရွံ့ကျနေသည့် ကြားက သူ့ကိုယ်ထံ

စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ချမ်းချင်သလို ဖြစ်လာသဖြင့် မနက်ကတည်းက နေမကောင်း ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်ကို အမှတ်ရတော့သည်။

သူ့ကို မြင်သဖြင့် နေစာထွက်လှုံနေသော ပုစွန်လုံးတစ်ကောင်က တွင်းထဲကို “ပလုတ်ခနဲ” မြည်အောင် ရက်ဆင်းသွားသည်။ ကျောက်ခွေး ဆတ်ခနဲ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး တွင်းထဲလက်ထိုး နှိုက်သည်။ ခက်ခက် ခဲခဲ မဖမ်းလိုက်ရဘဲ တွင်းခုလတ်တွင် ခြေကုတ်သုတ်ပြေးသော လယ်ပုစွန် ကို မိသည်။ လယ်ပုစွန်လုံးကို လက်ညှိုးလက်မ နှစ်ဖက်ညှပ်၍ မ,ကိုင်းရင်း ခြေတွေလက်တွေကို ချိုးဖို့သည်။ ပြီးတော့မှ ပလုင်းထဲကို ခွပ်ခနဲမြည် အောင် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျောက်ခွေး လယ်ကန်သင်း အတိုင်းဆက်လျှောက်လာ သည်။ လျှောက်လာရင်း ကိုယ်ထဲလက်ထဲက ကိုက်ခဲလာသည်။ ကြက်သီး တွေက ပျန်းခနဲ ပျန်းခနဲ ထသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... တစ်အိမ်လုံး လဲနေရတဲ့အထဲ ငါပါ ထပ်လဲ ရင်၊ ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

တွေးနေရင်းက အိမ်ရောက်ချင်စိတ် ကဲလာသည်။ ပုစွန်လုံး နောက် ထပ် မနှိုက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွာဘက်ကိုသာ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ပြန်ခဲ့သည်။ ခက်တာက မနှိုက်တော့ဘူး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာမှ မျက်ဆံပြူး နှင့် တွင်းဝမှာ ကိုယ်ယောင်ထွက်ပြနေသော လယ်ပုစွန်လုံးတွေကို မမြင် ချင့်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဖမ်းချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် တွင်းဝ ပုစွန် စာပေါ်မှာ လမ်းသလားနေသော လယ်ပုစွန်တစ်ကောင်ကို တွေ့ပြန်သည်။ သည်ကောင်က အေးအေးသက်သာ တွင်းထဲဝင် မပြေး၊ လက်မနှစ်ဖက် ထောင်ပြီး လူကို ရန်ပြန်မှုနေပြန်သည်။ ကျောက်ခွေး လက်ယားလာပြီး သည်ကောင်ကိုတော့ ချမ်းသာမပေးနိုင်။

ကျောက်ခွေး ငုံ့၍ ဖမ်းသည်။ အရေးထဲ ကန်းသင်းဘောင်မှ ခြေ ချော်ကျားသွားသဖြင့် ဟန်ချက်လွဲသွားသည်။ ပုစွန်လုံးကို မမိသဖြင့် ကျောက် ခွေး အလိုလို စိတ်တိုသွားသည်။

လယ်ကွက်ထဲ ချော်ကျသွားသော ခြေထောက်ကို ပြန်ရုပ်ရင်း ကျောက်ခွေး အားယူထသည်။ စောစောက ရန်ပြန်ထောင်နေသော ပုစွန်လုံး ကောင်က လက်မနှစ်ချောင်းကို အထောင်မပျက်ပဲ တွင်းထဲကို ပလုတ်ခနဲ မြည်အောင် ဆင်းသွားသဖြင့် ကျောက်ခွေး မခံချီ မခံသာ ဖြစ်သွားသည်။

ပုစွန်တွင်းဝမှာ ကျောက်ခွေး ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပလိုင်း ကိုလည်း ပခုံးမှ ဖြုတ်၍ ချသည်။ မခိုးမခန့်နိုင်လှသော သည်အကောင် ကိုဖမ်းပြီး မှတ်လောက်သားလောက် ချိုးဖဲ့လိုက်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မည်။

တွင်းထဲသို့ လက်ထိုးနှိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ နေအောင် မူးလာသည်။ သူ့ကိုယ်ထဲက ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ ရွယ်ထားသော လက်ကို ပြန်ရုပ်၍ သူ့နားထင်ကြောကို နှိပ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပုစွန်တွင်းထဲက ဝရုန်းသုံးကား အသံတွေ ထွက်လာ သဖြင့် သူ နောက်ကို ဖင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုးထောင်ထွက်လာသော မြွေတစ်ကောင်၏ ခါးလည်ပိုင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ တန်တော့ တွင်းထဲမှာ သတ္တဝါနှစ်ကောင် လက်မောင်းတဆုံးစာ တစ်နေရာအတွက် နယ်လှည့်ကျင်းပ နေပြီ။

ကျောက်ခွေး ပလိုင်းကို ကောက်လွယ်ရင်း ဒယိုင်းဒယိုင်းနဲ့ လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။

လယ်ပုစွန်ကို မီးဖုတ်ထောင်း နိုင်းချင်းထည့်ထားသော သင်္ဘောသီး သုတ် ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်ပြီးနောက် ခင်ကြည်မနှင့် ကလေးတွေမှာ စားပိုးနှင့်နေသော စပါးကြီးမြွေများလို အိပ်ရာထက်၌ အသီး သီး ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ကျောက်ခွေးသည် ချင်းစောင်ပါးလေးကို မြဲ၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် နေရာက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်နေ၏။ သူ့လက်က တဆတ် ဆတ်တုန်နေသဖြင့် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်မှာ မီးညွန့်တဖွားဖွား ကြွနေ၏။

“ညနေ မပုစိန်တို့အိမ်ကို မြက်ထမ်း ဘယ်လိုပို့ရပါ့မလဲ”

ဟူသော အတွေးကြောင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ အိမ်ဒူးဖိတ်ခေါ်မှ ကျော်၍ ဟိုဟိုသည်သည် ငေးကြည့်နေပြန်သည်။

သူသည် တုပ်ကွေးဖျားဆိုသည်ကို အကောင်အထည်သာ ဆုပ်ဖမ်း ရနိုင်လျှင် လယ်ပုစွန်လုံးတွေလို သိသိညက်ညက်ကြေအောင် ချိုးဖဲ့ချေမှု ချင်စိတ် ပေါက်နေ၏။ ကောက်လှိုင်းစည်းများကို ရိုက်ပုတ်ပစ်ချင်သည်။ ကန်သင်းပေါ်က မြက်တွေလို တံစဉ်ဖြင့် တိခနဲ တိခနဲ နေအောင် ရိုက်ဖြင့် ဖြတ်ပစ်ချင်သည်။

အတွေးရွာစဉ်လည်နေရာက အိမ်ရှေ့ရှိ ဖိုးဝတုတ်တို့ အိမ်ထရုံမှ ရေးထားသောစာတန်းကြောင့် ကျောက်ခွေး မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ ကျောက်ခွေး အသိထဲမှာ ချက်ချင်း လင်းလက်သွားသည်။ မြို့ထားသော ချင်းစောင်ကို ကိုယ်မှခွာ၍ မြိုးခနဲ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

အိမ်ခေါင် ဓနိမိုးကြားသို့ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာကြည့်သည်။ မြက် ရိတ်ရာက အပြန် ခြင်ကိုက် ဖြုတ်ကိုက်သော အဖုများကို အယားပြေ လိမ်းသည့် ထုံးထုပ်ကလေးကို တွေ့သည်။ သူ လှမ်းယူလိုက်သည်။

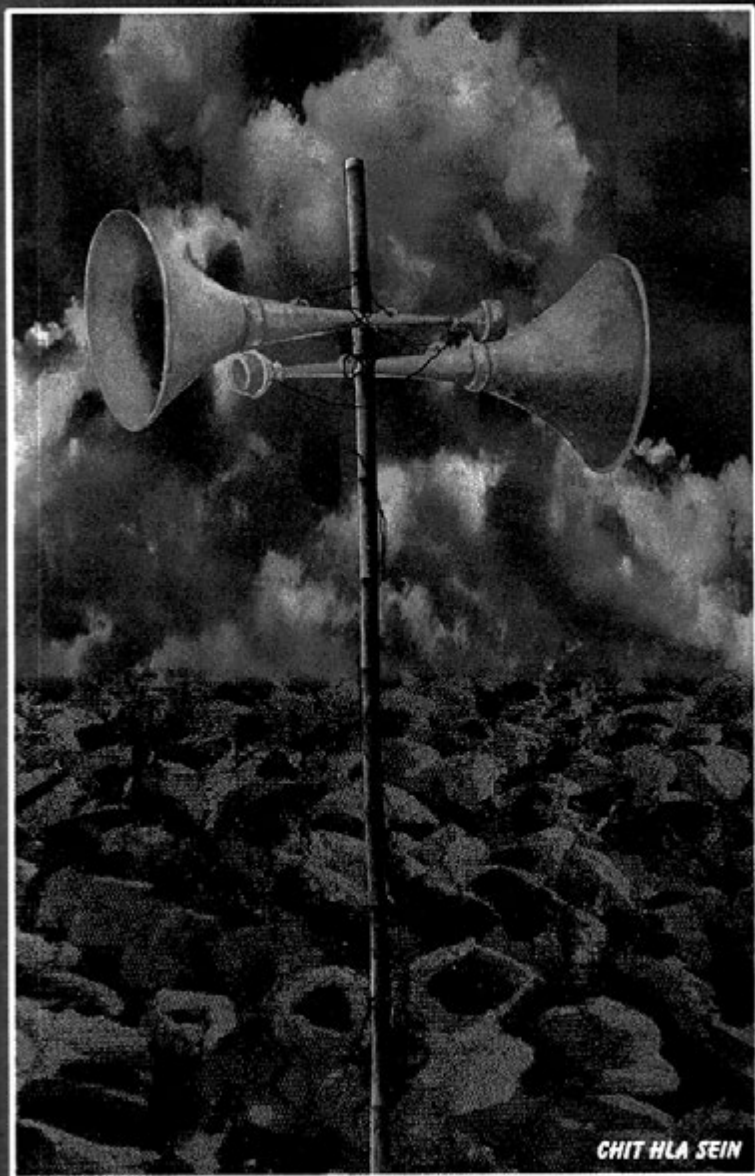
ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်းသည်။

“ဖိုးဝတုတ်လည်း နွေကမှ စာတတ်တဲ့အကောင်၊ ငါလည်း နွေကမှ စာသင်ထားတဲ့ အကောင်ပဲ၊ ဘာလို့ သူ့လို မရေးတတ်ရမှာလဲ”

သူ့ကိုသူ အားတင်းရင်း ထုံးထုပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ကော်သည်။ ထို့နောက် သူ့အိမ်ထရုံမှာ စကားလုံးတွေ တစ်လုံးချင်း ရေးချနေလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူ ရေးပြီးသား စာတန်းကို သူ့ဘာသာ တစ်ခွံခွံ ကြည့်ရင်း အသံထွက်အောင် ဖတ်ကြည့်နေလေသည်။

“ကလေးအသား ခါးသည်။ ခွေးအသား ချိုသည်... တဲ့၊ ကဲ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ တုပ်ကွေးဖျားရယ်...ဟင်း”

CHIT HLA SEIN

ဗိကြ ဒိကြ ဖိတ်ဖိတ်ယို

ဆောင်းနှင်းဖြူ မပြယ်လေး။

ပိတ်ဆီးသိုင်းဖွဲ့ထားသော နှင်းကန့်လန့်ကာသည် အသူရိန်နေမင်း၏ အာဏာစက်ကို မာန်ပြင်း၍ အံတင်းလျက် အန္တုဗလဖက်ပြိုင်သကဲ့သို့ သိပ် သိပ်သည်းသည်း တရိပ်ရိပ် တလှိုင်းလှိုင်း ဖြန့်မိုးနေဆဲပင်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကန့်သင်းထက် ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ကျသရက်၊ နွား သရက်၊ နှုတ်ကလက်သာရကာ ဟစ်ကြွေးသံသာသည် “အို... အရှင် နေမင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ အစာရှာချိန်တန်ပါပြီ၊ နေခြည်လက်တံများ ဖြန့် ကြက်ပါလော့၊ နှင်းကန့်လန့်ကာကို ဖယ်ရှားပေးပါလော့” ဟု တောင်းဆို ဘိသကဲ့သို့ ကျည်ကျည်ကျာကျာ တစာစာမြည်နေ၏။

“ဆောင်းရယ်၊ နှင်းရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူရယ်... အတူတူပါပဲကွယ်... ဆောင်းဆိုသည်က အေးမြခြင်းကို သရုပ်ဆောင်တယ်... ငွေနှင်းဖြူက သန့်စင်တယ်လို့... အဓိပ္ပာယ်ယူမယ်... ချစ်သူကကွယ်... ဆောင်းလို့ အေးလို့ နှင်းလို့ဖြူတယ်”

နှင်း... နောက်ခံကားထဲက ဖွဲ့ဖွဲ့ခွဲခွဲ ဆွဲဆွဲငင်ငင် လွင့်လာသော တေးသံသာ သိဖွဲ့သူကမူ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးသော ဟဒယနှလုံး ရှိလေဟန် တူရဲ့၊ လောကနှင့် သဘာဝကို သူ့ဘဝနှင့် တွဲယှဉ် ဖော်ကျူးနေ၏။

ကျောက်ခွေးတို့သားအဖ သုံးယောက်သားမှာမူ နှင်းစိုစို ချမ်းချမ်း စီးစီးကြားမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမတုံ့လှယ်နိုင်တဲ့ ကောက်လှိုင်းစည်း၊ ကောက်လှိုင်းပုံအလုပ်ကို လုပ်ကြရင်း ကျေးငှက်သံကို နာခံ၊ သီချင်းသံကို ခံစားလျက် ရှိချေ၏။

စွန်ပါရွာအနီးက ကျောက်ခွေး၏ လယ်ရှည် ကောက်ခြေ ပြတ်ခဲ့သည် မှာ ကရင်အမျိုးသားနှစ်သစ်ကူးနေ့ပြီးစ ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ယခုပင် ပြာသိုလပြည့်သို့ သုံးလေးရက်သာ လိုတော့သည်ဆိုတော့ ဆယ်ရက်ကျော် ပြီပေါ့။ သည်လယ် ကောက်ခြေပြတ်ကတည်းက နင်နေ ငါသွား ထားခဲ့ ပြီး တလင်းရာ ခုတ်ရ၊ အိမ်မှာ ဆန်ပြတ်နေ၍ ဝမ်းစာစပါး သွားကြိတ်ရ။ ထင်းဆိုက်စရာ ကုန်နေပြန်သောကြောင့် နောက်ဖေးကုက္ကိုပင်လေးချိုင် ထင်း ကိုင်ခဲ့ရနှင့် အလုပ်တွေကို တန်းစီလုပ်ခဲ့ရသည်မှာ ဇယ်စက်သလိုပင်။ သို့သော် ခင်ကြည်မကား ဤအချက်ကို မသိသား ဆိုးရွားပေစွ။ ကောက် ခြေပြတ်ပြီးသားလယ် ကောက်စည်းလှိုင်း မပြီးကောင်းလား၊ ကောက်လှိုင်းပုံ မပြီးကောင်းလားဟု နေ့တပူပူ ညတဆူဆူ။

ကြည့်... ဆန်ကြိတ်ပေးပါခိုင်းလည်း သူ၊ ထင်းလုပ်ပေးပါ ဩဇာ မာလကာ ပေးတာလည်း သူ၊ သူ ခိုင်းသမျှ အလုပ်တွေကို မီးခိုးကြွက် လျှောက် လိုက်လုပ်နေရသောကြောင့် သည်လယ်အလုပ် မပြီးပြန်တော့ လည်း မပြီးရကောင်းလားဟု နားပူနားဆာ လုပ်ပြန်တာလည်း သူပင်။

ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်၊ အိမ်အလုပ်တွေ ထားခဲ့ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်ရသော သားနှစ်ယောက် ခေါ်ကာ လယ်ထဲ ဆင်းခဲ့သည်။ ကျောက်ခွေးက ရှေ့မှ ကောက်လှိုင်းစည်း၊ သူ့သားနှစ်ယောက်က နောက်မှ ကောက်လှိုင်းပုံ၍ လိုက်လာသည်။ သည်အလုပ်ကလည်း နေခြည်မြင့်၍ ကောက်လှိုင်းများ မကြွပ်၊ မခြောက်မီသာ စည်းကောင်း၊ ပုံကောင်းတာ ကလား။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကောက်စည်းကြိုးနှင့် ကောက်လှိုင်းများ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိသော ယခုလို နေခြည် မကျဲနှင့်မကွဲမီ တွန်းတွန်း ထိုးထိုး လုပ်ကြရသည်။

“ဖိုးတော... ညက မင်း ဘယ်အချိန် ပြန်လာလဲ”

“ကောင်းမှ မကောင်းတာ၊ တစ်ဝေတစ်ဝက်နဲ့ ထပြန်တာကွ”

“မင်းကလည်း မကောင်းဘဲ မြင်ကိုက်ခံ ပေကြည့်ရသလား၊ အိမ်မှာ အစ်မက တခုခုနဲ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ခုံးခံနေရတာ မောင်”

“ကဲ... မှတ်ပလား၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

ဖိုးတောနှင့် ဖိုးစောတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား၏ စကားခွန်းလှယ် သံတို့ နှင်းကြားမှ ထိုးထွက်လာ၏။ သည်နှစ်ကောင် ညည ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေသည်မှာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ညစာ စားပြီးသည်နှင့် ဘယ်ဆီကို ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်မှန်းမသိ။ မအေ လုပ်သူကတော့ သား တွေ ကွယ်သည်နှင့် မြင်းအီးပေါက်သလို ဗျစ်စဗျစ်စ နားပူနားဆာ။ အိမ် ကျန်ရစ်သူတွေသာ နားတွင်း ဝှမ်းဆို့ လည်စင်းခံပေရော။

“နေထက်လင်း တိုက်ကွက်တွေ တကယ်မိုက်တယ်နော်၊ သီလား ဖိုးတော”

“အေး...”

“သူ့ကားဆိုရင် လက်မလွတ်စတမ်း ကြည့်ရမှာကွ”

“အေး... အစ်မ ကြိမ်လုံးကလည်း ကောင်းပါ၊ အဆော်ခံချင် နေ့တိုင်း သွားလေ”

“မင်း ကြောက်ရင် ကျန်ခဲ့ပေါ့ကွ”

ခတ်ချိုနွယ်လို ပြင်းပြင်းတွဲတွဲ၊ မာမာကြောကြော၊ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် နိုင်လှသော အငယ်ကောင်ဖိုးစောသည် စိတ်အေး၍ သည်းညည်းခံစိတ်ရှိ သော အကြီးကောင် ဖိုးတောကို ထိုကဲ့သို့ အမြဲတမ်း အပိုဆောင်းမြဲ ဖြစ် သည်။

ကျောင်းက ပြန်အလာ လွယ်အိတ် ပစ်ချ၊ အိမ်အလုပ် အသေးအဖွဲ့ ကလေးကို ဟိုဟာ ကိုင်တော့မလို၊ သည်ဟာ ဆွဲတော့မလိုနှင့် မိုးချုပ်ရင် ထမင်းပွဲ ဒူးတိုက်၊ နောက်က ကျားလိုက်လာသလို ထမင်းကို ပါးစပ်တွင်း အတင်းသွပ်ပြီး သကာလ လက်ဆေး၊ ရေမှမသွေမီ စာကြည့်ခုံရှေ့ မရောက်၊ အလိုလို ပျောက်ကုန်သော သားနှစ်ယောက်အတွက် ကျောက်ခွေးလည်း ရတက်မအေး။ သူ့အမေလည်း သောကမွေးနေရသည်။

ရင်မလေးနေပါလား၊ ဆယ်တန်းသမားအကြီးကောင်ရော ကိုးတန်း သမား အငယ်ကောင်ပါ အတန်တန် နှိုးဆော်နေသည့်ကြားက သည်နှစ် အတန်းတင်စာမေးပွဲမှာ ခွေးကျ နွားကျ ကျခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့

အောက်က မိအေး ခုနစ်တန်း၊ မိထွေး ငါတန်း ဖြစ်လာပြီ။ ကြည့်စမ်း...
 နောက်လည်းက သူတို့ကို ကျော်တက်ချေတော့မည်။ မိဘက အဝတ်ချို
 အစားငဲ့နှင့် သူတို့အပေါ် မျှော်မှန်းထားသမျှ အိုင်မကြီးကွင်းရှိ မြေပက်အက်
 ကြားထဲ ရေထမ်းလောင်းရသလို အချည်းနှီး ဖြစ်ချေသော် မခက်ပါလော။
 သို့မို့ကြောင့် နွားထူကြိမ်တို့သလို သင်းတို့ကို သတိပေးနေရခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။

နေခြည်လည်း ရဲချေပြီ။ နှင်းလည်း ကွဲစပြုပြီ။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်
 လယ်ကွက်များမှာ အစီအရီ ပုံထားသော ကောက်လှိုင်းပုံကလေးများကို
 နှင်းပြယ်စ နံနက်ခင်းတွင် မှုန်မှုန်ဝါးဝါး မြင်ရလေပြီ။

“ဒီည ကိုမောင် ဆိတ်ရုံမှာ နေထက်လင်းကားတဲ့ဟေ့”

ကောက်ရိုးကြီးကို လိမ်၍ ကောက်လှိုင်းကို မှောက်ပြီး ကောက်ငန်း
 ထိပ်တွင် ကျောက်ခွေး ခါးဆန့်လိုက်ချိန်မှာ ဖိုးစောအသံက လွင့်လာသည်။
 ကျောက်ခွေး ကန်သင်းရိုးပေါ်က တက်လိုက်ရင်း-

“တစ်နက်လုံး ငါ့သားတွေ ပါးစပ်က စာအကြောင်း ပေအကြောင်း
 ကြားတယ် မရှိဘူး။ တစ်ခါလာ တီဗွီ၊ တစ်ခါလာ ဗီဒီယို အပျော်အပါးချည်း
 ပါပဲလား။ စာလေး ဘာလေးလည်း လုပ်ကြဦးလကွာ” ဟု ပြောသည်ကို
 အငယ်ကောင်ဖိုးစောက အာသွက်လျှာသွက်ဖြင့်-

“အဖေကလည်း အလုပ်လုပ်နေရင်း စာလုပ်လို့ ရမတဲ့လား၊ စိတ်
 ပြေလက်ပျောက် ဒါပဲ ပြောရတာပေါ့၊ စိတ်ချစမ်းပါ အဖေရာ၊ ဒီနှစ်
 ကျွန်တော်တို့ ထိပ်ဆုံးက အောင်စေရမယ်၊ အဖေသားတွေပဲ အဟားဟား”
 ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောသော် ကျောက်ခွေးမှာ သဘောတကျ ခေါင်း
 တညိတ်ညိတ် တပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော်-

“အေးကွာ၊ မင်းတို့ စာကိစ္စ ငါလည်း သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်
 သာလုပ်ကြ၊ အဖေသားတွေပဲ အဖေသားတွေပဲနဲ့ ငါ့နာမည်လည်း မဖျက်
 ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအမေနဲ့ နောင်ဂျိန်ချရပေါင်း များပြီဟေ့”

“အို... အဖေက တယ် အလျှော့ပေးတာကိုး၊ တစ်ခါတလေ ခပ်
 တင်းတင်း၊ ခပ်ပြတ်ပြတ် လုပ်ပြစမ်းပါလား၊ အစ်မ မကြောက်နဲ့ အကြောက်
 ယောက်ျားပဲ အဖေရ”

ဖိုးစောက ဖိုးတောကို မျက်စပစ်ပြရင်း ပြောသည်ကို ကျောက်ခွေး မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်-

“အောင်မာ... မောင်မင်းကြီးသား၊ လက်စသတ်တော့ တို့လင် မယားကို ရန်တိုက်နေတာပါလား၊ မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ မင်းတို့က ခဏတဖြုတ် ဧည့်သည်တွေကွ၊ တို့က တစ်သက်လုံး သေတူရှင်ဖက် လက်တွဲသွားရမယ့် ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ၊ တော်ပါပြီ၊ မင်းတို့ စကားနားထောင်လို့ ကိုယ်ကျိုး နည်းလိမ့်မယ်”

ကျောက်ခွေးက ပြောပြောဆိုဆို ကောက်ငန်းဆီသို့ ဆင်းသွားလျှင် ဖိုးတောနှင့်ဖိုးစောလည်း-

“အဖေလည်း မခေဘူးဟ”

ဟု ဆိုကာ ရယ်မော ကျန်ခဲ့လေ၏။

“တကူကူး... ကူး...”

“တကူ... ကူး... ကူး...”

နယ်ခြား ကန်သင်းထက်ရှိ ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ချိုးကူသံသာသည် နားဝင်ချိုလှပါဘိ။ နေခြည်လက်သည်နှင့် အပူရှိန်ကပါ မြင့်တက်ကပ်ပါ လာသောကြောင့် ချွေးဒီးဒီးကျ ပင်ပန်းနွမ်းလျချိန်တွင် ဤချိုးကူသံသာမှာ ဖန်ပြာခွက်နှင့် ကျောက်စက်ရေကို သောက်ချလိုက်ရသည့်အလား ရင်တွင်း၌ ကြက်သီးဖျန်းလောက်အောင် အေးမြလှချေ၏။

ဤတေးသံသာ၏ ညှို့ယူဖမ်းစားချက်ကြောင့် စောစောက ရိုးပြတ် ငုတ်ရှည် ခြေထောက်နာသည်၊ နေပူ၍ ရေငတ်သည်၊ ထမင်းဆာသည် စသည်ဖြင့် အကြောင်းမျိုးမျိုးပြ၍ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လုပ်နေသော ဖိုးစောပင် လေကလေး တချွန်ချွန် ဖြစ်လာသည်။ အနေအေးသော ဖိုးတော ကတော့ သူ့နဂိုမူလအတိုင်း ကောက်လှိုင်းအပုံမပျက် မှန်မှန်လုပ်နေ၏။

“ရွှီ... ရွှီ... ဝှီ... ဟလို တက်စတီ... တက်စတီ... ဝမ်း... တူး... သရီး...”

ကိုင်းတာလေးရွာဘက်က လွင့်လာသော အသံချဲ့စက်သံကြောင့် ဖိုးစော ခေါင်းထောင်လာသည်။ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ပေါ်တက်၍ ဟစ်လိုက်ဟန် တူသော အသံချဲ့စက်သံမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်ကွင်းအနံ့ ပျံ့သွားသည်။

“ဗီဒီယိုချစ်ပရိသတ်များအတွက် အထူးသတင်းကောင်း ပါးလိုက်ပါ တယ်။ ကနေ့ညအဖို့ ကျွန်တော်များရဲ့ ရုံတော်မင်္ဂလာကြီးမှာ အထူးတလည် တင်ဆက်ပြသမည့် ဇာတ်ကားကြီးကတော့ ဗီဒီယိုချစ်ပရိသတ်များ တမျှော် တည်း မျှော်၊ တမေးတည်း မေးနေတဲ့ အကြမ်း၊ အလွမ်း စွယ်စုံရမင်းသား ချောကလေး နေထက်လင်း ခေါင်းဆောင်ပါဝင်ထားတဲ့”

“ဟေး... အစ်ကို၊ နေထက်လင်းတဲ့ကွ၊ နေထက်လင်း”

ဖိုးစောက ရိုးပြတ်တောထဲက ရွှေအိုးကောက်ရသလို ထခုန်သဖြင့် ဖိုးတောက

“ဟေ့ကောင် တိုးတိုးလေ၊ အဖေ မာန်နေဦးမယ်”

ဟု ဟန်ရသည်။

“မမာန်ပါဘူး၊ အဖေက သဘောကောင်းပါတယ်၊ အစ်မကသာ ပူညံ ပူညံ လုပ်တာကွ”

သူတို့ ပြောသမျှကို လေအောက်က အတိုင်းသား ကြားနေရသော် လည်း မကြားသယောင်ပြု၍ ကျောက်ခွေး သူ့အလုပ် လုပ်မြဲ လုပ်သည်။

ဗီဒီယိုကြေညာသူက ဇာတ်ကားအမည်တွေ၊ သရုပ်ဆောင်သူတွေ၊ ဇာတ်ကားအကြောင်းတွေကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောနေလိုက်သည်မှာ သည်ဇာတ်ကား မကြည့်ဖြစ်လျှင် ခေတ်မမီ၊ လူတောမတိုးတော့ဘဲ လဲသေလောက်ချင်အောင် ဖြစ်တော့မည်အတိုင်း။

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော လိုရင်းကတော့ လူများများဝင်၊ ပိုက်ဆံ များများ ရဖို့ပင်။ ဒါများ ရောမွေးဗာရာဏသီချဲ့၍ ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် မိုးလား ကဲလား ဝိဂြိုဟ်ပေးနေလိုက်သည်မှာ နားကလောစရာ။

“ငါ့သားတွေကို ဗီဒီယိုရုံထဲ မြူဆွယ်ခေါ်တာ မင်းတို့မို့လား”

ဟု ကျောက်ခွေး မေးမေးပြီး တုတ်ကြီးကြီးနှင့် သွားရိုက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လေ၏။

သို့သော် သည်နည်းကား စိတ်ကူးနှင့်ပင် တော်လောက်ပြီ။ လက်တွေ့ လုပ်သင့်သောအကြံ မဟုတ်။ အပျော်အပါးဘက် မရောက်စေချင်လျှင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်း၊ ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်သားသမီးကို ပဲ့ပြင်ရုံပဲလေ။

ထိုအချိန်မှာပင် စွန့်ပါရွာသစ်ဘက်က ပြောတီးလုံးဖြင့် အသံချဲ့စက် ဖွင့်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကိုင်းတာလေးရွာဘက်က အသံချဲ့ စက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ဟေး... အစ်ကို၊ နားထောင်စမ်း...၊ ကိုတင်ဦးရုံက ဘာတင်မလဲ မသိဘူး၊ ကြေညာတော့မယ်”

ဖိုးတောက သူ့အဖေ ကျောက်ခွေးဘက်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း သူ့ညီဖိုးစောကို

“ကြားတယ်”

ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဟော... ဟော... နားထောင်စမ်းပါဦး။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ၊ တစ်ရုံ နှင့်တစ်ရုံ အပြိုင်အဆိုင် ကြေညာပုံများကို မကြားချင်လည်း ကြားရပေဦး မည်။ လာပါပြီ။

“ဗယ်ဒီယိုကြည့်အရပ်ကတို့...”

အလို... နှုတ်ခွန်းဆက်ပုံက တစ်သွင်ဆန်းလှချည်လား။ ယခင်က ကြေညာနေကျ ဗီဒီယိုရုံပိုင်ရှင် နှုတ်ခမ်းမွေး တင်ဦးအသံလည်း မဟုတ်ပါ သား။ နားထောင်စမ်း... နားထောင်စမ်း... ကြေညာလိုက်ပုံက-

“ဗယ်ဒီယိုကြည့် အရပ်ကတို့၊ တို့ကတော့ သူများလို ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့ မပြောတတ်ဘူးဟေ့၊ လိုရင်းကို တည့်တည့်ပဲ၊ ဇာတ်ကားနာမည်တော့ ဝါသား တင်ဦး ကျောင်းကုန်းက ပြန်လာမှ ပြောမယ်၊ အဲ... အကြမ်း အရမ်းကတော့ မနေ့ကပြတဲ့ ကျော်ဟိန်းနှစ်ကောင်ထပ်ကားထက် သာသ ဘူး၊ ဘာကြမ်းသလဲ မမေးနဲ့၊ အတိုတစ်လက် အရှည်တစ်လက်၊ မင်းသား သား၊ တင်မောင့်သား အကြီးကောင်လေ၊ နေရာကောင်း လိုချင်စောစော သုတ်ခြေတင်ခဲ့လဟယ်” ဟူတည်း။

ကြားသားမိုးကြိုး။ သည်ကြေညာသံအဆုံးမှာ ဖိုးစောကား-

“မိုက်တယ်ဟေ့...၊ မိုက်တယ်ကွ...”

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရိုးပြတ်တောထဲမှာ ဖင့်ဆောင်ရယ်လေ၏။ ခုံးတောလည်း တဝါးဝါး တဟားဟား။ ကျောက်ခွေးလည်း ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လေသည်။

ရွာနီးချင်းမှာ သို့မဟုတ် တစ်ရွာတည်းမှာ သည်လိုမီဒီယိုရုံတွေ အပြိုင်အဆိုင် ရှိလာတော့လည်း သည်လိုပင် မနိုင်အနိုင် ပြောကြလုပ်ကြ ရသည်ပင်။

ယခုလည်း စွန်ပါရွာသစ်ရုံမှာ တင်ဦး မရှိခင် ကိုင်းတာလေး မောင် ဆိတ်ရုံက ကြေညာသံ ထွက်လာသည်ကို တင်ဦးအဖေ ကိုအုန်းကြည်ကြီးက အားကျမခံ ထကြေညာလိုက်ပါပဲ။ ဘာတဲ့၊ ဇာတ်ကားနာမည်က သား ပြန်လာမှ ပြောမယ်။ ကျော်ဟိန်း နှစ်ကိုယ်ကွဲကိုလည်း နှစ်ကောင်ထပ်တဲ့။ ညွန့်ဝင်းကိုလည်း တင်မောင့်သား အကြီးကောင်တဲ့။ အံမယ်... မင်း သည်လိုကြော်ငြာမျိုး မြန်မာပြည်အဝှမ်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က အတုခိုးဖို့ ကောင်းလေစွ။

“ဟေ့... ပြောကြပါဦးကွ၊ ဇာတ်ကား တကယ်ပဲ သား ပြန်လာမှ ပြောမယ်လား”

ကျောက်ခွေးက မအူမလည်နှင့်မို့ မေးသည်ကို ဖိုးတောက ပြုံးရုံ ပြုံးသော်လည်း ဖိုးစောက အူနှိပ်၍ တခွီးခွီး ရယ်ပြန်လေသည်။ ရယ်၍ ဝသလောက်ရှိမှ-

“အဖေကလည်း လုပ်ပြီ၊ သူ့သားက အခွေသွားငှားတုန်း၊ ဘာကား ရမယ်မှန်း မသိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြန်လာမှ ဇာတ်ကားနာမည် ပြောမယ် လို့ ကြေညာတာ အဖေရဲ့၊ အဟား...ဟား...”

ဟု အရယ်နှင့် ရှင်းပြလေမှ ကျောက်ခွေးလည်း ရှင်းရှင်းကြီးသိ၍ သူ့သားတွေနှင့် အပြိုင် “တဟေး... ဟေး...” ရယ်လေ၏။

ဆောင်းညနေခင်းသည် နေခြည်ညှိုးသည်နှင့် အအေးလက်ဆောင်ကို ကမ္ဘာလောကအား လက်ဆောင်ငှလေပြီ။

ကျောက်ခွေးကား ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် မုံရွာစောင်တစ်ထည် ကိုယ် ပတ်၍ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကဲ့သို့ ရေဇွေးကြမ်းတစ် ဆိုး ရှေ့ချကာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်လျက် စည်းစိမ်ခံလျက် ရှိချေပြီ။

ကျောက်ခွေး၏ အိမ်သူဇနီးချော ခင်ကြည်မကလေးသည်လည်း စောင်ခြုံထားလျက် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်ဆီတွင် ညခင်းနှင့် မနက်ခင်းမှာ မီးလုံရန် အလို့ငှာ ထန်းလက်ခြောက်၊ သစ်ကိုင်းခြောက် အတိုအစများ ရှာဖွေစုဆောင်းလျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ဖေးအိမ်က မိုးကွင်းမယား အေးညှိတစ်ယောက် သုတ်သုတ်ပျာပျာ ရောက်လာ၍ ခင်ကြည်မနှင့် နှစ်ယောက်သား နှုတ်ခမ်းချင်းလိမ်လျက် တွတ်ထိုးနေ၏။ အစဦးမှာ တီးတိုး တီးတိုး။ နောင်သော် တောသဘာဝအတိုင်း ကျယ်ကျယ်ပြောရမှ အားရသည့်အလား ကျောက်ခွေး နားပေါက်အောင် မြည်လေ၏။

“အေးညှိ နင်ဒီအချိန်ထိတောင် ထမင်းအိုး မတည်ရသေးဘူးလား၊ ကလေးတွေ ထမင်းဆာလို့ သေရော့ပေါ့၊ နင့်နှယ်ဟယ်”

“အို... မမခင်ကြည်မကလည်း လူသိမှာစိုးကာမှ အသံပြဲကြီးနဲ့ ဟစ်ပြီ၊ ထမင်းအိုးက ကျပါပြီ”

“ဟင်... ထမင်းအိုး ကျကာမှ ငါ့ဆီ ဘာလုပ်ဖို့ ဆန်လာချေး ရသေးလဲ”

“ရော... ခက်ပြီ၊ လုပ်စရာရှိလို့ပါဆို”

ခင်ကြည်မနှင့် အေးညှိတို့၏ စကားအချေအတင်၊ အရှောင်အတိမ်း ဖြစ်နေပုံကို မည်သို့နိဂုံးသတ်မည်နည်းဟု စိတ်စောရင်း ကျောက်ခွေး မသိ ကျိုးကျင်ပြုကာ နားထောင်သည်။

“ကဲ... နင် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောမလား၊ ဒါမှ နင် ချေးတာ ငါ ပေးမယ်”

ခင်ကြည်မက နိုင်ပေါက်ကိုင်သည်။ အေးညှိကား ခဏမျှ ချီတုံ ချီတုံ လုပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ မထူးတော့ဟူသော သဘောဖြင့်-

“ဟိုဘက်ရွာမှာ ဗီဒီယို သွားကြည့်မလို့”

“ဟေ...”

“ဟင်...”

ကျောက်ခွေးနှင့် ခင်ကြည်မဆီက အာမေဇိုတ်သံ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သွက်လာသည်။ အေးညှိကား ဘာကိုမျှ မဖြိုသလိုပင်။

“ကတိရှိလို့ ပေးရရော၊ ငါတော့ ဒါမျိုး အားမပေးချင်ဘူး အေးညို၊ ဆန်တစ်ပြည်ဆိုရင် ကောက်ရိတ်ခ နှစ်ရက်စာ၊ နင်တို့တစ်မိသား တစ်ရက် စားလောက်တယ်ဟဲ့”

အေးညိုမှာ သူ မပြောလေသည့်အတိုင်း ပြုံးတုံ့တုံ့။ ကြောင်ရိုက် မနာဆိုတာ သည်မျက်နှာမျိုး ထင်ပါရဲ့ဟု အတွေးပေါက်ကာ ကျောက်ခွေး ခေါင်းညိတ်မိသည်။

“မမဥစ္စာ နက်ဖြန်ညနေ ပြန်ရ ပြီးရော မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတလေ သွားကြည့်တာပါနော်၊ အနောက်ပိုင်းက အရီးဒေါ်ခင်ပုကြီးအိမ် သွားကြည့်၊ ကျွန်မထက် ကဲတဲ့၊ သည်းတဲ့လူတွေ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်ဘူး၊ ဒန်အိုးပေါင် တဲ့ လူနဲ့၊ ပုဆိုးထဘီပေါင်တဲ့ လူနဲ့။ ဗီဒီယို သွားကြည့်မလို့လေ၊ ကိုယ့် လိုလူတွေ တစ်ပုံကြီး”

ခင်ကြည်မသည် အေးညိုကို ကြည့်၍ “ဘုရား... ဘုရား...” တသည်။ အေးညိုက သည်လောက်နှင့် အားမရနိုင်သေးဘဲ-

“ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နေထက်လင်းက တော်တော်ချော တယ် မမရဲ့၊ အသတ်အပုတ်ကလည်း ဘယ်လာ ‘ရွှေဘ’ မိမှာလဲ၊ တစ်ခါ လောက် မမ လိုက်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ မစွဲနဲ့ အစွဲ လောင်းကြေး”

ခင်ကြည်မက တခစ်ခစ် ရယ်နေသော အေးညိုကို မျက်စောင်းနား နာထိုးပစ်သည်။

“ကဲ... မဟိုဒင်၊ ယူစရာရှိ မြန်မြန်ယူပြန်၊ ငါ့ကို လာပြီး သူခိုး သေဖော် မညှိနဲ့၊ နင့်စကားအတိုင်း နက်ဖြန်ညနေ ဆန်ချေး ပြန်မရလို့ကတော့ ငါ့အကြောင်း သိမှာပေါ့”

ဆန်ထုပ်ကလေး ပိုက်၍ ကော့ကော့ ကော့ကော့ ထွက်သွားသော အေးညိုကို ကြည့်ကာ ဖွဲ့နှင့် ဆုပ်ပက်သလို ခြင်တွေ ကိုက်ရသည့်အထိ ခြင်ထောင်မရှိ၍ ညကြီးအချိန်မတော် ထသတ်မည့်ရန်ပွဲ၊ ဗီဒီယိုကြောင့် အိပ်ပျက်၍ နက်ဖြန် အလုပ်မဆင်းနိုင်သောကြောင့် စာရင်းငှားဒိုင်နှင့် စာရင်းငှား အချင်းများသည့် ရန်ပွဲများအသံကို ကြားရဦးတော့မှာပဲဟု တွေးမိ သဖြင့် ကျောက်ခွေး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ဟင်းခနဲ ချသည်။

သို့သော် ကျောက်ခွေး၏ သက်ပြင်းရှည်ကား သန့်ရှင်းသော လေထု အပြင်သို့ ကုန်စင်အောင် မရောက်ပါ။ အကြောင်းမှာ ခင်ကြည်မ၏-

“ဟဲ့ မိအေးနဲ့ မိထွေး၊ နင့်အစ်ကိုတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ” ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

“စောစောက စာဖတ်နေတာပဲ၊ အစ်မနဲ့ ဒေါ်အေးညိုကြီး စကား ပြောနေတုန်း နောက်ဖေးပေါက်က ဆင်းသွားတာ တွေတာပဲ”

အငယ်မမိထွေး၏ စကားကြားလျှင် ခင်ကြည်မလည်း စောင်ခြုံကြီး တကားကားနှင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လေပြီ။

“တော့် တစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ရှိလျက်နဲ့ ကိုယ့်သားသမီး ဘယ်ဆင်းသွားမှန်း မသိဘူးလား၊ ဒီဖအေမျိုး အံ့ပါရဲ့”

ဗုဒ္ဓေါ။ သည်ကောင်နှစ်ကောင် လုပ်လိုက်တိုင်း သူ့အပေါ် မဆီမဆိုင် အမှုလာပတ်မြဲမို့ ကျောက်ခွေး စိတ်တွင် ပျင်းခနဲ မျက်သွားသည်။ သို့သော်-

“ဟဲ့... တင်းကုပ်ထဲများ ဆင်းသလား၊ ခြင်မီးထည့်ဖို့လေ”

ကျောက်ခွေး ချိန်ချိန်ဆဆ ပြောသော်လည်း ခင်ကြည်မက သားတွေဘက်က ဖာသည်။ ထေးသည်မှတ်၍ ပိုပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ခုန်လေသည်။

“တော် ဒီလိုအဖုံးအဖိ လုပ်နေလို့ တော့်သားတွေ ကမ်းတက်နေတာကို သားချစ်ကြီးရဲ့၊ အောင်မယ်လေး... သွားပြီ၊ သွားပြီ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အပျော်လိုက်ရအောင် သွားကြပြီပေါ့”

ခင်ကြည်မ၏ ကျိန်ဆဲသံကား ဆောင်းကန့်လန့်ကာကိုချဖို့ အခန်းပြောင်း တီးလုံးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ချေပြီတည်း။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ကျောက်ခွေးတို့ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်၌ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ဝိုင်းဖွဲ့မိကြသည်။ အိမ်ရှင်ကျောက်ခွေးတို့ လင်မယားနှင့်အတူ ငထွန်းတို့လင်မယား၊ ဘကျော်တို့လင်မယားနှင့် ကြွက်နီ၊ ဖိုးကွင်းတို့လည်း ပါဝင်သည်။ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြသည်မှာ အဝ ဝီဒီယို၏ အကျိုးဆက်အဆုံး သိမ်းကျုံးပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် စက်ဘီးဘဲလ်သံ “ကလင်... ကလင်....” နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသော ရွာကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကိုဘချောနှင့် ဆရာလေး ခင်မောင်တင့်တို့ကို မြင်လျှင် ကျောက်ခွေး နေရာမှထ၍ ဝမ်းသာအယ်လဲ ခရီးဦးကြိုဆိုပြီးသကာလ-

“ဆရာ လာတာနဲ့ အခန့်သင့်လိုက်တာ”

ဟု နိဒါန်းသွယ်ကာ သူ့သားနှစ်ယောက် စာမကြိုးစားပုံ၊ အဖျော်အပါး ခုံမင်ပုံ၊ မနေညက ဗီဒီယို ခိုးသွား၍ အပြန် သူ့အမေ၏ ဝုန်းခိုင်းကြပြီး ဆူပူရိုက်နှက်ခဲ့ရပုံထိ ဇာတ်စုံခင်းလျက် သားများကို ဆုံးမပါမည့် အကြောင်း ငယ်ဆရာဖြစ်သော ကိုဘချောကို အားကိုးတကြီး အကူအညီ တောင်းလေ၏။

ဆရာကိုဘချောက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၍ “တောမောင်နှင့် စောအောင်ကို ကျွန်တော် ခေါ်ပြောပါဦးမယ်၊ သိပ်လည်း စိတ်ပူပြီး ဆူဆူပူပူ မလုပ်ကြပါနဲ့” ဟု ကျောက်ခွေးတို့ လင်မယားကို နားချ၍ တစ်ဆက်တည်းမှာ သက်ပြင်းမှုတ်လျက်-

“ဒီဗီဒီယိုအရေးဟာ ကလေးတွေအရေးတင်မကဘူးဗျ၊ တစ်ရပ်လုံး၊ တစ်ရွာလုံးအရေး ဖြစ်နေပြီ၊ အားအားယားယားရှိတိုင်း ဗီဒီယိုရုံပြေးမော့နေတော့ မခက်ပါလား”

ကိုဘချောစကား နားထောင်ရင်း ကျောက်ခွေး မျက်လုံးထဲမှာ ဆန်ထုပ်ကလေးပိုက်ပြေးသော အေးညိုအသွင်ကို မြင်နေ၏။ ဖိုးကွင်းကလည်း အပြစ်ရှိသူပီပီ မျက်နှာအောက်ချလျက်-

“အမှန်တော့ နောလိတ်အေလိုခေါ်တဲ့ သတင်းခေတ်၊ အသိပညာခေတ်၊ သတင်းဆက်သွယ်ရေး ခေတ်ကြီးမှာ ရုပ်မြင်သံကြားတို့၊ ဗီဒီယိုတို့ ဆိုတာ လူထုနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး၊ အထိရောက်ဆုံး၊ အတွင်ကျယ်ဆုံး ပစ္စည်းတွေပေါ့၊ ဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကြီးကို ချဲ့လိုက်သလို မျက်စိ၊ နားတွေပွင့်ပြီး အသိအမြင်ကျယ်ကာ လူနေမှုတွေ မြင့်မားလာကြရမှာမို့လား”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ သည်လေးထောင့် သံပုံးလောက်ဟာလေး ရှေ့သွားထိုင်ကြည့်ရုံနှင့် မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးလည်း ဖူးဖူးခဲ့ပြီ။ ဆိုဗီယက်က ဆရာကိုဘချောနှင့် နာမည်တူ သမ္မတကြီးလည်း မြင်ဖူး

ခဲ့ပြီ။ နိပုန်ပြည်က 'ဖွတ်ချမ်းတောင်ကြီး'လည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ ရွာထဲက အသက်အကြီးဆုံး ဦးကြီးဖိုးခတို့၊ အရိုးဒေါ်နှင်းမယ်တို့ပင် လူဖြစ်ရကျိုး နှစ်ပြီဟေ့၊ ခုဆိုလည်း သေပျော်ပြီ' ဟု တိစွဲဖန်သား စိမ်းလဲ့လဲ့ရှေ့မှာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ကြွေးကြော်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

“ဒါပေမဲ့ အချိန်တိုင်းချည်း တိစွဲရှေ့ တမော့မော့၊ ဗီဒီယိုရုံ တကျော့ ကျော့ သွားနေကြတော့ အအိပ်အစား မပျက်ဘူးလား၊ အလုပ်အကိုင် မပျက် ပါလား၊ သတိထားကြဖို့ လိုတယ်ဗျာ”

ကိုဘချောက အာခြောက်သည့်ဟန်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်းဆီ လက်လှမ်းသည်နှင့် ကျောက်ခွေးက အလိုက်တသိ အိုးမ၊၍ ငဲ့ပေးနှင့်ပြီး ရှိလေ၏။

“ကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဆက်စမ်းပါဦး”

ဖိုးကွင်းက လူမမာ အမဲခြောက်ဖုတ်တောင်းသည့် လေသံညောင် နာနာဖြင့် စကားလမ်းခင်းသည်ကို ဆရာလေး ခင်မောင်တင့်က ပြုံးသည်။ ဆရာကိုဘချောက ခေါင်းညိတ်သည်။

“တောသဘာဝ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရလို့ တစ်ခါတလေ အပန်းဖြေ ကြတာ လက်ခံပါတယ်ဗျာ၊ အခုဟာကျတော့ အပန်းဖြေတာနဲ့ မတူဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲနေသလိုပဲ၊ ကိုကျောက်ခွေးတို့၊ ကိုဖိုးကွင်းတို့ လည်း အမိလိုက်သားပဲ၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လယ်အလုပ်သိမ်း ချိန် တစ်နှစ်တစ်ခါ၊ နှစ်နှစ်လောက် ဗလာပွဲကြည့်လိုက်ရရင် အကျေနပ် ကြီး ကျေနပ်သွားကြတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ကိုဘချော စကားကို ကျောက်ခွေးနှင့် ဖိုးကွင်းတို့က ပြိုင်တူအတည် ပြုပြီး ဝက်ချောင်းဘုန်းကြီးပျံပွဲ သွားကြည့်စဉ်က ပွဲမကြည့်ခဲ့ရ။ ဒေါင်း တောက်တောက် နွားပျောက်ရှာခဲ့ရ၊ ပဲခင်း နွားစားမှုဖြင့် ငွေအစိတ်ဒဏ် ရိုက်ခံ လျော်ခဲ့ရပုံတွေကို သွားအမှတ်ရကြသောကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြလေ၏။ ဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲ အင်မတန်ကြိုက် သော ကိုင်းတာလေးက ငတေတစ်ယောက်တော့ ဗီဒီယိုခေတ်ကြီးထဲ ဘယ်

လို စခန်းသွားနေမယ် မသိ။ ရုံတွေကလည်း အနားကပ်နေတာ။ အင်းလေ သက်ကြီးပိုင်း ရောက်နေကြပြီပဲ။ အပျော်အပါးစိတ်တွေ ခန်းခြောက်ကုန် ရောပေါ့။ ကျောက်ခွေး စိတ်တွေ ငတေ့ဆီ ခဏရောက်သွားလိုက်သေးသည်။

“ဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲ နည်းတဲ့ ဟိုခေတ်ကတည်းက လူကြီးသူမတွေ ကျွန်တော်တို့ကို ဆုံးမခဲ့တယ်လေ၊ အငြိမ့်ဇာတ်ကို မကြည့်တတ်ရင် တဏှာ တဲ့၊ ကြည့်တတ်ရင် ဘာဝနာတဲ့၊ ကဲ... ခုလို တီဗွီ၊ ဗီဒီယို၊ မှီလိုပေါက်နေ တဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ တဏှာ ရမလား၊ ဘာဝနာပဲ ရမလား၊ ခင်ဗျားတို့ညာဏ်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါတော့”

ငထွန်းက ကိုဘချော စကားဆုံးသည်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို အားရပါးရ ပွတ်၍-

“မှန်လိုက်လေ ဆရာရယ်၊ သွေးထွက်အောင် မှန်တာပေါ့၊ ရွာလယ် ပိုင်းက ဒက်ထူးလေး လက်ကျိုးတာ ဒင်းစနက်၊ မီးထွန်းပွဲမှာ၊ ကထိန်မှာ အုပ်စုလိုက် ရန်ဖြစ်တာ ဒင်းကြောင့်ပေါ့၊ ဗီဒီယိုရုံက ထွက်လာ၊ ပွဲ... အီ... အော် သတ်တမ်းပုတ်တမ်း ကစား၊ မကျိုးခံနိုင်ရိုးလား၊ ကလေးတွေ စိတ်ထဲမှာ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်ကို ပေါက်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ် ကဆိုရင် စစ်တိုက်တမ်း ကစားလို့များတော့ ဆော်ပလော်တီးခံရပြီမှတ်၊ နိမိတ် မရှိ နမာ မရှိ၊ မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ လူကြီးတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပညတ်တာ ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွန်းရေ၊ အချုပ်ကိုပြောရင်တော့ ဘယ်အရာမဆို မသုံးရင်ဘေး သုံးတတ်ရင်ဆေးပဲ၊ ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ တီဗွီတွေ အိမ်ဦး ခန်း တင်ထားပြီး မှန်တိုင်းသတင်း ကြေညာလိုက်တာ မိုးလေဝသ သတင်း ထုတ်ပြန်တာမှ မသိလိုက် မကြားလိုက်တာ အသည်းနာလှသဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လူတွေ ဒီအတိုင်း ကန်တော့ပါရဲ့၊ ခါးတောင်ကျိုက်တခြား ဖင်တခြား အလွဲလွဲ အမှားမှား ဖြစ်နေရင် လူနေမှုဘဝတွေလည်း အဖိတ်ဖိတ် အစင်စင် နဲ့ ဗီဒီယိုက ဗဲရီးယိုဖြစ်ကြလိမ့်မယ်ဗျို့၊ ကဲ... ကျောင်းချိန်တောင် နီးနေ ပြီ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဆရာကိုဘချောနှင့် ဆရာလေးခင်မောင်တင့်တို့က နာရီကြည့်၍ စကားပိုင်းသိမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာက ထသည်။ ကွပ်ပျစ်မှ တင်ပါး

လွဲဆင်း၍ ဖိနပ်ဝတ်နေဆဲမှာပင် နောက်ဖေးတန်းဆီက ချွင်ခနဲ ချွင်ခနဲ ကွဲသံ၊ ရှသံ၊ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းအသံ၊ ဆဲဆိုသံတွေ ညံခနဲ ထွက်ပေါ်လာ သောကြောင့်-

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းကြပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်ဗျို့၊ သွားဆွဲကြပါဦး”

ဟု ကိုဘချောက တိုက်တွန်း၍ သူတို့စက်ဘီးနှစ်စီး ထွက်သွား သောအခါ ခင်ကြည်မက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်-

“ဟဲ့... ဖိုးကွင်း၊ နင်တို့အိမ်ရှေ့က ငှက်ကျားနှင့် မိသိန်းတင်တို့ လား မသိဘူး၊ သွားဆွဲလိုက်ပါဦး”

ဟု လောဆော်သည်ကို ဖိုးကွင်းက-

“နင့်ဘာသာ သွားဆွဲပါလား၊ အရပ်မှ အားမနာ၊ နေ့တိုင်း ဖြစ်နေ တာ၊ ကြာတော့ ရိုးသွားပြီ၊ နေပေစေ၊ ကြည့်နေလိုက်”

မဲ့ကာရွဲကာ ပြောသည်။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ငှက်ကျားတို့ မိသိန်းတင်တို့လင်မယား အိရန်-အိရတ်စစ်ပွဲလို နေ့တချိန်းချိန်း၊ ညတချိန်းချိန်း ဖြစ်နေပြီး ထမင်းအိုး တစ်လုံးချက်မှ မကြာမီမှာ-

“ညီမရေ... အစ်ကိုရေ...”

ပြန်ဖြစ်၍ ပြီး အတူတူရှိတတ်သည်ကို ဖိုးကွင်းတို့လို အိမ်နီးနားချင်း တွေက ရိုးနေပြီဆိုသည်မှာ မဆန်းပါတကား။

“ရသမျှသုံး ရှိသမျှပေါင် ဒီလောက်ဖြုန်းနေတဲ့ မိန်းမ၊ ကဲဟာ... ကဲဟာ...”

“ဘုန်း... ဘုန်း...”

“ဖြုန်း...”

“အောင်မယ်လေး... သေပါပြီတော်”

သည်တစ်ခါတော့ ငှက်ကျားတို့ ခါးတိုင်းလို ရေပေါ်ရေလှုံ့ ဖြစ်သည် မဟုတ်။ လက်ပါလာပြီဆိုတော့ ထိုင်နေသူတွေ ဖင်ကြွရပြီ။ ငထွန်း၊ ကြွက်နီ နှင့် မောင်ဘကျော်တို့ နေရာမှထ၍ ငှက်ကျားတို့အိမ်ဆီ ပြေးကြပြီ။

ကွပ်ပျစ်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့သော ကျောက်ခွေးတို့လူသိုက်ကတော့ နောက်
ဖေးတန်းဆီ နားတစွင့်စွင့်။ ခဏမျှကြာသော် အသံဗလံများ တိတ်သွား
သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းလေငြိမ်သက်သွားပုံမျိုး။

“သောတဆင်ကြတဲ့ လူထုပရိသတ်ကြီးကို အတည် ကျွန်တော်
လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ ထိုနည်းကောင်း စီးပွားရေးအခြေအနေ
ကောင်းလို့ ကျန်းမာစေကြောင်း ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဟဲ့... ပတ်ဗေ
ထိုးဗေ၊ ပတ်ဗေထိုးဗေ ဂျေး... ဂျေး... တတ်ဂျေးတတ်”

“အေ... ငထွန်းခေါင်းဖြူကြီးရေ မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာကပျက်ကချော်
လုပ်နေတာလဲ၊ သူများမီး ကိုယ့်ဆီလာမကူးနဲ့နော် ဟင်း...”

တင်ရီတို့ကလည်း ယောက်ျားအပေါ် သည်လောက်မီးသေပါသည်။
ငထွန်း အသံတိတ်သွားပုံက သက်သေခံနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ပြန်မှပဲ မမခင်ကြည်မရေ၊ တော်ကြာ နောက်ရန်တစ်ပွဲ ဆွဲနေရ
ဦးမယ်”

မောင်ဘကျော်မိန်းမ အေးညိုလေးက မျက်စပစ်ပြု၍ ပြောင်ချော်
ချော် မျက်နှာပေးလုပ်လေလျှင် ခင်ကြည်မလည်း တစ္ဆီးတီး ရယ်၏။ သို့နှင့်
သည်ပင် စကားဝိုင်း လူစုခွဲလေ၏။

နေခင်းဆီက ကိုဘချော ပြောသွားသည့် စကားထဲမှာ “နို့လေးအစ်”
လား၊ အက်လား၊ ဘာလား ညားလား ဆိုသည်ကိုတော့ ကျောက်ခွေး
နားမလည်။ သူက ကျောင်းဆရာလည်း ကျောင်းဆရာ၊ ပညာတတ်လည်း
ပညာတတ်ဖို့ ဒွက်ဒက်ရွတ်တွေ လုပ်သွားတာ နားထောင် အကောင်းသား။

ကိုဘချော၏ စကားအချို့ကို ဉာဏ်မမီ၍ နားမလည်လင့်ကစား
တိဗ္ဗိ၊ ဝိဒီယိုတွေကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချသင့်သည်ဟူသော လိုရင်း
အချက်ကိုကား ကျောက်ခွေး နားလည်နိုင်ပါ၏။ ကိုဘချော စေတနာကို
လည်း လက်ခံနိုင်ပါ၏။

သို့သော် မလိုသူတချို့များ ကိုဘချောစကားကို ကြားမည်ဆိုလျှင်

“အလကား၊ ကလန့်ကောင်၊ ပွစာ၊ ကိုမျိုးနှစ်” စသည့် သွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများ နှင်းအပ်လျက် နှားခေါင်းရှုံ့ကြမှာ မလွဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဘချောကို ကျောက်ခွေး လက်ခံသည်။ သူ့အသိ သူ့အမြင်တွေကိုလည်း သဘောတွေ့သည်။ ကိုဘချောလိုလူမျိုး များများ ရှိလျှင် ငါတို့ ကျေးရွာနယ်ပယ်တွင် အသိအမြင် တိုးတက်မှာ မုချဟု ကျောက်ခွေး ယုံလေသည်။

“ကားတိုးစီးဖို့ ဝါသနာ ကိုယ့်မှာ ပါမလာဘူး၊ အက်စ်အီးပေါ်ဝယ် ဖိမ်နဲ့နေမယ်၊ ရင်ပူလာရင် ဘီယာဆိုင်နား သွားစို့လား...”

အလို... ဒီအသံက ဘာသံပါလိမ့်။ သီချင်းကလည်း ခေတ်သီချင်း ပါလား။ မိအေးတို့ မိထွေးတို့ ပါးစပ်က သည်သီချင်းမျိုး ထွက်လာသော ကြောင့် သူ့အမေ ခင်ကြည်မပင် မာန်ခဲ၊ ထန်ခဲရသည် မဟုတ်ပါလား။ အလှူခံတော့ မဟုတ်လေတန်ဘူး။

“ကိုင်းတာရွာတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော ဗီဒီယိုချစ်ပရိသတ် များအတွက် ကျွန်တော်များ အစုရွာ ကျက်သရေဆောင် အပန်းတော်ပြေရုံ တော် မင်္ဂလာအတွင်း”

ဟော... စွန်ပါရွာသစ်ရုံ၊ ကိုင်းတာလေးရုံ၊ မိုးမခရုံမျှမက၊ အစုရွာရုံက ကြော်ငြာလှည်း လှည့်လာပါလား ကရီ။ သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းချည်းပါလား။ ကြေညာပုံက ကွန်လို့ ညွှန်လို့။

ဘယ်အရာ ဘယ်ပစ္စည်းအကြောင်းပဲဖြစ်စေ စားသုံးသူနားထဲ စွပ်ခနဲ သိအောင် ပစ်နိုင်ဖို့ များများကြော်ငြာရမည်။ ကြော်ငြာနာမှ အဝယ်လိုက်မယ်။ အားပေးသူများမည်။ ဒီရေတိုးသလို ဝင်ငွေတွေ ဒရဟောစီးဝင်လာမည် မဟုတ်ပါလား။

“ထို့... ဒုက္ခပါပဲ”

ဘောဂဗေဒကို မသိ။ သူ့သားတွေ လောက်ထိုးသလို ရွှေနေတာကို သာ သိသော ကျောက်ခွေးကား တံတွေး တဗျစ်ဗျစ်၊ တထွီထွီ။ သူ့သယ်ကွင်းထဲမှာ ကောက်လှိုင်းစည်းရင်း စိတ်ကူးပေါ်သည့်အတိုင်း ဝါးရင်း ဘုတ်တစ်ချောင်း ပြေးဆွဲ၍ တုတ်စကြာသာ မွှေပစ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လေ၏။

ကလေးတွေကို တားမရ ဆီးမနိုင်၊ ဆိုဆုံးမမရသည့်အထဲ သည်လို လော်စပီကာ တဂေါ်ဂေါ်နှင့် မြူသလို ဆွယ်သလို လာလာကြာပစ်နေမှတော့ ဘာသားတွေက တောင့်ခံနိုင်တော့မည်နည်း။

သူရှေ့မှာ ထီးထီးမားမား ရပ်နေသော ဆရာကိုဘာချော၏ သဏ္ဍာန်က တဖြည်းဖြည်း မှုန်းဝါးကွယ်ပျောက်သွားပြီးနောက် ရွာနောက်လှည်းလမ်း ကြောင်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာသော ကြော်ငြာလှည်းဆီက အသံချဲ့စက်သံ က တစ်စတစ်စ ပဲ့တင်လွှမ်းမိုးသွားသည်။

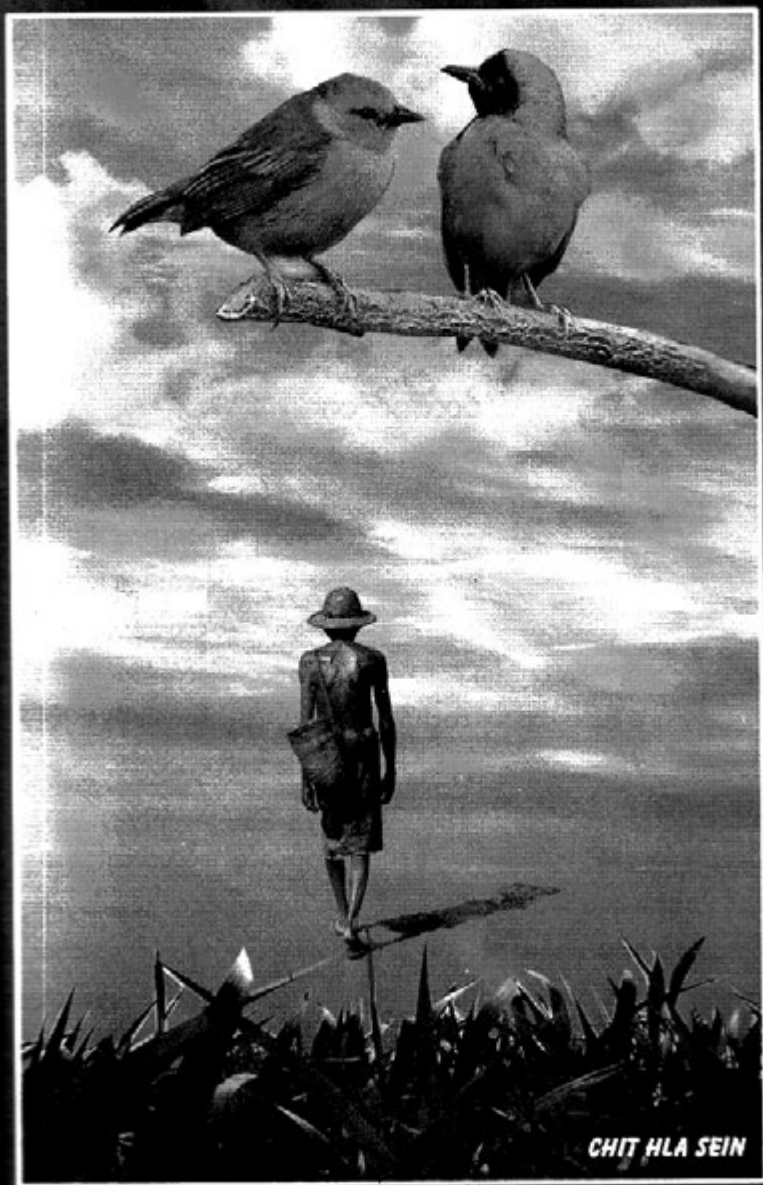
“ဗီဒီယိုချစ်ပရိသတ်တို့ရဲ့ အသည်းစွဲ အနုအကြမ်း အလွမ်း စုံစွယ်ရ မင်းသားချော”

“တောက်...”

ကျောက်ခွေး၏ နာသာခံခက် တောက်ခေါက်သံသည်လည်း ဗီဒီယို ကြော်ငြာသံအောက်မှာ စွပ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပြန်သတည်း။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

CHIT HLA SEIN

တည်ကောင်

“ချိုးနှစ်ကောင်

ထနောင်းပင် ညီနောင်က

လွမ်းအောင် ကူချဲ့

ပန်းတော်ဖြူ

ပင်မြက်မြေစာထူလှ

ဖိုးတောင်သူတဲ...၊ ဖိုးတောင်သူတဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

အညာကုက္ကိုပင်ပေါ်က ချိုးကူသံနှင့်

လိုက်ဖက်လှစွာ ခွန်းတောက်သဖြန် သီချင်းသံသည် လေပြေနှင့်
ရောပါလာသည်။ တံလှုပ်တရိပ်ရိပ်နှင့် ပြေးနေသော နေ့လယ်ခင်းတွင်
ဒီလိုသီချင်း သည်လိုတေးသံများကို ကြားရလျှင် လွမ်းသလို ဆွေးသီလိုလို
ခံစားရမည်မှာ မလွဲ။ ယခုတော့ ထိုသို့ မဟုတ်။ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေသလို
တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည်။ ဒါကို အချက်ကျ ဖော်ထုတ်လိုက်သူက
“ငှက်ကျား” ပေတည်း။

“အဟားဟား... ကိုကြက်တက်ကြီးတော့ ချိုးနှစ်ကောင်ကို ထောင်
ဖမ်းလို့ မရတော့ အသံခြောက်နေပြီ ထင်တယ်၊ သူကလား လွမ်းတတ်မှာ”

ငှက်ကျား စကားကို ကြားတော့ ရိုးပြတ်တောထဲမှာ ကောက်ရိတ်
နားသူအချို့ “ဟုတ်လိုက်လေ” ဟု ရယ်ကြ ပြုံးကြသည်။

ကိုကြက်တက်ကား ကျောက်ခွေးနှင့် ကန်သင်းတင်ယဉ်လျက် လယ်က လယ်ရှင် ဖြစ်သည်။ စွန်ရွာပါရွာသား ဖြစ်သည်။ ငှက်ထောင် သည့်နေရာမှာ ဝိဇ္ဇာ။ လယ်ထဲမှာ ဗျိုင်းထောင်၊ ချိုးထောင်၊ ဘွက်ကလုံး၊ စာကလေးနှင့် ဆက်ရက်ထောင် လုပ်သည်။ လယ်အလုပ် ပါးချိန်မှာမူ တောဆင်း၍ မယ်ညိုထောင်၊ ဘုတ်ထောင်၊ ရေကြက်မထောင် လုပ်တတ် ပြန်သေးသည်။ သူ့မှာ တည်ကြက်အဖြစ် အသုံးချမည့် ငှက်တစ်ကောင် ကောင်ကတော့ အစဉ်သဖြင့် လက်သပ်မွေးထားလေ့ရှိသည်။ ငှက်ထောင် ရမည်ဆိုလျှင် အလုပ်မေ့၊ ထမင်းမေ့သည့် လူစား။ ထောင်၍ရသော ငှက် ကိုလည်း ခြေထောင်နှစ်ချောင်းက ကိုင်ရိုက်၊ အမွေးအတောင် ပြောင်တလင်း ခါအောင် နုတ်ပစ်လိုက်ဖို့လည်း လက်မနှေးတမ်း ရက်စက်သူ။

အနီသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်က ချိုးနှစ်ကောင် လွမ်းအောင်ကူခွဲပုံကို ဘယ် လောက်ပင် ရင်ပွင့်အောင် ဟဲသော်ငြား အတွင်းသိ အစင်းသိသူများအဖို့ အဘယ်မှာ အလွမ်းဓာတ်ကူးစက်ပါနည်း။ ငှက်ကျားစကား အလွန်မရှိဟု ထောက်ခံကြမှာ ဒုနှင့်ဒေး။

“အေး... ကိုကြက်တက်ကြီး၊ မနားတော့ဘူးလား၊ လာလေ... ရေနွေးသောက်ပါဦး”

“မနားသေးပါဘူးကွယ်၊ သောက်... သောက်ကြ”

သမီးသုံးယောက်နှင့် ရင်ဘောင်တန်း၍ ကောက်ဆုပ်ကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဝှေ့ကာ ကောက်ရိတ်ရင်း ကိုကြက်တက်က ခင်ကြည်မကို ခွန်းတုံ့ ပြန်သည်။

“အဲဒီလူက ဘယ်တော့မဆို သူများနားလို့ နားတာ မဟုတ်ဘူး။ အလကားနေရင်း ငှက်ထောင်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ၊ မယုံကြည့် မရွန်းကြီးရိုး စောင်းမှာ သူ ဗျိုင်းထောင်ထားပုံပဲ၊ ဟော... ရိုးစောင်းမှာ ဗျိုင်းတစ်အုပ် ဝဲနေပါလား၊ ဗျိုင်းကလေးတွေရေ... တခြားသွားကြဟဲ့၊ အဲဒါ အစာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးမျှားချိတ်ကြီးဟ”

“ငှက်ကျား” က ကန်သင်းဘောင် ကျောမှီလျောင်းလျက်က အား မလို အားမရ ထထိုင်၍ အော်ဟစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဟိုက ကြားလို့ကော် အဆဲခဲရဦးမယ်”

“ကြားကြားကွာ...”

ငှက်ကျားနှင့် ဒန်တိုတို့ အချီအချ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ရိုးစပ်ဆီက “ကျော... ကျော...” ဟူသော ဗျိုင်းအော်သံတွေ စိစီညံ့၍ ကိုကြက်တက်ကြီးလည်း တံစဉ်ပစ်ချကာ ရိုးစောင်းဆီသို့ တစ်ချီတည်း ပြေးလေ၏။

“ကဲ... ငါ မပြောဘူးလား၊ ဗျိုင်းတစ်ကောင်တော့ ဘဝပြောင်းပြန်ပြီ”

ငှက်ကျား ပြောသည့်အတိုင်း ကိုကြက်တက်လည်း ဖမ်းမိသော ဗျိုင်းကို အတောင်နှစ်ဖက် လိမ်ချိုး၍ သူ ကောက်ရိတ်သည့် လယ်ကန်သင်းနားမှာ မသေမရှင် ကြီးချည်ထားလေ၏။

“ဒီလိုလူမျိုး ဝဋ်ကလည်း မလိုက်ဘူးလား မသိဘူး”

“ငှက်ကျားရေ သူ့အကုသိုလ် ကိုယ့်အကုသိုလ် မဖြစ်စေနဲ့ကွာ၊ ကဲ... အားလုံးအမောပြေရင် တစ်ချီတစ်မောင်း ရိတ်လိုက်ကြဦးစို့၊ ခင်ကြည်မ... နင်ရော ပြန်လေ၊ အိမ်မှာ ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေနဲ့မို့လား”

ကျောက်ခွေးက တဲအပြင်မှာ ရပ်၍ နှိုးဆော်လိုက်လျှင် ငှက်ကျား၊ ဒန်တိုနှင့် အခြားကောက်ရိတ်သမားများလည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့ ထကြပေပြီ။ ခင်ကြည်မလည်း ရွာဆီပြန်ဖို့ ထမင်းတောင်းကို ထည့်သိုသိမ်းဆည်းနေပေပြီ။

ဗျိုင်းတစ်ကောင် ဖမ်းမိ၍ နေ့တွက်စီ၊ ဟင်းစားရသွားသော ကိုကြက်တက်ကြီးမှာကား စိတ်နှလုံးပျော်မြူးလေဟန်ဖြင့် လေတရွန်ရွန် သီချင်းတအေးအေး။

ကိုကြက်တက်အပေါ် ဘယ်ရှေ့ရေဆက်မှန်း မသိ။ အလိုလို ဒေါမနုဿပွားနေသော ငှက်ကျားက နှုတ်ခမ်းမွေး နှားခေါင်းစုအောင် မဲ့သည်။

“တော်တော်နားဝင်စရာကောင်းအသံ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံ”

ငှက်ကျား စကားကို ကျောက်ခွေးက ပြုံးရုံပြုံးသော်လည်း ဒန်တိုကား ကွင်းလျှံအောင် ရယ်လေ၏။

ကျောက်ခွေး လုပ်သော ကွင်းလယ်က ကိုကြက်တက်၏ လယ်နှင့် တစ်စပ်တည်းဖြစ်၍ လယ်နီးချင်းနားချင်း ဖြစ်သောကြောင့် နွေနေ့၊ ဖိုးဖိုး၊ ဆောင်းဆောင်း လယ်လုပ်ချိန်တိုင်း ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသည်။ တစ်ရွာတည်း သားချင်း မဟုတ်သော်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။

ကိုကြက်တက်ကား လူကိုင်း ကောင်းကောင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကြီး ဖြစ်သည်။ ဘောက်ဖတ်မည်းမည်းကြီးတစ်ကောင် တွယ်ကပ်နေသည့် အလား အဖျားကျော့သော နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ တော်ရုံလူ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ညား စေလောက်သည်။

သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သဘာဝအတိုင်း လူကြမ်း၊ စိတ်ကြမ်း၊ အပြောကြမ်းသော်လည်း ကိုကြက်တက်မှာ သူတစ်ဖက်သားအပေါ် မမှန် တာ မလုပ်။ မဟုတ်တာ မပြောသော လူဖြောင့်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ကိုကား ပြောဆိုဆက်ဆံကြရင်း ကျောက်ခွေး အစင်းသိထားသည်။

ကိုကြက်တက်ကား လူတွေနဲ့တော့ တရင်းတနှင်းနေလေ့မရှိ။ ခပ် ဖယ်ဖယ်၊ ခပ်ကင်းကင်း နေသည်။ ကျောက်ခွေးတို့လို ရင်းနှီးသောသူတွေ နဲ့ ဆုံပြီဆိုလျှင်တော့ သူ မွေးထားသော ငှက်များအကြောင်း၊ သူ ဖမ်းမိ ပူးသော ငှက်များအကြောင်းကို တခမ်းတနား မမောတမ်း ပြောတော့သည်။

“ငါ တစ်ခါက မယ်ညိုမလေးတစ်ကောင် ရဖူးတယ် ကျောက်ခွေး ရ၊ လှကလည်း လှ၊ လိမ္မာတာလည်း မပြောနဲ့တော့၊ လူ့စကားလည်း နားလည်လိုက်တာ၊ ငါ ချစ်လွန်းလို့ ခင်စိန်လို့တောင် နာမည်ပေးထားတာ ငါ့ကို ခင်စိန်လေး လုပ်ကျွေးသွားတာ နည်းရောလား၊ မယ်ညိုအကောင် နှစ်ဆယ်အစိတ်က မထင်ဘူး သိလား၊ သူ့အသံ သာသာလေးနဲ့ ‘ကလူး... ကလူး...’ အော်လိုက်လို့များတော့ ထောင်ချောက်ထဲ ကားခနဲ ဝင်လာတွေ ငနဲတွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်။ မနှစ်နွေက အဲဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ ကောင်မ အိမ်က ခွေးသေမှာကိုလို သေပါလေရော၊ ငါ့နှယ် နှမြောလိုက် တာ မပြောနဲ့တော့ ငါ့လူရာ၊ မျက်ရည်တောင် ဝဲတယ်၊ ဒီလောက်မိုက်တဲ့ ခွေးကိုလည်း တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောပစ်လိုက်တယ်၊ ကဲ... မှတ်ကရော”

ကိုကြက်တက်က သူ့ဘာသာ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး နှစ်ဖက်နား နားရွက် တက်ချိတ်မတတ် တဟားဟား ရယ်ပြန်တော့ ကြောက်စရာလည်းကောင်း ချစ်စရာလည်း ကောင်းနေပြန်ပါသည်။

“ကိုကြက်တက်...၊ ခင်ဗျား ငှက်ထောင်တဲ့အလုပ်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်မှာလား၊ တစ်ခါတလေ ငှက်ကလေးတွေကို သနားစိတ်ကလေး ဘာလေး မပေါ်ဘူးလား။”

ကျောက်ခွေးက ထိုသို့ မေးဖူးသည်။ ထိုအခါ ကိုကြက်တက်မှာ အသံဆိတ်လျက် တစ်ခဏမျှ ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ-

“ကျောက်ခွေးရာ ငါလည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ လူပဲ၊ မသနားဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ မျောက်သားစားချင်ရင် မျောက်မျက်နှာ မကြည့်နဲ့ ဆိုသလို ကွ၊ ဝမ်းရေးဆိုတော့လည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး ဇွတ်လုပ်ရတာပေါ့”

ကိုကြက်တက်၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ သနားကြင်နာတတ်သော အငွေ့အသက်တွေ ယှက်သန်းနေသည်ကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ကျောက် ခွေး ကိုယ်ချင်းစာမိရသည်။

“နောက်တော့လည်း ကံစီမံအတိုင်းပေါ့ ကျောက်ခွေးရာ၊ ငါလည်း တစ်သက်လုံး အလုပ်ပေါင်းစုံ လုပ်ခဲ့တာ၊ ဒီအလုပ်ကျမှ ဘယ်နှယ့် သက်ဆိုး ရှည်နေသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကံဖြတ်တဲ့တစ်နေ့တော့ ပြတ်ပြီပေါ့ ဟုတ် ဖူးလား”

သူ ပြောသည့် ကံဖြတ်သောနေ့ကား ဘယ်ကမ္ဘာလဆန်းတစ်ရက်နေ့ ကျမှ ရောက်မည်မှန်း မသိ။ ယခုအချိန်အထိတော့ ကိုကြက်တက်တစ် ယောက် ငှက်ထောင်ထဲ၊ ဖမ်းဆဲပါတကား။

ကိုကြက်တက် အလုပ်စုံ လုပ်ခဲ့သည်ဟူသော တစ်ခါက စကား ကြောင့် တစ်နေ့သော ထမင်းစားနားချိန်တွင် ခင်ကြည်မ စကားလမ်းကြောင်း လျှင် ကိုကြက်တက်က တပေးပေးရယ်လျက်-

“ဟ... ဆိုက်ကားလည်း နင်ဖူးရဲ့၊ လက်သမားလည်း လုပ်ဖူးရဲ့၊ ဇာတ်ထဲ၊ ဆိုင်းထဲ၊ နတ်ကနားလည်း လိုက်ဖူးရဲ့၊ ငါ မလုပ်ဖူးတာများ ရှိရှိသေးလား မပြောတတ်ဘူး၊ အဲ သူတို့အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခါမှပဲ ယောက္ခမကြီးနဲ့ အဖော်လိုက်ရင်း ဒီအကုသိုလ်အလုပ်နဲ့ မြဲနေတာလား” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလျှင် ခင်ကြည်မက တစ်ဆင့် တက်ပြန်သည်။

“ဩ... ဒါကြောင့် ကိုကြက်တက်ကြီး သီချင်းတွေ ဘာတွေ ဆိုသံ ကြားတာကိုး။ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဇာတ်ထဲမှာ ဘာလဲ၊ မင်းသားလား လူပြက်လား၊ သီချင်းတွေ အများကြီး ရမှာပေါ့”

ခင်ကြည်မ စကားကို ကိုကြက်တက်က

“ဒီလိုပါပဲဟာ”

ဟု ခပ်ဖော့ဖော့ ပြောရင်း ပြုံးတုံ့တုံ့သာ လုပ်၍ နေလေသည်။

“ကိုကြက်တက်ကြီး ဗျိုင်းကလေးတွေ ချိုးကလေးတွေ မွေးတာ သနားလို့ မွေးရင် တော်တာပေါ့။ သူတို့အချင်းချင်း ထောင်ဖမ်းဖို့ မွေးတာ တော့ နည်းနည်းရက်စက်ရာ မကျဘူးလား”

ကိုကြက်တက်ဆီက စကားနှိုက်မရသဖြင့် ခင်ကြည်မ စစ်မျက်နှာ အသစ် ဖွင့်လိုက်သည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် ကျောက်ခွေး မျက်ရိပ်ပြ ဟန့်တား သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

“ဪ... ဒါလား၊ ရက်စက်တယ်ပဲဆိုဆို၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီနည်း က လွယ်တယ်ဟာ။ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက သုံးတဲ့နည်းလေ။ ဘုရား အလောင်း ဥဒေါင်းမင်းကို ဥဒေါင်းမနဲ့ များဖမ်းခဲ့တာလည်း ဒီနည်းပဲပေါ့။ ဥဒေတယ်ဂါထာကြီးလည်း ဥဒေါင်းမနဲ့ တွေ့တော့ မကယ်နိုင်တော့ဘူး လေ။ တစ်ခါတည်း ကွက်ခနဲ တန်းမိတာသွားပေါ့။ အဟားဟား... တည် ကောင်ကို ဘယ်ရှောင်ပုန်းနိုင်ပါ့။ အံ့မယ်... မင်းရုန်းရခက်ကြီးဆိုသလို ကျတော့တာပေါ့ဟာ။ အဟား... ဟား... ဟား...”

ကဲကြည့်...။ ကိုကြက်တက်တို့က စကားပြောတော့လည်း သည် ကဲ့သို့ စာသံ၊ ပေသံ၊ ကျမ်းဂန်သံတွေနဲ့ အပြောအဟော တတ်ပေသား။ သည်လောက်တတ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့်များ အကုသိုလ်ကို မိုက်တွင်း တူးပြီး ရှာနေပါလိမ့်။

ကျောက်ခွေးတို့ ကွင်းလယ်ရှင်ကား ကောက်ရိတ်သား ငှားမရသော ကြောင့် ကောက်ခြေ မပြတ်နိုင်သေးပါ။ သည်လိုပဲ ငှားရသော ကောက် ရိတ်သမား တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစနှင့် ကျောက်ခွေးပါ မှေးရိတ်နေရသည်။

ကိုကြက်တက်ကြီးတို့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ လူ မငှားဘဲ သူတို့မိသားစုတစ်စုသာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရိတ်နေသောကြောင့် တော်တော် နှင့် ကောက်ခြေပြတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုရက်ထဲမှာ ကိုကြက်တက်ကြီးတစ်ယောက် ကိုကျောက်ခွေးတို့ တံဆိ အရောက်အပေါက် နည်းသွားသည်။ ရိုးတစ်ဖက်ကမ်းရှိ နတ်ချောင်းရွာက ကိုလှမောင်ကြီးတို့ တံဘက်ချောင်းပေါက်အောင် သွားနေသည်။ ကိုလှမောင်သား ‘အောင်ခ’ က တစ်ခါတစ်ရံ ကိုကြက်တက်တို့လယ်ဆီ ကူးလာ၍ စကားဝိုင်းဖွဲ့သည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

“ငှက်ထောင်တယ်ဆိုတာ စိတ်ရှည်ရတယ်ကွ။ အသွားအလာလည်း ပီရိရတယ်။ ငှက်တစ်မျိုးစီရဲ့ သဘာဝတွေ အလှေအထတွေကို စိတ်ရှည်ရှည် ထောက်လှမ်းပြီး ပိုင်မှ ဖိခနဲ ထောင်ဖမ်းလိုက်ရတာ”

အောင်ခသည်လည်း ငှက်ဝါသနာအိုးကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ တစ်ခါတလေ ကန်သင်းပေါ်မှာ ကိုကြက်တက်နှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့နေလိုက်သည်မှာ ကောက်ထပ်ရိတ်ဖို့ပင် သတိရပုံမပေါ်။ နေမွန်းတည့်ကနေ နေစောင်းသည်အထိ ပြောစရာစကားဘဲ မကုန်နိုင်တော့သလို။

“ကိုကျောက်ခွေး သတိထားမိလား။ ခုတလော ဒီကောင်လေး ဒီဘက်မှာ ရွှေစွန်ညို ဝဲသလို ဝဲနေတော။ စကန္တ ကိုကြက်တက်သမီး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် နင်ကလည်း”

ကိုကြက်တက် သမီးသုံးယောက်စလုံး အချောအလှများ မဟုတ်ကြသော်လည်း တောသူများပီပီ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ရွက်ကြမ်းရေကျိုများ ဖြစ်သည်။ မိန်းမသားများ ဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ဒိုးတူပေါင်းဖက် အလုပ်ခွင် ဝင်နိုင်သူများ ဖြစ်သည်။

အောင်ခ... သူတို့ဖအေဆီ လာနေသော်လည်း ကောင်မလေးများက အရောမဝင် ခေါ်ပြောဆက်ဆံတာ မရှိ။ အောင်ခကလည်း ငှက်အကြောင်း၊ ငှက်ထောင်နည်းများအကြောင်း ပြောနေရလျှင် ကောင်မလေးများ ရှိနေသည်ကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည် မထင်သလို ကိုကြက်တက်ကြီးနှင့် စိတ်ဝင်တစား စကားဖောင်ဖွဲ့နေမြဲ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေကြောင့် ခင်ကြည်မ၏ သံသယစကားကို ကျောက်ခွေးကို “ကြံကြံဖန်ဖန် နင်ကလည်း” နဲ့ ပိတ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မထင်ရင် လွဲခဲ့တယ်၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်”

ကျောက်ခွေးကို အလျော့ပေးလေ့မရှိသော ခင်ကြည်မအား သည် ထက် စကားနိုင် မလှချင်သောကြောင့် ကျောက်ခွေးပင် ထုံးစံအတိုင်း အလျော့ပေးရလေ၏။

နေခြည်သည် တရိုးရိုး တရဲရဲ။

တံလုပ်များကား အငွေ့တချောင်းချောင်း။

နေရှိန်ဒဏ်ကို အန်မတုသာသော ရိုးပြတ်ငုတ်တို့သည် “တဖြိုးဖြိုး တဖြောက်ဖြောက်” ညည်းညူလျက် မြေကမ္ဘာလွှာတွင် ဝပ်တွားကြရရှာ၏။

လယ်တောတစ်ခွင် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေသော ကောက်ရိတ်သားတို့မှာ နေလောင်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်က ညှော်စော်နံအောင် ပြင်းပြသော နေပူရှိန် ဒဏ်ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမဟနိုင်။ မနောက်ပြောင်နိုင်။ သီချင်း မညည်းနိုင်ကြဘဲ အသံဆိတ်လျက်သာ အလုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း လုပ်နေကြ၏။

ကျောက်ခွေးသည် လှန်ထားသော နွားနှစ်ကောင်ကို ရေတိုက်ရန်နှင့် နေရာပြောင်းလှန်ရန် ရှေ့တစ်ကောင်၊ နောက်တစ်ကောင်ထား၍ ကန်သင်း ရိုးအတိုင်း ရိုးချောင်းဆီသို့ ဆွဲလာသောသည်။ ကောက်ခြေပြတ်၍ တလင်း ကျုံ့ပြီးသည်နှင့် တလင်းကွင်းကို ကောက်လှိုင်းသွင်းရတော့မည်။ ထိုအခါ အားမနာတမ်း ခိုင်းဖို့ နွားတွေ အားစည်မှ ဖြစ်မည်။

ကန်သင်းရိုးပေါ်က တံစဉ်ပြန် မြက်နုထွေးထွေးတို့သည် အလုပ် နားနေသည့် ခိုင်းနွားကြီးတို့အတွက် အာဟာရပြည့်အစာ မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့... ဟိုနွား၊ ကျော်ဗလ”

ကောက်လှိုင်းတစ်လှိုင်းကို လှမ်းဆွဲစားသော ကျော်ဗလကို ကြီး ဆောင့်ဆွဲပြီး ပါးစပ်ကလည်း ငေါက်သည်။ ကျော်ဗလက ကြောက်ကြောက် နှင့် ကိုင်းမြိုကို တိုး၍ ရှေ့ဆက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ကျော်ဗလခြေနှင့် တိုက်၍ အရာတစ်ခုက ငြိပါလာသည်။

“ဟင်...”

နွားတွေကို စုပ်သပ်ရပ်လိုက်ပြီး ကျောက်ခွေး ငုံ့ကောက်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထုပ်ထားသော အသစ်စက်စက် ထဘီတစ်ထည်။ ဘယ်သူကျန်ခဲ့သနည်း။ ဘာကြောင့်ဒီနေရာကို ရောက်နေသနည်း။

ကျော်ဗလခြေနှင့် တိုက်သွားသော ကိုင်းခြံခြေရင်းကို ကျောက်ခွေး သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ မြေသား ပြောင်နေသည်။ အမှိုက်သရိုက် တစ်စတစ်မျှင် မရှိ။ ဒါ သူ့သဘာဝအတိုင်း ပြောင်လက်နေခြင်းတော့ မဟုတ်နိုင်။ တစ်စုံတစ်ယောက် တမင်တကာ ပြောင်ရှင်းနေအောင် စီမံ ထားပုံမျိုး။ သို့ဆိုလျှင် ဒီနေရာနှင့် ဒီထဘီသည် ဆက်စပ်နေတာ ဖြစ်မည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကျကျန်ရစ်တာမျိုး မဖြစ်နိုင်တော့။

ကျောက်ခွေး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်တာမျိုး ရှိ မရှိ။ ပြီးနောက် ထဘီအိတ် ကလေးကို ကိုင်းခြံခြေရင်း မြေတလင်းမှာ မူလအတိုင်း ပြန်ထားပြီးနောက် ဘာမျှမဖြစ်လေသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် နွားများကို ဆက်မောင်းသည်။

ရိုးထဲမှနွား ရေတိုက်သည်။ ကန်သင်းရိုးမှာ နွားလှန်သည်။ အလုပ် သာ လုပ်နေရသည်။ ကျောက်ခွေးစိတ်က ထဘီပြဿနာ အရင်းအမြစ်ကို ရှာဖွေတွေးတော မဆုံးနိုင်။ နွားလှန်ပြီး၍ ကောက်ငန်းမှာ ကောက်ပြန်ရိတ် သော်လည်း အတွေးသံသရာလည်ဆဲ။

အဖြေကို ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ကိုင်းခြံလေးကို ဗဟိုပြု၍ လူမသိ သူမသိ ဆက်သွယ်နေသော ချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုသည် ဤ အိုင်မကြီးကွင်း လွင်တီးခေါင်၌ လွမ်းမောဖွယ် ဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိသည်ကို ကျောက်ခွေး ရိပ်စားမိချေပြီ။

မယ်တော်ကြီး ကပ်ရှားနေသလို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ကြိုတင်ဟော ကိန်းထုတ်တတ်သော ခင်ကြည်မကိုကား ကျောက်ခွေး ဖွင့်ပြော၍ မဖြစ် သေးပါ။ အဖြစ်သနစ်ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်ပိုင်ပြနိုင်မှ သင်းကို ပြော၍ ဖြစ်မည်။

နေ့လယ်ခင်းရောက်၍ နွားရေတိုက်သွားလေတိုင်း ကျောက်ခွေး ကိုင်း ခြံတန်းဆီ ရောက်သည်။ အသွားအပြန် ဖြတ်လေတိုင်း မသိမသာ သတိထား ကြည့်သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ် လုပ်ထားသောအရာတစ်ခုခု တော့ အမြဲတမ်း တွေ့ရတတ်သည်။

အောင်ခနှင့် ကြက်တက်သမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖြစ်မည်။ အကြီးလား၊ အလတ်လား၊ အငယ်လားတော့ မကွဲပြားသေး။ ဖြစ်စားရှိလျှင် အကြီးမပဲ ဖြစ်မည်။ သူက လိမ္မာသည်။ အလုပ်ကောင်းသည်။ ရုပ်ရည်လည်း ကျန်သူတွေထက် သနားကမား ပိုရှိသည်။ သူကလေးနှင့် ပိုဖြစ်ဖို့ များပါသည်။

သည်လိုနှင့် ကောက်ခြေပြတ်ကြပါတော့မည်။ ကောက်ခြေပြတ်လျှင် ဤလယ်ကွင်းကြီးကို ခွဲခွာကာ မိမိတို့ရွာအသီးသီးသို့ ပြန်ကြရမည်။ ရွာတလင်း ကွင်းက အလုပ်တွေကို ခေါင်းမဖော်တမ်း လုပ်ရတော့မည်။ ဤလယ်ကွင်းကြီးကို ခွဲခွာကြရတော့မည်ဆိုလျှင် ကိုင်းခြံကလေးကို ဗဟိုပြုဖြစ်ထွန်းခဲ့သော ချစ်ဇာတ်လမ်းကား အဘယ်ကဲ့သို့ လှလှပပ ကလေးသတ်ချေတော့မည်နည်း။

သို့သော် အောင်ခကား သူ့ဆရာ ငှက်မုဆိုး ကိုကြက်တက်ထံက လက်ပူးလက်ကြပ် သင်ရိုးကျေအောင် သင်ထားသူ တပည့်ကောင်းပီသစွာ စိတ်လည်း ရှည်ပါသည်။ ခြေသံလည်း လုံ၏။ အကင်းလည်း ပါး၏။ အခြေအနေ၊ အခွင့်အလမ်းကောင်းကိုလည်း အဝင်ခွင်ကျ အသုံးချတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နေ့တော့ ကောက်ရိတ်ရာသို့ ကိုကြက်တက်တို့သားအဖ သုံးယောက်သာ ဆင်းလာကြ၏။ သမီးတစ်ယောက်က တလင်းကျံသောအခါ လာကူညီသူတွေကို ကျွေးမွေးရန် ကျောင်းကုန်းမှာ ဈေးဆင်းဝယ်သဖြင့် ကောက်ရိတ်ရာသို့ ပါမလာဟု ဆိုပါသည်။

ထိုနေ့ မနက်စောစောအထိ အောင်ခတို့လည်း ကိုကြက်တက်နှင့် ပူးတွဲပူးတွဲလုပ်၍ ရိုးစောင်းတစ်လျှောက် ဗျိုင်းထောင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် နေ ထန်းတစ်ဖျားလောက် အချိန်တွင်မူ နွားလှန်ကြီးကျန်ခဲ့၍ အိမ်ပြန်ယူဦးမည်ဆိုကာ အောင်ခတစ်ယောက် ပျောက်သွားပါတော့သည်။ ထမင်းတောင်း ပို့ချိန်လည်း ပြန်မရောက်။ ညနေ နွားသိမ်းချိန်လည်း မမြင်။ ကောက်ရိတ်တက်ချိန်လည်း လူစ မတွေ့။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု ကျောက်ခွေး စိတ်အထင်သား။

ကျောက်ရိတ်သားတွေ ပြန်၍ ကွင်းထဲမှာ လူကုန်သလောက်ရှိသော အခါ ကိုကြက်တက်မိန်းမ မကြင်တစ်ယောက် ပုဆိုးပခုံးတင်လျက် မောက်စွ မောက်စွနှင့် ပျာယီးပျာယာ ပေါက်ချလာလေ၏။

“ဟဲ့... ကြက်တက်၊ နင့်သမီးတော့ ယောက်မမြင်းစီး ထွက်သွား ပြီ”

“မကြင်၊ မြခက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“သွားပါပြီဆိုမှ နင် အကဲမဖမ်းမိဘူးလား”

“ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်း၊ မကြင်... မြခက် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟီး... ဟီး... ခုထိ ဒီလူ မသိချက် ဆိုးပါလား။ ဟင်း... ခုတော့ နင့်အတက်နှင့် ပြန်စူးပြီမို့လား။ ငှက်ဖမ်းဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့”

မကြင် စကားရိပ်ကို သမီးနှစ်ယောက်က သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် လက်တို့ခြေတို့ လုပ်နေသည့်တိုင် ကိုကြက်တက်မှာကား ချွေးပြန်နေသော မျက်နှာကို ပုဆိုးခါးပုံစံဖြင့် ငုံ့သုတ်လိုက်။ မကြင်ကို မျက်လုံးပြူးပြူးကြီး နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်နှင့် ဧဝေဧဝါ ရှိနေ၏။

“အဖေ့သမီး လင်နောက် လိုက်သွားလို့တဲ့”

အကြီး မလှခက်က အမေ့ကိုယ်စား ဝင်ရှင်းသည်။ ကိုကြက်တက် ခမောက်အောက်က ခေါင်းကို ဗျင်းခနဲ ဗျင်းခနဲ ကုတ်သည်။

“အဖေ့သမီး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ”

“မြတ်စွာဘုရား...”

“ဟင်... အဖေ့နှယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်”

မကြင်တို့ သားအမိ သုံးယောက်ဆီက အာမေဇိုတ်သံပြိုင်ပေါ်လာ၏။ သူ့မျက်စိအောက်မှာ အကြီးနှစ်ယောက်ကို သွားသွားကြီးတွေနေမှတော့ လင်နောက်လိုက်တာ အငယ်မ မြခက်ပေပေါ့။ စောစောကပင် ‘မြခက်’ ဟု မကြင်ပြောပြီးသား မဟုတ်ပါလား။ ဆင်ကောင်ကြီး တွေ့ပြီးမှ ဆင် ချေးရှာခိုင်းသည့်နှယ်။ ကျေးငှက်တို့၏ခလေ့ သဘာဝကို လိမ္မာကျွမ်းကျင် သလောက် လူကဲခတ်မှာတော့ အလွန်ညံ့သော ကိုကြက်တက်ကြီးပေပဲ။

“မြခက်ဟဲ့... မြခက်၊ ကဲ... သိပြီးလား။ နင်ပဲ စောစောက မြ ခက် ဘာဖြစ်သလဲ မေးသေးတဲ့ ဥစ္စာ”

ရိုးပြတ်တောမှာ မကြင် ဆွေဆွေခုန်ခုန်လေမှ ကိုကြက်တက်ဆီက
“ဟင်... ဟုတ်လား”

ဟု စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာဖော်ရသည်။

“ကျောင်းကုန်းကို ဈေးဝယ်လွှတ်လိုက်တာ မပြန် မပြန်နဲ့။ နေ့မှန်း
တည့်သလောက်ရှိလို့ ဈေးသွားဖော်တွေ ပြန်လာမှ သင်း သန့်ရှင်းကုန်းမှာ
ကာလနာသွားတိုက်မှန်း သိတော့တာ။ ကဲ... ပြောစမ်း။ ညည်းတို့ပါ အလိုတူ
အလိုပါတွေမို့လား”

မကြင်က မြခက်ကို ဒေါသဖြစ်၊ ကိုကြက်တက်ကို သဘောမတွေ့
သမျှ အကြီးမနှစ်ယောက်ကို လှည့်မဲသည်။

“အစ်မကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေး မသိပါဘူးတော်”

လှခက်နှင့် လှသက်တို့ ဖီဖီခါခါ ငြင်းသည်။

“ဪ... ဘယ်သူနဲ့ လိုက်သွားတာတဲ့လဲ မကြင်”

ဘုရားရေ... ကိုယ့်သမီး လင်နောက်လိုက်သွားတာကို ဒေါသ
မောသံ မပါ သူစိမ်းတစ်ရံဆန်အား သတင်းမေးသလို၊ သည်လူ စိတ်အေး
လူအေး နိုင်လှပါလား။ မကြင် ကန်သင်းရိုးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ
ပြီး ဒူးပေါ်မျက်နှာ မှောက်သည်။

“အဖေလူ အောင်ခလေ၊ ဘယ်သူနေမှာလဲ”

“ဟေ...”

“ကိုယ့်တည်ကောင်နဲ့ ကိုယ့်ပြန်ထောင်တာများ နင် သိရဲ့လားဟဲ့...
ငှက်ဖမ်းဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့၊ ဟင်း... ခုတော့ မြေပွေးပိုးထိပြီပေါ့။ ကဲ... မှတ်ဝ
လား”

မကြင် အသံစူးစူးက တစ်ကွင်းလုံး ပဲ့တင်သွားမတတ်။ အိမ်ပြန်ဖို့
ပစ္စည်းပစ္စယ သိမ်း၊ နွားရုပ်နေရင်းကြားက ကျောက်ခွေးအတိုင်းသား ကြား
နေရသည်။ သတင်းသွားမေးရ ကောင်းမလား။ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါမျိုးက
သတင်းမေးကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အဲ... မမေးပြန်တော့လည်း နေ
နိုင်လွန်းရာ ကိုယ်ချင်းမစာရာ ကျမလား။ အို... မမေးတာက မျက်နှာ
အပူသက်သာပါတယ်လေ။ နောက် တဖြည်းဖြည်းမှ အခြေအနေ ကြည့်မေး

တာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုကြက်တက် ဒေါသ ထနေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။

အနောက်ဘက်ရွာတန်း ရေးရေးပေါ်မှာ မေးတင်နေသော နေလုံးရဲရဲကြီးသည် အောက်ကို ခုန်ချတော့မလို ပြုတ်လုတည်းခါ။

အိပ်တန်းတက်ဖို့ အုပ်စုဖွဲ့ ပျံသန်းလာသော ငှက်အုပ်ကြီးကား တိမ်တောက်သော ကောင်းကင်ဆီမှ မျဉ်းဖြောင့်ဖြစ်လိုက်၊ ကကြီးသဏ္ဍာန် ကွေးသွားလိုက်။ ပစောက်ပုံ ဝိုင်းသွားလိုက်။

ကိုကြက်တက်တို့၊ မကြင်တို့ စကားဝိုင်းက ဘယ်အချိန် အမျှင်ပြတ်မည် မသိ။ ကျောက်ခွေးလည်း အားတောင့်အားနာ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နွားနှစ်ကောင်ကိုသာ ရွာဆီသို့ အတင်းမောင်းလေ၏။

“တစ်ခါတုန်းက ရိုးစောင်းမှာ နွားရေတိုက်တော့ သူ ငှက်ထောင်တာကို အနှောင့်အယှက်လုပ်တယ်ဆိုပြီး အော်လွှတ်တယ်။ အဲဒီကတည်းက အဲဒီလူကြီးနဲ့ မျက်နှာကြော မတည့်တာ။ ကဲ... ခုတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ အောင်ခ သူ့သမီးကို ထောင်ဖမ်းသွားပြီ”

ကိုကြက်တက်ကို မျက်မုန်းကျိုးနေသော ငှက်ကျားက လက်ခုက်လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာပေးသည်။ ကျောက်ခွေးကတော့ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာ မျက်နှာသေနှင့်။

ခင်ကြည်မကမူ-

“တော်စမ်းပါ ငှက်ကျားရယ်၊ ခများများ သမီးအတွက် သောကရောက်နေကြမှာဟဲ့” ဟု ဟန်သည်။

“ဟင်... သောက ရောက်မလား။ ပျော်ပဲပျော် အဟားဟား...”

ခင်ကြည်မ မျက်စောင်းကြောင့် ငှက်ကျား စကားမဆုံးဘဲ တဟားဟား ရယ်သည်။

အောင်ခနှင့် မြခက်တို့ မင်္ဂလာသတင်းကို ကြားသူတိုင်း ဝေဖန်ချက်အမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။

မုဆိုးသည် ကိုကြက်တက်လား၊ အောင်ခလား။ တည်ကြက်၊ တည်
ကောင်သည် ကိုကြက်တက်လား၊ မြခက်လား။ သားကောင်သည် အောင်
လား၊ မြခက်လား။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ အရည်မရ၊ အဖတ်မရ သည်လိုပင် ပြောကြား
မည်မှာ ဓမ္မတာပင်။ ကဲ... ပြောကြပါဦး။ အောင်ခနှင့် မြခက်မှ သား
ကောင် မဟုတ်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာ အမိန့်ရှိခဲ့သလို လောဘသားကောင်
မောဟသားကောင်၊ ဒေါသသားကောင်၊ အဲဒီဘောင်အတွင်းက ရှောင်ကွယ်
နိုင်သူ ရှိပါရဲ့လားဟု ကျောက်ခွေး ရွာစဉ်လျှောက်အော်မေးလိုက်ချင်ပါစေ။

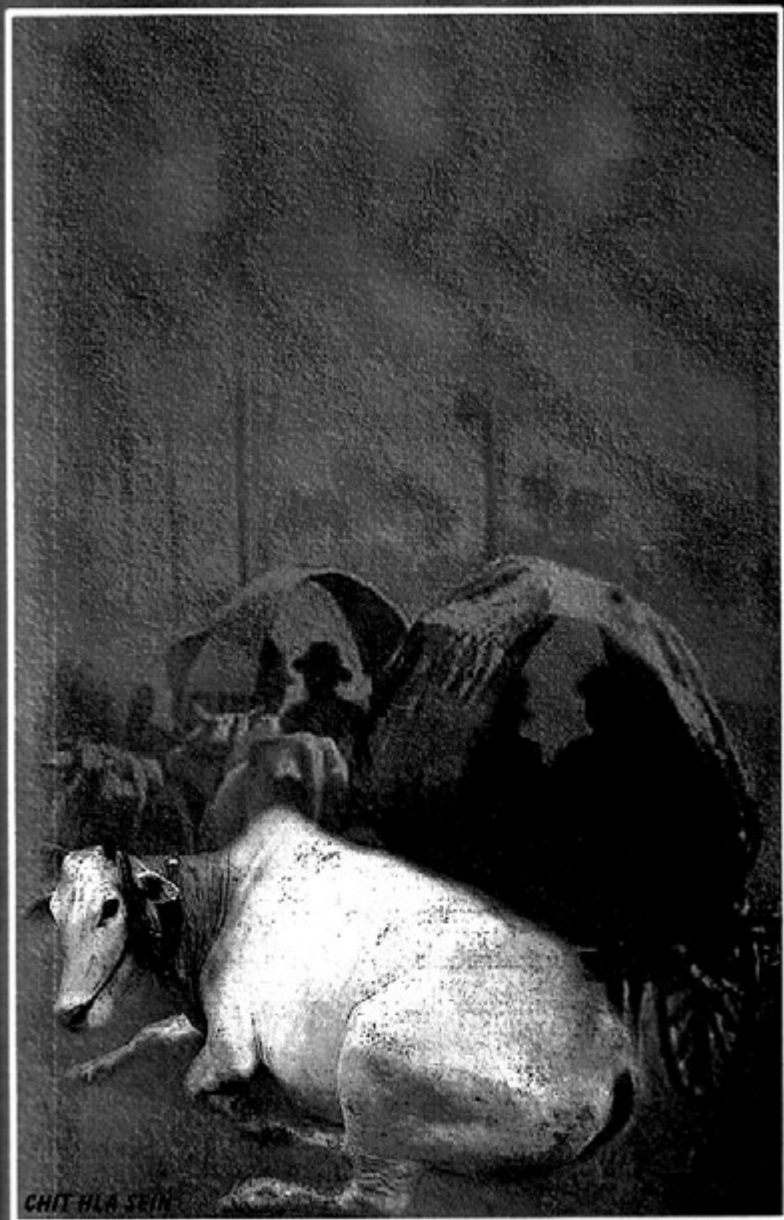
မည်သို့ဖြစ်စေ အဆိုးထဲက အကောင်းရခဲ့သည် ဆိုရမည်။ ကျောက်
ခွေးကို ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ကိုကြက်တက်အတွက် မြခက် လင်နောင်
လိုက်သောနေ့သည် အမှန်ပင် ကံဖြတ်သောနေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ကိုကြက်တက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အရင်
အလွန်အကျွံသောက်၍ မူးမူးနှင့် အိမ်အပြန် ဦးစိန်အေး အိမ်ရှေ့ ဂုံးပေါက်
ချော်ကျသည်။ လူ အသက်မသေသော်လည်း ပေါင်ထိပ်တစ်ဖက် နိမ့်က
လူစဉ်မမီအောင် နိမ့်နင်းနိမ့်နင်း ဖြစ်သွားရှာသည်။

အလိမ္မာအိမ်ပါ သမက်ကလေးအောင်ခလည်း သူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်
အာဏာကိုသုံးလျက် တည်ကောင်အဖြစ် မွေးထားသော ငှက်ကလေးများ
ဘေးမဲ့လွတ်၊ ငှက်ထောင်သည့် ကိရိယာတို့ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကာ ကိုကြက်
တက်၏ ငှက်ဖမ်းလိုင်စင်ကို ရာသက်ပန် ပိတ်သိမ်းလေ၏။

ကျောက်ခွေး၏ လယ်နီးချင်း မိတ်ဆွေကြီး ကိုကြက်တက်လည်း
ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့အသက်ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းကို သားမြေးစဉ်ဆက် အ
ပေးစရာ မကျန်တော့ဘဲ မိစ္ဆာဇီဝ အကုသိုလ်တံခါး အပြီးတိုင် ပိတ်ခဲ့
သတည်း။

CHIT HLA SEIN

လာလေ... စောစောသွားမှ နေရာရမယ်

“အရပ်ထဲ... ဇာတ်ပွဲ... သွားကြတဲ့... လူတွေ လူတွေ မနည်းပေါင်... (လာလေ စောစောသွားမှ နေရာရမယ်) ဆိုင်းသံ... လူသံ... ဆူညံ... မသွားပါနဲ့... ချစ်တဲ့သူရယ်... ဇာတ်ပြားတစ်ပြားဖွင့်ကာ... ကောင်းတဲ့ဇာတ်ပြား ဖွင့်ကာ... အိမ်မှာ နေရစ်တော့မယ်၊ ပုတီး... ပြောင်နောင်... ဗူပြောင်နောင် ပုတီး... တီး... တီး... ပြောင်... နောင် နောင်... ပြောင်... နောင်... ပြောင်... နောင်... နောင်... နောင်...”

နေ့မှန်းတိမ်းပြီဆိုကတည်းက အိမ်နှင့်ရေကန်၊ ရေကန်နှင့်အိမ် ကူသယ် ခေါက်သယ် ရေခဲနေသော ငတေ၏ အသံဝါကြီးကား ရွာနောက်တန်း ဦးဖိုးထင်အိမ်ဆီမှ သည်ရွာရှေ့တန်းရှိ ငထွန်းတို့၊ တင်ချုံတို့၊ ကျောက်ခွေးတို့ အိမ်တန်းများကို နားကလောလောက်အောင် လွင့်ပျံလာသည်။

“အေ... ငတေ၊ ကြည့်လုပ်နော် ယောက်ဖ။ တော်ကြာ အပူရွပ်ပြီး သေတော်ခေါ်သွားလို့ ဗန္ဓုလကျော်စိန်နဲ့ လွဲနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ...၊ အဲဒီကောင်ကို အကဲပိုလွန်းတယ်။ မြင်ပြင်းကတ်စရာ”

နေပူကျဲကျဲကြီးထဲမှာ ပူရလောင်မှန်း မသိ။ ရေသည်မိန်းမကို စရန်ခန်းဝင်တင်ဖို့ ဗာရာဏသီ မြောက်မြို့ရိုးကြားထားသည့် ငွေသား လေးရွေး

အပြေးယူသည့် ရေသည်ယောက်ျားဟန်မျိုးနှင့် ရေထမ်းကို အပြေးထမ်း လျက် သီချင်းတကြော်ကြော်နဲ့ ပါးစပ်ဆိုင်း တမြောင်မြောင် လုပ်နေသော ငတေကို အိမ်ရှေ့တန်းက ငထွန်းက ထေ့သလို ငေါ့သလို ပြောသည်။ ငတေတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်က ဦးသဲ့ကလည်း ငထွန်းစကားကို ထောက်ပံ့သည်။

“ငတေတို့ကတော့ ဘယ်သူဘာပြောပြော နှစ်နာရီထိုးမောင်း ဒေါင် ခနဲ တီးတာနဲ့ ဇာတ်စင်ရှေ့ ရောက်ပြီးသားပဲ။ ဆိုင်းပိုင်းရှေ့က မနေရလို့ ကတော့ ငတေတို့ မကြည့်ရေးချ မကြည့်ထဲကပဲ။ ပုတိန်တိန်မြောင်... မြောင်တိန်ပု... အပျော်ဆိုတာရယ် ငွေကုန်ခံနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ပွဲကြိုက် တဲ့ ခင်နှမရယ်”

ဘယ်သူ့စကားကိုမျှ အလေးမထားသည့်ဟန်နှင့် သီချင်းတအေးအေး လုပ်နေသော ငတေအသံကြောင့် ငတေတို့အိမ်နှင့် လှည်းလမ်းတစ်ခုသာ ခြားသော တင်းကုပ်ကွင်းမှာ ကောက်ရိုးထည့်ရင်း ကျောက်ခွေး ပြုံးသည်။

ငတေကား လူပျော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သီချင်းလည်း ရသည်။ အသံလည်း ကောင်းသည်။ ဟိုတုန်းက သူကြီးဦးဘစိန်အိမ်မှာ သူရင်းငှား လုပ်စဉ် ဓာတ်စက် ကိုင်ဖူးသောကြောင့် ရှေ့ပိုင်း၊ နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ် ခပ်များများကို အလွတ်ရနေသည်။ ဦးအောင်မောင်းကြီး၏ ပန်းပဲမောင်တင့် တယ်ဇာတ်၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ မောင်မျိုးပြဇာတ်တို့ကိုများ လယ်ထွန်ရင်း၊ တလင်းနယ်ရင်း ငတေ ဟစ်ဆိုပြီဆိုလျှင် ကြားကြားသမျှ နားစွင့်နေရသည် အထိ။ သည်တော့ ငတေတို့ ပွဲကြိုက်သည်ပေါ့။

ပွဲကြည့်ပြီဆိုလျှင်လည်း အပျိုတော် ထွက်သည်မှသည် ဗုဒ္ဓံ ပူဇော် ပြည်ဖုံးကား ပိတ်သည်အထိ ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်း မိုးလင်းပေါက် ကြည့်ရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့လည်း ငတေတို့ သည်လောက်ပျော်၊ သည်လောက်ရွှင်၊ သည် လောက် တေးချင်းကြော်နေခြင်းမှာ ဝက်ချောင်းရွာဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲတွင် ဗန္ဓုလ ကျော်စိန်ဇာတ် သွားကြည့်ရမှာမို့ သည်မျှ ဘဝင်လေဟပ်နေခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ပွဲကြည့်သွားဖို့ ရွှံ့ပိုးထိုးနေသူတွေထဲမှာ ငတေတစ်ယောက်တည် သာမက သူ့စာရင်းခိုင် မခင်ညွန့်လည်းပါသည်။ ခြေရင်းအိမ်က ဒေါ်စုတို့

တို့၊ ညွှန်ကြည်တို့ကိုလည်း အဖော်စပ်ပြီးပြီ။ နေ့စဉ်တည်ကတည်းက ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ပြီးလေပြီ။

ကြည့်ဦး...၊ အနောက်ပိုင်းက ဒေါ်ကြည်လေးတို့ကလည်း သူ့တူမအေးညိုလေး၊ မိသုံတို့နှင့် လှည်းတစ်စီးသွားဖို့ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကြလေပြီ။

ရွာအလယ်ပိုင်းက (အပျော် မမင် အလုပ်ခင်သည့်) မကျင်စံလည်း သည်တစ်ခါ ပွဲသွားဖို့ သနပ်ခါး အဖွေးသား ရှိနေပြီ။ သူတို့အိမ်နားက မသိန်းငွေ၊ မအေးရှိန်တို့သည်လည်း ပွဲကြိုက်ခင်များဖို့ ပွဲခင်းထဲမှာ စားရန် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ခြင်းကြီးခြင်းငယ်ဖြင့် ထည့်သိုပြီးလေပြီ။

သို့ဆိုလျှင် ကျောက်ခွေး မင်းကကောဟု သူ့ဘာသာ မေးရင်း ပြုံးသည်။ ဘယ်နေ့ပျံမလဲလေ။ ကျောက်ခွေးလည်း ဘာသားနှင့် ထုထားတာမို့လဲ။

“ကိုကျောက်ခွေးရယ်...၊ ကျွန်မလည်း ပွဲကြည့်ချင်လိုက်တာတော်”

ဟု ပူပူနွေးနွေး ဇနီးသည်ကလေး ခင်ကြည်မက တစ်ချက် မူနဲ့ လိုက်သည်နှင့်-

“အဟေး... ဟေး... ငါ ကြံကြည့်ပါဦးမယ်ဟာ”

ဟု အာမဘန္တေခံပြီးသား ဖြစ်လေ၏။

သို့နှင့် စာရင်းခိုင်ဒေါ်နှင်းမယ်ကို ဗန္ဓုလကျော်စိန်ဓားက ကောင်းကြောင်း၊ ကောင်းကင်မှာ ပျံဝဲလိုက်၊ ရှေ့ကျွမ်းပစ်လိုက်နှင့် ဓားကို ဝေကာ ယမ်းကာ ကသည်မှာ လူတိုင်း လက်ဖျားခါရကြောင်း၊ ရွာလုံးကျွတ် ပွဲကြည့်သွားမှာဖို့ အရီးလည်း အခွင့်ကောင်း ကြုံခိုက် သွားကြည့်သင့်ကြောင်း၊ ကျောက်ခွေးလည်း သင်္ဘောပေါ် ဆေးရောင်းသလို အရနူးလေရာ-

“အေး... ဒီလောက် ပြောလှတာ၊ သွားမယ်ဟာ”

ဟု ဒေါ်နှင်းမယ်၏ကတိရလျှင် ကျောက်ခွေးလည်း ရတနာပုံဆိုက်သလို ပျော်လေ၏။

“အရီးကို ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ရရင် ခင်ကြည်မလေးပါ အဖော်ခေါ်ခဲ့မယ်နော်”

“ဪ... ကျောက်ခွေးနှယ်... ခေါ်ပါလား။ ငါလည်း ကူဖော်
လောင်ဖက် ရတာပေါ့”

အသားလို၍ အရိုးတောင်းသော ကျောက်ခွေးကား ဖိုးကျိုင်းတုတ်
ဖြစ်ကာ အူခွေအောင် ပျော်လေ၏။ ဝါကျွတ်စကမှ လက်ဆက်ခဲ့သော
ချစ်စခင်စ ကြင်နာစ ဇနီးသည် ခင်ကြည်မလေးနှင့် ပွဲလမ်းသဘင် တူယှဉ်
တွဲ၍ မနွဲဖူးခဲ့သေးဖြစ်ရာ သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် ရွှေလက်တွဲ၍ ပျော်ပွဲဆင်
ရပြီပေါ့။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ငတေတို့ နေပူကျဲကျဲကြီးမှာ မမောနိုင် မယန်းနိုင်
ရေခပ်နေစဉ် ကျောက်ခွေးတစ်ယောက်လည်း အချိန်မတော်ကြီးမှာ တင်းကုပ်
ကွင်း ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

“အပျော်ဆိုတာရယ်... ငွေကုန်ခံနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ... ပွဲ
ကြိုက်တဲ့ ခင်နှမရယ်... အအိပ်ပျက်တယ်... အစားပျက်တယ်... ဓာတ်
ပြားတစ်ပြားဖွင့်ကာ နေတော့မယ်...”

ငတေသီချင်းသံက ကျောက်ခွေးနားကို နောက်တစ်ကြိမ် လာကလိ
သည်။ နားက မယားဘဲ ရင်ထဲက ကျလိကျလိ။

“ငတေရေ... မင်းလည်း ပွဲမသွားဘဲ ဓာတ်ပြားဖွင့် မကျန်နိုင်ဘူး၊
ငါလည်း မနေနိုင်ဘူး မောင်ရေ။ သိကြားမင်းကြီး နားကင်းပြီး တကား
ကားနဲ့ ဆင်းတားတောင် ဟောဒီကောင် သွားမှာကွ”

ကျောက်ခွေး စိတ်တွင်းက အားရပါးရ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ကိုင်းတာရွာဦးဆီမှာ ခွေးတစ်ဟောင်လောက် လှမ်းသော ရွာသစ်
ကုန်းနားဆီ အစီအရီတန်းနေသော ဘုန်းကြီးပျံပွဲသို့ ကြည့်ချင်ပွဲသွားသည့်
လှည်းတန်းရှည်ကြီးမှာ ဧရာမကင်းခြေများကြီးတစ်ကောင် ရွေ့လျားနေ
သည့်ပမာ ကွေးကာညွတ်ကာနှင့် ကြည့်၍ပင် ကောင်းတော့သည်။

လှည်းများပေါ်က ပျိုပျိုအိုအို ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့၏ စကားပြောသံ
နောက်ပြောင်သံ၊ ရယ်မောသံတွေက နွားလည်ပင်း ခြူးကုံးဆီက ချွင်ချွင်
ချွင်ချွင် မြည်သော ခြူးသံလွင်လွင်ကို လွှမ်းမိုးအနိုင်ယူလျက် ရှိသည်။

လှည်းတန်းကြီးနောက်ဆီ၌ တလိပ်လိပ် လိုက်ပါလာသော ဖုန်လုံးကြီးများသည် တစ်ခါတစ်ရံ အနောက်ရမ်း လေပွေ မွှေလိုက်သည့်အခါ ကိုင်းတာတောအရေး ညှိညှိပေါ်သို့ စာအုပ်သကဲ့သို့ သိုင်းခြံသွားလေသည်။

“တပို့တွဲ... ပေါက်လဲရယ်တဲ့ ငုံ့စိစိ၊ ဖူး... ဖူးတံက ချီ...”

“လွမ်းစရာပါလား၊ ဇာတ်ဆရာငတေရေ”

“နောက်တော်ပါးက ခစားလျက်ပါ ဇာတ်ဆရာငတေရေ”

“ဟဲ့... ကောင်မလေးတွေ ကောင်းကောင်းပြော”

“သည်းခံပါ၊ နာခံလျက်ပါ၊ ဇာတ်ဆရာခင်ဗျာ”

“အိမ်း... သည်လိုမှပေါ့၊ သည်ရာသီ ဗာ ဟီ ဟီက အပြောင်း... ဟောင်း... ဟောင်း... မာဗိုမယ်နွဲ့နွဲ့နှောင်းရယ်... ပေါင်းကြံဖို့ကောင်း... ဟဲ့... ငယ်ကျွန်တို့(ဘုရာ) ပေါင်းကြံဖို့ကောင်း... ဟောင်း... ဟောင်း...”

“တူနယ်... တယ်... နယ်... တူနယ်... ပြောင်... တေ... ဟေ... ဟေ...”

ငတေက ဇာတ်မင်းသားစတိုင်ဖြင့် အပိုင်ဟံသည်ကို ရှေ့လှည်းနောက်လှည်းက အမျိုးသမီးများက ခွန်းထောက်ခံလျက်ရှိရာ ရယ်သံမောသံတို့ သောသောညံ့လေ၏။

“ဟေ့ကောင်... စံအိုး၊ ဖုတ်မွန်တယ်ဟေ့၊ မင်းလှည်း ဘေးဖဲ့ထွက်ပေးစမ်း”

စံအိုး နွားများ တုတ်ဆွဲပြီး လှည်းလမ်းကြောင်း ဒရွတ်တိုက်သောကြောင့် ဖုတ်ထသည်ဟု ဖိုးကွင်းက နောက်ပြောင်သည်ကို

“အောင်မာ... မင်းနွားတွေမှ သွပ်လိုက်နေတာ။ ဟဲ့... ကောင်မလေးတွေ သတိထားနေနော်။ နင်တို့ ပါးတွေ နွားချေး ကျံပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်”

ဟု စံအိုးက အားကျမခံ ချေပလေရာ ဝါးခနဲ ရယ်သံများ ကွင်းလုံးလျှံလေ၏။

“ကျောက်ခွေးရေ... မင်းနွားတွေ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါဟဲ့၊ ခင်ကြည်မလေး ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့”

သီချင်းဆိုရလျှင် ဆို၊ မဆိုရလျှင်လည်း ပါးစပ် အနားမနေတတ်
သော ငတေက သူ့ရှေ့လှည်းရှိ ကျောက်ခွေးကို နောက်လိုက်သောအခါ
ခင်ကြည်မမှာ သူ့စိတ် မလုံမလဲဘဲ ကျောက်ခွေးခါးကို ဖက်ထားရာက
လက်ကို ယောင်ရမ်း၍ ဆတ်ခနဲ ရုတ်လိုက်သောကြောင့် နောက်လှည်းက
ဟားတိုက်သံ ညံ့ပြန်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ နောက်ရင်း ပြောင်ရင်း ရယ်ရင်း မောရင်းနှင့်ပင် ညနေ
နေထန်းတစ်ဖျားသာသာအချိန်၌ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲ ဆင်ယင်ကျင်းပရာ ဝက်
ချောင်းရွာကွင်းပြင်သို့ လှည်းတန်းကြီးဆိုက်လေလျှင် လှည်းပေါ်ပါသူ
အပေါင်းမှာလည်း ဖုန်အဖွေးသားနှင့် လူစင်စစ်က အကြောင်းကံ အလျောက်
မျောက်ဖြူကြီးတွေ ဖြစ်ကြရရှာလေ၏။

ကျောက်ခွေးတို့တစ်တွေ ပွဲခင်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်သည် အတော်
ပင် ဇောလွန်းနေသေးသည်။ ဆိုင်းသမားများပင် သေတ္တာတွင်းက ပစ္စည်းတွေ
ထုတ်ဆဲ၊ နေရာချဆဲ။ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင်လည်း ကန့်လန့်ကာ တစ်ချပ်နှစ်ချပ်
သာ တင်နေဆဲ။

သို့သော် နေရာကောင်းရဖို့က အရေးကြီးသည်မို့ သူတို့အဆင်သင့်
မဖြစ်တာ အသာထား။ ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးမှုရဖို့က သေမလောက်
အရေးပါသည်မို့ ကျောက်ခွေးတို့ အမျိုးသားတစ်သိုက်က လှည်းများ နွား
များကို နေရာချနေစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးတစ်စုက မင်းသားခြေထောက်က
ရွှေခြေကျင်းကို တန်းမြင်နိုင်သည့် အကွာအဝေးမှာ ဖျာနေရာများ ခင်းကျင်း
လို့ ပြီးချေပြီ။

ဝက်ချောင်းရွာသည် ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် အရှေ့ခြမ်း၌ ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသူပေါ့၍ အိမ်ခြေများ စည်ကားသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်၍ ပျံ့လွန်တော်မူသော ဝက်ချောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အန္တိမ
ဈာပန ဆင်ယင်ရန် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားသော လောင်တိုက်ပြာသဒ္ဓါကြီး
များမှာ တဖိတ်ဖိတ် တပြောင်ပြောင်နှင့် ထည်ဝါခုံညားလှပေ၏။

ဘုန်းကြီးပျံပွဲ ကျင်းပမည့် ကွင်းပြင်ကိုလည်း ရှုပါဦး၊ ဆေးလိပ် ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးများမှအစ အသုပ်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်အလယ် အထည်အဝတ် လယ်သမားဆုံး ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ရောင်းသည့် ဆိုင်အဆုံး ကွင်းပတ်ပတ်လည်တွင် အစီအရီ တည်ခင်းထားသောသည်မှာ ရှုမောမဆုံး ကျယ်ပြောပေစွ။

သို့သော်...

ကျောက်ခွေးတို့ ကိုင်းတာသားအဖွဲ့မှာ မျောက်အုန်းသီးရသကဲ့သို့ ဦးခင်အောင် မောင်ပိုင်စီးထားသော ပွဲနေရာလေးကို ခပ်စွာစွာသမားများ လာ၍ မိုက်ကြေးခွဲသွားမည်ကို တကြောင့်ကြကြ စိုးရိမ်ကြသောကြောင့် ခမ်းနားသော ဘုန်းကြီးပျံ ပြာဿဒ်ဘက်လည်း မရောက်၊ စည်ကားသော ပွဲဈေးတန်းများသို့လည်း မလည်၊ ခင်းထားသော နေရာကလေးများမှာသာ ကျားပိန်တွယ်တွယ်လျက် ငုတ်တုတ်နေကြရှာ၏။

အနောက်ဆီမှာ နေစွယ်မကျိုးသေး။ နေရှိန်က စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနိုင်လှ သည်။ နေပူကျဲကျဲတွင် ထိုင်နေသော သနပ်ခါးအပိန်းသားနှင့် အမျိုးသမီး များ၏ မျက်နှာတွင် ချွေးစီးကြောင်းများ အရာထင်နေပုံမှာ နွေခေါင်ခေါင် မိုးရွာချသောကြောင့် ကျုံ့ပြီးသား တလင်းပြင်တွင် ရေစီးကြောင်းများ ဆင်း သကဲ့သို့ အကြည့်ရဆိုးလှသောကြောင့် ငတေက ကျောက်ခွေးကို လက်တို့ ပြီး ရယ်လေ၏။

“အစ်ကို ကျောက်ခွေးတို့ ဘာရယ်တာလဲ”

ဒေါ်ကြည်လေးတူမ အေးညိုလေးက မလုံမလဲမေးသည့်ကို ငတေက

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တို့အဖြစ်က ခွေးအိုကြီး ဖိနပ်တိုရသလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ အဟီး... ဟီး...”

ဟု စကားလွဲရင်း မခင်ညွန့်ကို

“မေညွန့်...၊ ပွဲဈေး လျှောက်မလား”

ဟု မေးသည်။

ဒေါ်ခင်ညွန့်က နေရာမှ ကုတ်နှင့် ကော်တော် မခွာဟူသောဖြင့်

“ဟေ့အေး” ဟု ငြင်းသည်။

“အရီးဒေါ်နှင်းမယ်၊ ဆရာတော်ကြီး ဈာပန ဖူးဦးမလား”

“ဟင့်အင်း...”

“မမကြည်လေး... ပွဲဈေး လျှောက်ဦးမလား၊ သနပ်ခါးတုံးတွေ ပေါတယ်။ အညာသားတွေ လာရောင်းတာတဲ့”

သနပ်ခါး အလွန်ကြိုက်သော ဒေါ်ကြည်လေးကလည်း ငတေ့ စကားကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ပြောင်ဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီး နှုတ်ခမ်းဖျား ကပ်လျက်က ခေါင်းခါသည်။

သည်လိုနှင့် နေ့စွယ်လည်း တစ်စတစ်စ ကျိုးလေပြီ။ ပွဲခင်းပတ်ပတ်လည်မှာလည်း လှည်းတန်းကြီးတွေ များသည်ထက် များလာပြီ။ ပွဲခင်းအတွင်းသို့လည်း ပရိသတ်များတဖွဲဖွဲ ဝင်လာစပြုပေပြီ။ ဇာတ်စင်ထောင့်နှစ်ဖက်တွင် အခံသားနေရာယူထားသော လော်စပီကာအော်လ်ကြီးနှစ်ခု ဆီမှ လွင့်ထွက်လာသော တွံတေးသိန်းတန်၏ ‘ပန်းနွယ်’ သီချင်းက ပွဲခင်းထဲ လူခေါ်သည့်အလား ခါချည်အုံကို တုတ်ထိုးသလို တိုး၍ တိုး၍ ပွားများလာလေ၏။

နေလုံးကွယ်၍ အလင်းရောင် မပြယုတ်ပြယ်တွင် အလင်းများ ဖျတ်ခနဲ ဖိတ်ခနဲ ကူးလျက် ပွဲခင်းကြီး တစ်ခုလုံး လျှပ်စစ်မီးများဖြင့် ထိန်ထိန်ညှီးလာလေ၏။

“ကိုကျောက်ခွေး၊ လူအုပ်ကြီးက ကြောက်စရာကြီးနော်”

“နင်ကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

ခင်ကြည်မကို ဖျောင်းဖျလိုက်ရလင့်ကစား ကျောက်ခွေးကိုယ်တိုင်ပင် သည်လောက် လူအုပ်ကြီးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသောကြောင့် ရင်ထဲက ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ကြက်ပျံမကျ စည်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့။ ပွဲခင်းထဲက လူတွေလည်း ကြည့်ပါဦး။ နောက်ကို ပျပျပဲ မြင်တော့တယ်၊ အောင်မယ်လေး... ပွဲဈေးတန်းဘက်က လူတွေလည်း မနည်းဘူး။ ကြိတ်ကြိတ်ကြိတ်ကြိတ် နေတော့တာပဲ။ အသက်ရှူတောင် မှားချင်တယ်။ ပွဲကလည်း ခုထိ ဆိုင်းတောင် မတို့သေးဘူး။ ဟူး...”

လူတွေ ညပ်သိပ်နေသောကြောင့် မလှုပ်သာ မလွန်သာ၊ ဖုန်ငွေလူငွေကြောင့် ပူလောင်အိုက်စပ်နေကြပြီ။ သူကြည့်လည်း ချွေးတပြိုက်

ပြိုက်။ ကိုယ့်ကြည့်လည်း ချွေးဒီးဒီး။ ယခုအချိန်မှာ အပြင်ကို တပိုတပါး သွားဖို့ဆိုတာ တွေးရုံနှင့်ပင် ကြောက်စရာ။ ညည်လူပင်လယ်ကြီးကို အဘယ် ကဲ့သို့ ကူးဖြတ်ကျော်သွားပါမည်နည်း။

ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ပွင့်များ ဝန်းရံနေသည့် လခြမ်းကွေးကွေး ကလေးကား သင်္ဘောသီးခွံ ပက်လက်လှန်ထားသလို ရက်ကန်ရက်ကန် လုပ်လျက် ကောင်းကင်ပြာကြီးမှာ ကူးခပ်ပျော်ပါးကာ နှစ်ဂီတ ဝါရီတ အပျော်မှုအတွက် ဖုန်တထောင်းထောင်း ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသနားမညာ လာစုကြကုန်သော ပရိသတ်ကြီးကို သရော်တော်တော်ပြုံး၍ ငုံ့ကြည့်နေလေ၏။

ဆန်းစလ၏ တစ်ခြမ်းပဲ့ လကလေးသည် အနောက်ဘက်ရွာတန်း ရေးရေး ဝါးတစ်ရိုက်သာသာ အပေါ်ထိ တိမ်းစောင်းသွားချေပြီ။

ဘုန်းကြီးပျံ ကွင်းပြင်ကြီး၌ လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ တင်းကြမ်းပြည့်နေသော လူသမုဒ္ဒရာကြီးဆီမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံ၊ ရယ်သံ၊ မောသံ၊ စကားပြောသံ၊ ကလေးများငိုသံ၊ ပူဖောင်းသည်ဆီ က “ဂရော့”၊ “ဂွီဂွီ” မြည်သံ၊ ပွဲဈေးတန်းဆီက အသံဗလံ အစရှိကုန် သော အသံမျိုးစုံတို့မှာ ပွဲဈေးခင်း မီးရောင်များနှင့်အတူ အထက်ဘဝဂ်တိုင် လွင့်ပျံလျက် ရှိ၏။

ပွဲခင်းအလယ် မင်းလမ်းတစ်လျှောက်၌ ဗေဒါဖောင်မျောသလို စုန် ဆန်တိုးဝှေ့နေသော ကာလသားပရိသတ်မှာ မိုးဦးကျ ငါးရစ်တက်သည့် ပမာ ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ်။ ပွဲခင်းပတ်လည် ဈေးဆိုင်တန်းတစ်လျှောက် တွင်လည်း ခေါင်းပေါင်း တဖားဖား စောင်ခြံတလွှားလွှားနှင့် လမ်းသလား နေကြသူများအပေါင်းသည် ဆည်ရေကျိုးသည့်အလား အတိုးတိုး အခွေခွေ။

ထူးခြားသည်မှာ နယ်တက့ နယ်ပေါင်းစုံက အရှိန်အဟုန်နှင့် လာ ရောက်ပေါင်းဆုံသော ဤလူပင်လယ် အစုအဝေးကြီးတွင် ယခုအချိန်ထိ။ ကတောက်ကဆ ရန်ဘက်ကလူ မပြုကြခြင်းပင်တည်း။

ဤအတောအတွင်းမှာပင် ဇာတ်စင်ရှေ့ ဆိုင်းပိုင်းဆီက ပွဲထွက်ဖို့

ဆိုင်းလေပြည်ထိုးသံများ၊ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း လွင့်ပြန်လာလေပြီ။ ပတ်မချက်သံ “ဗေထိ... ဗေထိ...” မြည်သည်နှင့် ပရိသတ်ကြီးလည်း သွေးနိုးကာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်စပြုလာ၏။

ဟော... မင်းလမ်းတစ်လျှောက်က ကာလသားပရိသတ်ကြီးမှာ ပွဲမစပြီ မမှောင်မီ မိမိတို့နေရာ အသီးသီးသို့ ပြန်ရောက်ရန် အလို့ငှာ အလှအယက် တိုးကြိတ်နေကြသောကြောင့် ပွဲခင်းကို အနည်းငယ် ဆူညံချောက်ချားစေပါသည်။ ဝါးရင်းတုတ်အဖွဲ့ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ အသင့်ရှိပါသည်။ ဘယ်နေပါမတုန်း။ စီခနဲ အသံကြားတာနဲ့ အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ရောက်ချလာပါသည်။

“ဟေ့... ငြိမ်မလား၊ မငြိမ်ဘူးလား”

“ကိုယ့်နေရာကို ပြန်ပါ၊ သေသေဝပ်ဝပ်နေပါ၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

အောင်မြင်ခဲ့ညားသော အမိန့်ပေးသံများနှင့်အတူ ပရိသတ်များ၏ ခေါင်းပေါ်မှာ ပိတုန်း ဝဲသလို “ဝှီခနဲ” “ဝှီခနဲ” ဝေ့ရမ်းသွားသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးများကား မီးရောင်အောက်တွင် တပြောပြောင် တလက်လက်။ ထိုအနီးတစ်ဝိုက်မှာ မီးကို ရေနှင့်သတ်၊ ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

ဟော... ဒါက ဘာဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်။ ဇာတ်စင်ဝဲဘက်ထောင့် လူစုစုကြီးမှာ ကောက်ပင်လေသိမ်းသည့်နှယ် အယိမ်းယိမ်း အယိုင်ယိုင်နှင့် ပြိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဝါရောင် ရွှေလျားမှုများ၊ လျှပ်တစ်ပြတ်ချင်း အုပ်စီးမိပြန်ပါသည်။ ပိတုန်းအုပ်၊ ပိခူအုပ်ကြီး ဝဲပုံသလို “ဝှီးဝှီး... ဝှီးဝှီး” သံတွေ ညံသွားသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ကြားနိုင်လောက်ပေ၏။ တောဘုရင် ကေသရာဟောက်သံကြောင့် သားတိရစ္ဆာန်အပေါင်း ကြောက်ရွံ့အသံတိတ်သဖြင့် တောမြိုင်ကြီးတစ်လုံး ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်နှင့် တူလေ၏။

“ဟူး... အိုက်လိုက်တာ၊ ပွဲကလည်း မထွက်နိုင်တော့ဘူး”

“အေးဟာ... ပွဲတစ်ခါကြည့်ရဖို့အရေး အပင်းလျှိုရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပါးစပ်ကလည်း ခံတွင်းချည်လိုက်တာ သေလုရော”

ကျောက်ခွေးကား သူ့တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီက ဒေါ်နှင်းမယ်နှင့် ခင်ကြည်မတို့၏ ညည်းတွားသံများကို ပြီးပြီးရော လွယ်လွယ်ခေါင်းညိတ်ဖြ

သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤကဲ့သို့ ဂနာမငြိမ်ငြိမ်၊ အချိန်ကြာကြာ သေသေ
ဝပ်ဝပ် ထိုင်နေလေ့ မရှိ။ တတောက်တောက် တလွှားလွှားသမားမို့ ပွဲခင်း
ထဲမှာ ယခုလို မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေရသည်ကို လောကကုမ္ပဏီငရဲ ခံရသည့်
အလား စိတ်ညစ်ညူးလျက် ရှိ၏။

“အရီး... ဆေးလိပ်ဖွာမလား၊ ကျွန်တော် မီးညှိပေးမယ်”

“ပြဿနာ မရှာပါနဲ့ ကျောက်ခွေးရယ်၊ မီးပွားကျလို့ ဘေးကလူနဲ့
ထသတ်နေရဦးမယ်”

“မလုပ်နဲ့ အရီးနှင်းမယ်ရေ၊ ဝါးရင်းတုတ်က သွေးဆာနေတာနော်။
အဟားဟား... ကျောက်ခွေးရေ၊ မင်းရှေ့က အမယ်အိုကြီးတွေ သိပ်ပြီး
ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှပါလား။ ချီးဖော် သေးစော်နံရင် သူတို့ လက်ချက်
ပဲကွ”

“လူတကာ စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ အဲဒီ ကာလနာငတေက တမှောင့်။
မအောင့်နိုင်ရင်တော့လား။ နင့်ခေါင်းပေါ် တက်ပါချမယ်။ ကဲ... မှတ်ပြီ
လား”

ဒေါ်စုတီနှင့် ငတေတို့ အပြန်အလှန် အနောက်အပြောင် စကားတွေကို
ကြားရသောအခါကျမှ စိတ်အိုက် လူအိုက်နှင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသူ
တွေ သည်တော့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်သွားကြသည်။
ထိုသည့်အချိန်မှာပင် ဇာတ်ခုံထက်က “ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော် ပူ
ဇော်ပါ၏ ဘုရား” ဟု ဘုရားကန်တော့ခန်း ဖွင့်လှစ်ပြီးသည့်နောက်ကား
ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါပြည်ဖုံးကားကြီးသည် အထက်ဆီသို့ လှပကျက်
သရေ ပြည့်ဝစွာ တအိအိပင့်မြောက်လျက် ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်တို့
မျှော်လင့်တောင့်တလျက်ရှိသော “ဗန္ဓုလကျော်စိန်ဇာတ်ကြီး” စတင် ဖွင့်
လှစ်ခဲ့လေ၏။

ပွဲငတ်နေသော ပရိသတ်ကြီးမှာ ဇာတ်စင်ထက်ဆီသို့သာ မမှိတ်
မသုန်သော မျက်လုံးများဖြင့် မှင်သက်ငေးမောလျက် ရှိသောကြောင့် ထိုအဆို
အတီးသံတို့မှတစ်ပါး ပရိသတ်ရင်ထဲ အပ်ကျသံမျှကိုပင် ကြားနိုင်လောက်
ပေ၏။

နက်ကတော်ခန်း အပျိုတော်ယိမ်း၊ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းကူးပြီးနောက်

“အကဝိဇ္ဇာမင်းသား ဗန္ဓုလကျော်စိန်၏ သူယောင်မယ်နှင့် ဖေဇော်ဂျီ အော် ပရာဆန်းပါခင်ဗျာ” ဟူသော ကြေညာသံအဆုံး စိုးပြိုမတတ် ဝက်ဝက်ကွဲ အောင် အားပေးအော်ဟစ်သံတွေ၊ လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ၊ လက်ခေါက် မှုတ်သံတွေ ခဏမျှ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ပရိသတ်မှာ စောစောကအတိုင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်လေ၏။ ဆိုင်းပိုင်းဆီက-

“ဇော်ဂျီယောင်ယောင် ဆေးကြိတ်တဲ့မောင်”

ဟူသော တေးသီချင်းအလိုက် တီးလုံးသံသည် မြူး မြူးသွက်သွက် ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ထိုစဉ် “ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...” ဟူသော သစ်ကိုင်း ချိုင်ချလိုက်သလို အသံကြီးများသည် ပရိသတ်နောက်နားကျကျဆီက ပေါ် ထွက်လာ၏။ လက်ခုပ်သံဆိုပါက သည်လောက် မြည်နိုင်စရာ မရှိလေပါ။

“ဟာ... ရိုက်ကုန်ပြီဟာ”

ဟူသော အော်သံတစ်ခုက တောခြောက်သလို မြည်ဟည်းလာလေ လျှင် တီးလက်စ ဆိုင်းသံလည်း ပတ္တော ပိတ်သွား၏။ လူပင်လယ်လှိုင်း လုံးကြီးသည်လည်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ကြွလာ၏။ ခေါ်သံ၊ အော်သံ၊ ကလေး ငိုသံတွေ ပွက်လောရိုက်ကုန်၏။

“ကျွန်မတို့ လာမိတာ မှားပြီ ကိုကျောက်ခွေးရေ”

“ဟဲ့... ကျောက်ခွေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ငိုသံတစ်ဝက် စိုးရိမ်ခြင်း တစ်ဝက်နှင့် ကျောက်ခွေးလက်မောင်း နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်တွယ်ဖမ်းထားသော ခင်ကြည်မနှင့် အရီးဒေါ်နှင်းမယ် ကို မည်သို့ဖျောင်းဖျရမှန်း မသိသောကြောင့် ကျောက်ခွေးလည်း အားကိုး ရာရှာသလို တောင်တောင်မြောက်မြောက် ကြည့်သည်။ မခင်ညွန့်တို့၊ မကျင် စံတို့ အပါအဝင် အမျိုးသမီးတစ်သိုက်မှာ ဆီးရွက်လောက် မျက်နှာကလေး နှင့် ကတုန်ကယင်။

“ယောက်ဖရေ...၊ အရေးအကြောင်းဆိုရင် တို့တွေနေရာမှာပဲ နေ၊ မိန်းမတွေကို လူအုပ်မကွဲစေနဲ့။ ဟို မမ သိန်းငွေ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားနှယ် တလှုပ်လှုပ် တရွရွနဲ့”

“ဟဲ့... ငြိမ်နေလို့ ရမလား။ ကိုယ့်လည်ပင်း သူများ နင်းသွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

အရေးထဲ ပိုးကွင်းနှင့် မသိန်းငွေတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေသည်ကို ဝိုင်းဝန်းဖြန့်ဖြေကြရပြန်သည်။

“ဟဲ့... ငတေ လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ပါဦး”

ဒေါ်စုတီက မီးခဲ နင်းမိသလို ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အော်သည်။

“မမစုတီ။ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လုပ်ကြပါဦး၊ မြို့ထားတဲ့ ငါ့ချင်းစောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိလို့ ရှာကြည့်ပါဦး”

“ဟာ... ခင်ဗျားနှယ် ခဏနေ အေးဆေးနေရင် တွေ့မှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက သခွတ်ပင်က မီးတကျိုကျို”

“အောင်မာ... သေနာကောင်ငတေ၊ စောင်တစ်ထည် နည်းမှတ်လား၊ ဆန်တစ်ပြည် ပေးဝယ်ထားရတာ”

ပွဲလန်တုန်းအချိန် အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ကြားမှာ ဒေါ်စုတီ ဥစ္စာခြောက်နေပုံက အားလုံး ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်။

“မင်းပရိသတ်အပေါင်းတို့ တစ်ဆိတ်နားထောင်ပါ။ ကိုယ့်နေရာ အသီးသီးမှာ စည်းကမ်းတကျ ပြန်ထိုင်ကြပါ”

အလို... ပိန်းဂယက်ကလေး ကိုယ်တော်ပါလား။ သူ၏ ကြီးမားခံထည်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ကတ္တီပါကားရှေ့ဇာတ်စင်ထက်မှာ ထီးထီးမားမား ပန်းလက်မောင်းကြွက်သားများက အထစ်ထစ်။

ဆရာတော် သြဝါဒဆုံးသည်နှင့် ပွဲခင်းရှေ့နားကျကျ ပရိသတ်ကြီးမှာ ကန်စွန်းတော ဓားတွက်သလို ပြိုင်းခနဲ ပြိုင်းခနဲ ထိုင်ချသွားကြသည်။ ပွဲခင်းနောက်ဖျားဆီက ပရိသတ်အချို့သာ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု မိုးတိုးမတ်တတ်။

“ဟိုနောက်ဆုံးက ဒကာတွေ ဘုန်းကြီး ပြောနေတယ်။ ကိုယ့်နေရာမှာ သေသေဝပ်ဝပ် ပြန်ထိုင်ပါ။ ရောက်ရောက် ရောက်ရောက် မလုပ်ပါနဲ့”

ပရိသတ်လည်း မီး ရေနဲ့သတ် အသံတိတ်သွားသည်။ ပွဲခင်းကြီး တစ်ခုလုံး တုတ်တုတ်လှုပ်သံ မကြားချေတော့။ ဆရာတော်က ပရိသတ်ကို ရဲဝံ့ခံညားစွာ တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီးနောက် ဇာတ်စင်ထက်မှ ပြန်လည် ကြွမြန်း ပျောက်သွားသည်နှင့် “ဇော်ဂျီဆေးကြိတ်” တီးလုံးသံမြိုင်မြိုင် သွက်သွက် ပေါ်ထွက်လာပြန်လေသတည်း။

အော်ပရာဇာတ်ဝင်ခန်းကား စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင် အတွင်း ဖေဇော်ဂျီနှင့် သူယောင်မယ်တို့ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက် ချစ်တေးဖွဲ့သီ ခန်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော်လည်း ချစ်ခန်း၊ ကြိုက်ခန်း၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ထက် ဖေဇော်ဂျီအသွင် သရုပ်ဆောင်ထားသော အကပိဇ္ဇာမင်းသား ဗန္ဓုလကျော်စိန် ၏ “ဟင်လုံး ဟာလုံး” များနှင့် ဩဘာသံအရဆုံး ကကွက်ဆန်းများကိုသာ အသာပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

တောခန်း တောင်ခန်း ဇာတ်ဝင်ခန်း ပန်းချီကားကြီးသည် ရောင်စုံ မီးဆတိုက်တွေကြားမှာ တကယ့်တော၊ တကယ့်တောင်၊ တကယ့်ရေတံခွန်၊ စိမ့်စမ်း၊ တောပန်းတောင်ပန်းကလေးများ ဖူးပွင့်နေပုံမှာ ခူးဆွတ်ချင်စရာ။ ပိန္နဲပင်ထက်က တွဲလျှာကျနေသော ပိန္နဲသီးခိုင်မှာ ပန်းချီကားဟု ထင်စရာ မရှိ။ ရင့်မှည့်ပြီး ချိုအိသော မွှေးရနံ့တွေ တသင်းသင်း တထုံထုံ မွှေးပျံ့ နေသည့်အလား။

ထိုကဲ့သို့ နှလုံးမွှေးပျော်ဖွယ်ရာဖြစ်သော ထိုတောထိုတောင်ကို ရေတံ ခွန်တွင်း ကောင်းကင်ခရီးက ဝဲပျံလာသော ဖေဇော်ဂျီ၏ လှပသောသဏ္ဍာန် ကား ရင်သပ်ရှုမော ဩချလောက်ဖွယ်အတိ။

ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကား တော်တော် စောစောက ပွဲခင်းအလယ် ဘာမျှ မဖြစ်လေသည့်အတိုင်း ဇာတ်ခုံဆီသို့သာ အာရုံနှစ်မျောလျက် ဇော် ဂျီနှင့်အတူ တောင်ကို ကျော်၊ တောကို လှိုင်း၊ အေးမြမြ ရေတံခွန်ဝယ် ပျော်မြူးစွာ ရေချိုးနေကြလေပြီ။

ဗန္ဓုလကျော်စိန်၏ ကဟန်က ညက်သည်။ ရွာစား၏ တီးကွက်က သွက်လက်သည်။ ဆေးကြိမ်လုံး ထမ်းပုံက ကြော့ရှင်းသည်။ ဆေးကြိတ်ပုံက မာန်ပါသည်။ အခုန်အပျံ့က ပေါ့ပါးသည်။ ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်း ပစ်ပုံက လှပသည်။ တေးသံက ရွှင်သည်။

ပွဲကြည့်နေသည် ထင်စရာ မရှိ။ တကယ့်တော၊ တကယ့်တောင်၊ တကယ့်ရေတံခွန်၌ တကယ်သော ဖေဇော်ဂျီ မြူးပျော်ကခုန်လေသည်ဟု ထင်မှတ်မှားကြလေရာ ကတ္တီပါ ပိတ်ကားကြီး အိခနဲ ကျလာလေတော့မှ ပွဲကြည့်သည့်အဖြစ်ကို အမှတ်ရကာ ပရိသတ်ထံမှတစ်နံနက်သော ဩဘာသံကြီးလည်း မြည်ဟည်းသွားလေ၏။

“ဒီတစ်ခန်းတည်းနဲ့ တန်သွားပြီ ကျောက်ခွေးရေ”

အရီးဒေါ်နှင်းမယ်၏ အားရဝမ်းသာ ထောမနာပြုသံကြားမှ ကျောက်ခွေးလည်း-

“ဟုတ်တယ် အရီးရာ၊ သောက်ကျိုးနည်းလောက်အောင် ကောင်းတာကလား”

ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်ကို ခင်ကြည်မကလည်း ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်လေ၏။ မှိန်ပျူ မီးရောင်ဖြာကျနေသော ခင်ကြည်မ၏ အပြုံးမျက်နှာလေးကို မြင်သည် ခဏ-

“ကြည့်စမ်း... ခုမှ သေချာကြည့်မိတယ်။ ငါ့မိန်းမက တကယ်ချစ်စရာကောင်းပါလား၊ ဩတ်... ဒါကြောင့် သမီးရည်းစား ညားခါစလင်မယားစုံတွဲ ပွဲလမ်းသဘင် သွားလာပျော်ပါးကြတာကိုး။ တောက်... ဟိုအနား ဒီအနား လမ်းမသလားရတာတော့ တစ်ဖူနာပါ”

ကျောက်ခွေးက အားမလို အားမရ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် နှေးချစ်ကလေး၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်မိလေရာ ခင်ကြည်မလည်း-

“လူကြားထဲ ဘာ သေနာထတာလဲ” ဟူသော သဘောဖြင့် မျက်စောင်းစူးစူးတစ်ချက် ထိုးကာ လက်ကို ပုတ်လေသောကြောင့် ကျောက်ခွေးလည်း ရှက်ရမ်းရမ်း၍ “အဟမ်း... ဟမ်း...” ဟု မဆိုချင့်ဆိုချင် ချောင်းဆိုးလေ၏။

ရွှေပွဲလာတို့၏ ပီတိဂယက်ကွက်၍ မငြိမ့်တငြိမ် အခါသမယမှာပင်
 မထင်မှတ်ဘဲ “ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...” ဟူသော
 သစ်ခြောက်တောဆင်တိုးသလို အသံမျိုးကြီး ဟိန်းထွက်လာလေ၏။ ပရိ
 သတ်များ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အတိုးတိုး အဝှေ့ဝှေ့ ဖြစ်ပြန်၏။ စောစော
 က အပြုံးမျက်နှာတွေ ထိတ်လန့်ခြင်းဘက်သို့ ကူးသွား၏။ အထုပ်ပိုက်သူ
 ပိုက်၊ ဖျာလိပ်သူလိပ်နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ပြန်လေပြီ။ လူသံတွေ
 ပူညံ ပူညံ ဆူပြန်၏။ ကလေးငိုသံ ခေါ်သံ အော်သံတွေ ငရဲပွက်သလို
 ကျွတ်ကျွတ်ဆူပြန်လေ၏။

“ဟဲ့... ကျောက်ခွေး၊ တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

အရိုးဒေါ်နှင်းမယ်၏ သည်ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မေးခွန်းကြီးက
 နောက်တစ်ချို့ လာပြန်လေပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ အခြေအနေမှန်ကို ကျောက်
 ခွေး ရဲရဲကြီး အာမခံ လိုက်ပါသည်။

“မပူပါနဲ့ အရိုးရာ၊ ကိုယ်တော်ကြီးတွေ အုပ်ချုပ်နေတာပဲ။ သူ
 ဘာသာ ပြီးသွားလိမ့်မယ်ပေါ့”

“အေး... အဲဒီလိုမှ ဖြစ်မယ်၊ နို့မို့ လိပ်ပြာလွင့်လို့ သေလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ကြည်လေးက သက်ပြင်းရှည်ချသည်။ ဒေါ်စုတီက အဖျားတက်
 သလို မေးတခိုက်ခိုက် ရိုက်နေ၏။

“မင်းပရိသတ်အပေါင်းတို့ ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိုးရိမ်
 ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ကြပါနဲ့။ နေရာက သေသေဝပ်ဝပ် ပြန်ထိုင်ပြီး ဇာတ်ပွဲ
 ကို ဆက်လက်ရှုစားတော်မူကြပါ။ ပွဲခင်းငြိမ်ဝပ်အောင် ကျုပ်တို့ ကြပ်ကြပ်
 မတ်မတ် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်”

ဟော... ကြည့်ပါလား။ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ပိန်းဂယက်ကလေး
 ကိုယ်တော်ကြီး၏ အသံဩဩကြီးက အသံချဲ့စက်မှ လွင့်လာလေပြီ။ စီဇီ
 ညံညံ ဖြစ်နေသော ပွဲခင်းလည်း အတော်အတန် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။
 သည်တစ်ခါတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သည် မသိ။ ကန့်လန့်ကာရှေ့ကို ထွက်တော်
 မမူသဖြင့် မျက်နှာတော်ကို မူမြော်ခွင့် မရကြချေ။ သို့သော် ကိစ္စပြီးလျှင်
 ပြီးတာပဲ မဟုတ်ပါလား။ ကြွက်သေတာသာ ပခာနပဲလေ။

“ကိုင်းတာရွာက ပွဲကြည့်လာတဲ့ ဦးငထွန်း၊ ဦးငတေ၊ ဦးကျောက်
ခွေးနဲ့ ဦးဖိုးကွင်းတို့ဧဗျာ။ ကိုင်းတာရွာက ဦးဘယ်သူ ဪ... အေးအေး
အဲ... ဦးငထွန်း၊ ဦးငတေ၊ ဦးကျောက်မြင်းနဲ့ ဦးဖိုးကွမ်းတို့ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား
တို့ညီ အဲ... မင်း နာမည် ဘယ်သူ”

“ဟဲ့... ကျောက်ခွေးတို့ ငတေတို့ နားထောင်စမ်း ဘာတဲ့တုန်း”

“အဲ... ကိုင်းတာရွာက မောင်ဘုတို ခင်ဗျားတို့နဲ့ အရေးတကြီး
တွေ့ချင်လို့ ယခု အသံချဲ့စက်ရှိရာ ဌာနသို့ အမြန်ဆုံး လာရောက်ကြပါရန်
ဆက်သွယ်ပြန်ကြားအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဗုဒ္ဓေါ့ ဟေ့ကောင် ကျောက်ခွေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ အတူတူ လူချင်းဟာ”

“ကဲ... အရိုးဒေါ်နှင်းမယ်တို့ မမခင်ညွန့်တို့၊ ဟိုကောင်မလေးတွေ
ရော အားလုံးပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မလာမချင်း ဘာကြီးဖြစ်နေဖြစ်နေ
နေရာက မရွေ့နဲ့နော် ကြားလား။ ကဲ... လာ ဖိုးကွင်းတို့၊ စံအိုးတို့ အား
လုံးပဲ”

ငတေက ရှေ့က ဦးဆောင်သည်နှင့် ကျောက်ခွေး၊ ဖိုးကွင်း၊ ငထွန်း၊
စံအိုးနှင့် အခြားယောက်ျားအချို့လည်း နေရာက အသီးသီး ထကြသည်။

“ဟဲ့ကောင်တွေ သတိဝီရိယနဲ့လည်း သွားကြ”

အရိုးဒေါ်နှင်းမယ်က စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးဖြစ်အောင် ပေးသည်။
ဒေါ်နှင်းမယ်ဘေးက ခင်ကြည်မလေးမှာတော့ ကျောက်ခွေးကို အငေးသား
ကြည့်၍ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကျောက်ခွေးတို့အဖွဲ့ ဟိုတောင်းပန်၊ သည်မေတ္တာရပ်ခံနှင့် တောတိုး
သည့်အလား ထွန်းထွန်းထိုးထိုး ထွက်ခဲ့ရာ ပွဲခင်းအပြင် ရောက်သည့်အခါ
အားလုံးရေချိုးထားသည့်အလား ချွေးနစ်လျက် ရှိ၏။

“ကဲ... ဘုတို ဆိုစမ်းပါဦး။ မင်းက ပြန်ကြားရေးက ခေါ်လား
ဘာလားနဲ့ ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ။ လူကြီးတွေ ဘယ်လောက် မျက်လုံး
မျက်ဆံပြူးရသလဲ မင်း သိလား”

ပွဲခင်းအပြင် ကန်သင်းရိုးတစ်နေရာမှာ လူစုမိသည်နှင့် ငတေက

ဘုတို့ကို ရောက်မဆိုက် ငေါက်သည်။ ဘုတို့ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပွဲခင်းထဲမှာ ဟားတိုက်နေရတဲ့ လူတွေက တစ်ယောက်တည်း လှည့်စောင့်ရတဲ့လူကို ငေါက်လား ငမ်းလား လုပ်ချင်သေးတယ်”

“ကဲ... ကဲပါ ဘုတို့ရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ပြော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဘုတို့က ကျောက်ခွေး အမေးကို မဖြေဘဲ ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ-

“ကိုဖိုးကွင်း နွား တက်ဝေ ပျောက်လို့”

“ဟေ...”

“ဟင်”

“လှည်းသန်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ချည်ခဲ့တာပဲကွ။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုပျောက်မှန်း မင်းသိလဲ”

ဖိုးကွင်းက ရင်ပူရင်ဆာမိသလို ပျာပျာသလဲ မေးရင်း ဘုတို့ ပခုံးကို လည်း ကိုင်၍ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်နေ၏။

“ကျွန်တော်လည်း ကိုကျောက်ခွေး လှည်းအောက်မှာ ကောက်ရိုး ချပြီး ထိုင်လိုက် လျောင်းလိုက်နဲ့ တစ်ချိန်လုံး စောင့်နေတာပဲ။ နောက်တော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ် မသိဘူး။ လန့်နိုးလို့ နွားစစ်တော့ ခင်ဗျားနွားတက်ဝေ ပျောက်မှန်းသိတော့တာပဲ”

“တောက်... ငါ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ်”

ဖိုးကွင်းက သူ့နဖူးသူ ဖျန်းခနဲ ရိုက်သည်။ ပြီး-

“အစ်ကိုကြီးစိန်ရွှေက သူ့နွားကို သိပ်ချစ်တာ။ ငါ့စာရင်းငှားခနဲ့ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဆပ်တောင် မကျေနိုင်ဘူးကွ”

ဖိုးကွင်းခမျာ ငိုတော့ ရယ်တော့မလို ဖြစ်လိုက်၊ အံတကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် ဖြစ်လိုက်နှင့် နတ်ပူးသလို တုန်ယင်နေ၏။

“ကဲ... ဖိုးကွင်း ညည်းနေလို့ မပြီးဘူး။ တို့ လူစုခွဲပြီး ရှာကြမယ်။ မင်းနဲ့ ကျောက်ခွေး တစ်တွဲ၊ ငါနဲ့ ငထွန်း တစ်တွဲ၊ စံအိုးလည်း ကျန်တဲ့ကောင်လေးတွေလည်း တစ်တွဲစီ တွဲပြီး လူစုခွဲရှာကြမယ်။ မင်းတို့

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရော ပါကြရဲ့လား။ ဘုတို့ မင်းကတော့ တို့ မပြန်မချင်း ဒီကပဲ စောင့်နေ။ နေရာက တစ်ဖဝါးမှ မရွှေ့နဲ့။ ဟေ့ကောင် ဘုတို့ ကြားလား”

ငတေက နွားပျောက်ရှာဖို့ အစီအစဉ် ကျရင်း ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ် ယောင်ချာချာလုပ်နေသော ဘုတို့ကို လှမ်းဟန်သည်။

“ကြားတယ် ကြားတယ်ဗျာ”

သည်လိုနှင့် ထားရာမနေ ခြေရည်သော တက်ဝေကို အရှာထွက် ခဲ့ကြသည်။ လာလမ်း လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်သူလိုက်၊ ဝက် ချောင်း၊ ရွှေလှေကူးသည့်တောလမ်းအတိုင်း ရှာသူရှာ။ ရွာရိုးတစ်လျှောက် နှင့် တပ်ဖြန့်သည်။ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသ မဟုတ်သော ဒေသစိမ်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ညမှောင်မှောင် နွားပျောက်ရှာရသည်မှာ ကောက်ရိုးပုံ တွင် အပ်ရှာသလို အရှာရခက်နေပါဘိတောင်း။

“ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား... ယခု တင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်ကတော့ ဒါရိုက်တာ ကိုကျောက်ခဲ စီစဉ်တင်ဆက်လိုက်တဲ့ နာမည် ကျော် “လယ်ကန်သင်းက တောက်ခေါက်သံ” ပြဇာတ်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား။

“ရှုစားခံစားတော်မူကြပါ ခင်ဗျား”

ပွဲခင်းဘက်က အသံတွေကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ကြေ ညာသံအဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံ၊ ဩဘာသံတွေ အုန်းခနဲ ပြိုဆင်းလာသည်။ အမှောင်တွင်းမှာ ဟိုချုံတိုးသည် ချုံရှောင်၊ တစမ်းတဝါးနှင့် စိတ်ဒုက္ခ များရသည့်အထဲ သည်အသံတွေက အားနွဲ့သူတို့ လှောင်ပြောင်ကျီစယ်နေ သယောင်။

“တောက်... နာလိုက်တာ၊ ကောင်းခန်းရောက်မှ ဒီသေမယ့်နွားက ဘယ်သွား ကာလနာတိုက်နေသလဲ မသိဘူး”

ဖိုးကွင်းက ရင်ဘတ်ထုလိုက် လက်သီးဆုပ်လိုက်နှင့် ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေ၏။ ကျောက်ခွေးသည်လည်း ဖိုးကွင်းနှင့် တစ် သဘောတည်းပင်။ သူ့စိတ်က ပွဲခင်းထဲ ပြန်ရောက်နေသည်။ ပြဇာတ်

တကယ်ကောင်းမှာပဲဟု နောက်ဆံတင်းသလို မျက်စိသူငယ်နှင့် ကျန်ခဲ့သော ခင်ကြည်မလေး အားငယ်မှာပဲဟု စိတ်မဖြောင့်ဘဲ ရှိလေ၏။

“ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်၊ ဖိုးကွင်း နောက်လှည့်ဇာတ်မီးပြဦးဟ။ ဒီမှာ အကန်းချေးတည်သလိုပဲ။ ကျွတ်... ကျွတ်... နာလိုက်တာ တောက်”

ဗန္ဓုလကျော်စိန်ဇာတ်က “လယ်ကန်သင်းက တောက်ခေါက်သံ” ပြဇာတ်ကား ကောင်းလေသလား၊ ဆိုးလေးသလား မသိ။ တိတ်ဆိတ်သော ညသန်းခေါင်မှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသော ကျောက်ခွေး၏ တောက်ခေါက်သံ ကား ကျယ်လောင်လှလေစွတကား။

တက်ဝေကား ပင်ကိုကပင် သန္ဓေဆိုးသောနွား ဖြစ်ချေ၏။ နွား သွင်းချိန်မျိုးမှာ ချည်တိုင်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် မဝင်။ အပြီးထောင်၍ ရွာရိုး၊ ကဆုန်ပေါက် ပြေးလိုပြေး၊ သူများ ရေစည်ပိုင်း ဝင်သောက်လိုသောက်။ ခြံစည်းရိုး ဝင်တိုးလိုတိုး။ စပါးဖျာ ဝင်စားလိုစားနှင့် သူ့ သူရင်းငှား ဖိုး ကွင်းကို အမျိုးမျိုး ဒဏ်ခတ်သောနွားဖြစ်လေရာ ယခုလည်း သူနှင့် ဘဝတူ နွားအပေါင်းကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ခိုင်းစေခဲ့သော ဖိုးကွင်းနှင့် တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ ပွဲကြည့်လာသော ကိုင်းတာသား ယောက်ျားအပေါင်းကို ကောင်း ကောင်းကြီး လက်စားချေလေ၏။

နွားပျောက်ရှာသူတို့သည် ပြဇာတ်ပြီးချိန်လည်း တက်ဝေကို မတွေ့၊ နှစ်ပါးခွင်မှာလည်း မတွေ့၊ နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်ကြီးအချိန်၌လည်း ရှာ မရနိုင်ဘဲ တစ်လည်လည် ဒေါင်းတောက်လျက်ရှိရာ မိုးစင်စင်လင်း၍ ဇာတ် ကန်လန်ကာ “ကျီခနဲ” ပိတ်လေမှ ပဲခင်းတစ်ခင်းမှာ လျောင်းအိပ်နေသော သကောင့်သားကို ဘွားခနဲ တွေ့လေ၏။

ထိုညက ကျောက်ခွေးတို့ ဝက်ချောင်း ဘုန်းကြီးပျံပွဲအကြောင်း ဇာတ်ပေါင်းလေသော် ပွဲကောင်း မကောင်း ဇာတ်ကြောင်းလှန်စမြဲ မပြန် နိုင်သည်ကအစ တစ်ညလုံး မရပ်မနား တလင်းနယ်သလို နွားပျောက်ရှာ ရသောကြောင့် ကိုယ်လက်တွေ့ မသယ်ချင်၊ ဒူးညောင်း ခြေဖဝါးကျိန်း

သည်က အလယ်။ ပဲခင်း နွားစားမှုဖြင့် ငွေသားအစိတ် အလျော်ပေးခဲ့ရ
သည်ကို အဆုံးထား၍ နိဂုံးသတ်ခဲ့လေသည်။

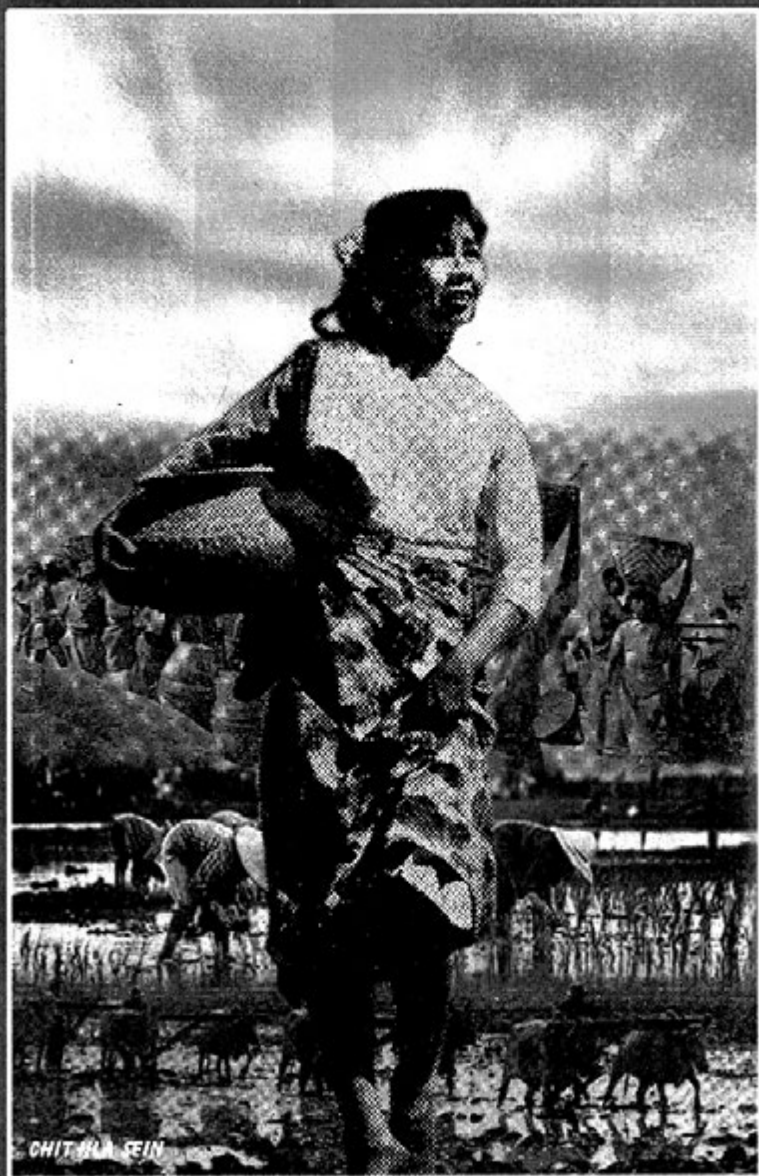
ဇာတ်တို့ ပွဲတို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူတကာထက် သည်းလွန်း
ကဲလွန်းလှသော ငတေကား ပွဲကအပြန် ရွာအဝင် လှည်းဆိုက်သည်နှင့်
လှည်းပေါ်က ခုန်ချ၍-

“သေဟယ်... သေဟယ်...၊ ငတေ နင်သေဟယ်..”

ဟု သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲရေရွတ်လျက် ဗန္ဓုလကျော်စိန် အချိုးနှင့်
ကောက်ရိုးပုံထိပ် တက်၍ ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်း ထိုးလေတော့သတည်း။

၂၀၀၆ ဇန်နဝါရီ၊ ရွှေအမြုတေ ခုတ်မဂ္ဂဇင်း

CHIT-KLA SEIN

တောရွာလေ့ပေမို့ ပျော်မွေ့တယ် တော်ရေ တော်ရေ

“ဥဩ... ဥဩ...”

ကိုင်းတာတုန်းတော်ကြီးကျောင်းနံဘေး မယ်ဇယ်ပင်ကြီးထက်မှ နှေး
နှေးမှန်မှန် ခွန်းကျူလိုက်သော ဥဩငှက်တေးသံသည် သောတအာရုံ ဝင်
စားမိသမျှသော ရပ်သူရွာသားတို့၏ နှလုံးညှာကို ဆုပ်ဖမ်းဆွတ်ယူသကဲ့သို့
ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် နိုင်လှပေ၏။ ရွာရိုးတစ်လျှောက် မြင်လေရာရာ၌ အရိုး
ပြိုင်းပြိုင်းထ၍ သွေခြောက်ခြောက်နိုင်လှသော မြင်ကွင်းနှင့် လေပွေတစ်
ချက် ကန်တော့ထိုးခိုက်မှာ ဝဲကာဝေကာ ချာလည်လည်လိုက်၊ မြေပြင်ရှုပ်
တိုက်လိုက်နှင့် လေဟုန်စီးလျက်ရှိသော ရော်ရွက်ဝါကလေးတို့၏ ဘဝဇာတ်
သိမ်းမှာလည်း ဥဩငှက်တေးကြောင့် အဆွေးဖိတ် ယိုဖိတ်သူကို အလွမ်းကူ
ဖိနှိပ်သကဲ့သို့ ရှိချေ၏။

ကျောက်ခွေးနှင့် ခင်ကြည်မတို့ အိမ်ခြံဝင်းရှေ့ ဆေးရိုးပင်နှင့် ကုက္ကို
ပင်အောက်တွင် နွားသားအုပ်မ “စာဥ” တို့ အသိုက်မှာ မိုးတိုးမတ်တတ်
ရှိနေကြ၏။ မနက်ခင်းက သူတို့ကို တင်းကုပ်မှ ထုတ်၍ ကျောက်ခွေး
ရေချိုးပေးရင်း သည်မှာချည်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ပါးချပ်ကြီး တပ်ထားသော အငယ်ဆုံးနွားလေး “ဘိုကြား” ကား ဟိုမှသည်မှ ပြေးချည်သွားချည် ခုန်ချည်ပေါက်ချည် လုပ်လိုက်၊ သူ့အမေ အနီးကပ်၍ ကိုယ်နှင့် ပွတ်တိုက်လုပ်နေ၏။ သူ့အမေက သူ့ကို လျှာဖြင့် လျက်သည့်အခါ နားရွက်ကလေးထောင်၍ ပေခံနေ၏။ အကြီးနှစ်ကောင် “ချစ်စရာ” နှင့် “မိုက်တီး” မှာမူ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်၍ ဝှေ့တော့ သတ်တော့ မယောင် ကျီစယ်နေကြ၏။

ကျောက်ခွေးနှင့် ခင်ကြည်မတို့၏ သားဦးရတနာ မောင်ဖိုးတောမှာ ကား နွားတွေနှင့် မလှမ်းမကမ်း ခြံထောင့်အရိပ်တစ်ခု၌ သူ၏ ဖုတ်လူး ဖက် သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်နှင့် အိမ်ဆောက်တမ်း၊ ဆိုင်းတီးတမ်း ကစားလျက် ပျော်မြူးနေ၏။

“ကိုကျောက်ခွေး”

ဆေးဗန်းရှေ့ချ၍ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ် လိပ်နေသော ခင်ကြည်မ၏ ခေါ်သံကို နွေရှုခင်း၌ တမေ့တမောကြီး ခံစားနေသည့် ကျောက်ခွေး မကြား။

“ကိုကျောက်ခွေး...၊ တော့ ကိုကျောက်ခွေး...”

ခင်ကြည်မ စိတ်မရှည်တော့သလို ခွန်းဆင့်ခေါ်လိုက်မှ

“ဟေ...”

ဟု တစ်ချက်တုံ့ပြန်၍ ပြီးနောက် အရေးမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုယ် အပြောင်သားကြီးကို ပုဆိုးတစ်ထည်ဖြင့် ယပ်ခပ်နေ၏။

“မမအုန်းကြည်တို့က ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်ကို ခေါ်တယ်တော့”

သည်တော့မှ ကျောက်ခွေး မထုံတက်တေးနှင့် ငဲ့ကြည့်သည်။ ခင်ကြည်မက ကျောက်ခွေး စကားအလာကို စောင့်သည်။ သို့သော် ကြက်နှစ်တွန်စာမျှ အချိန်ထိ အသံပျောက်နေသည်။

“တလင်းလည်းပြီး၊ အလုပ်ကလေးတွေလည်း လိပ်ပတ်လည်တုန်း”

“အေး... လယ်ပိုင် ယာပိုင်လေးဖြစ်လို့ ဒူးနဲ့နေရပြီလား မှတ်တယ်။ နွေအလုပ်ပြီးအောင် လုပ်ရ၊ မိုးအလုပ် ကြိုလုပ်၊ ကြိုရှာရနဲ့ စိတ်အိုက်စရာကြီး။ ဒီကြားထဲ လယ်ထွက်မကောင်းလို့ ဦးကြီးဖိုးခဆီက စပါးပေးယူထားတဲ့ တင်းအစိတ်လည်း မပေးနိုင်ဘူး။ မိုးအလုပ်လည်း မြှုပ်ဖို့ ငွေလည်း”

ကျောက်ခွေးခဏီက သူ မျှော်လင့်သောစကား မဟုတ်သောကြောင့် ခင်ကြည်မ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့သည်။ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကိုသာ စိတ်နှင့် ပွတ်သည်။ ပွတ်လေ အလိပ်မကျစ်ဘဲ အခေါင်းထွက်လေ။ ဆေးစ ဆေးရိုးစတွေက ဆေးဗန်းပေါ် တဖွားဖွား။

“တော် ဝေမနေနဲ့၊ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ် လိုက်မသွားရ ဘူးလား”

ခင်ကြည်မ ခပ်ငေါက်ငေါက်အသံကြောင့် ကျောက်ခွေးအသံကြောင့် ကျောက်ခွေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ... ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခက်လိုက်တာ၊ ရန်ကုန်သွားရမလား မေးနေတာတော့”

“ဟင်... ဒါများ လိုက်သွားလေ။ ပြောရသေးလား”

“ဪ... တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့လူ။ စောစောက မိုးခေါင် သလေး၊ ရေကြီးသလေး၊ ပိုးကျသလေးနဲ့ ဝက်ပါလှည့်နေလိုက်တာ မသွား စေချင်လို့ ပြောနေတဲ့အတိုင်း၊ အံ့ပါရဲ့”

“တယ်ခက်တဲ့ ခင်ကြည်မ။ တို့လယ်သမားဟာ တစ်နှစ်စာ အရှုံး အမြတ် ဒီအချိန် စာရင်းချုပ်တာဟာ။ ကိုယ်ရော၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက် မြင်ရတာရော ဘယ်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှိလို့လဲ၊ ကံ ပြောပါဦး”

မျက်စောင်းနာနာတစ်ချက် ထိုးရင်း ခင်ကြည်မ နေရာမှ ဆောင့် ဆောင့်ထသည်။

“ပြောလည်း မပြောဘူး၊ သွားလည်း မသွားဘူး”

ကြက်တိန်ညင်မလေး ခုန်သလို အိမ်တွင်းသို့ စိတ်လုပ်ဝင်သွားသော ခင်ကြည်မ နောက်ကျောက်ကို ကျောက်ခွေး အငေးသား ကြည့်၍ ပြီးမှ

“အဟေး... ဟေး...”

ဟု ရယ် ကျန်ရစ်လေ၏။

သည်နေ့ကား မမသန်းတို့အိမ်ကို အလည်ရောက်နေသော မအုန်း ကြည်တို့၊ မရင်သိန်းတို့ ရန်ကုန် ပြန်မည့်နေ့တည်း။

တစ်နည်းဆိုရသော် ကိုင်းတာသူ မခင်ကြည်မ၊ ညွန့်ကြည်နှင့် အေးညိုလေးတို့ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်သို့ ဘုရားဖူး အပန်းဖြေ အလည်အပတ်သွားမည့်နေ့လည်း ဖြစ်ချေ၏။

ခင်ကြည်မ ရန်ကုန်လိုက်ဖို့ တိုင်ပင်စဉ်က သားဖိုးတောအတွက် လင်မယားနှစ်ယောက်သား အလွန်ခေါင်းပူခဲ့ရသေးသည်။ ဖိုးတောကို မခင်ကြည်မနှင့် ခေါ်သွားမလား။ ချန်ခဲ့မလား။ သားကိုလည်း မခွဲချင်။ ရေပြောင်း မြေပြောင်းမှာ ဖျားမှာ နာမှာလည်း ပူရသေးသည်။ ကျောက်ခွေးကလည်း ထိုးနည်းကောင်း။

လယ်ထဲဆင်းတိုင်း၊ အလုပ်သွားတိုင်း သူများအိမ်ထားပါများ၍ ခွဲကျင့်ရနေသော ဖိုးတောကို မနေမှာလည်း မပူရ။ နို့လည်း ပြတ်နေပြီမို့ ခေါ်သွားလည်း ဖြစ်၊ ထားခဲ့လည်း ဖြစ်၍ အစဉ်းစားရ ကျပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သင်္ဘောမဆင်းမီ ညကျမှ-

“နင့်ဟာနင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားပါ ခင်ကြည်မရယ်၊ ဖိုးတောခေါ်မနေနဲ့တော့”

ဟု အရေးကြီးသော အဆုံးအဖြတ်ကို ကျောက်ခွေး ပေးလေ၏။

“ခင်ကြည်မနော် နား၊ မျက်စိ ရှင်ရှင်ထား။ ရန်ကုန်ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတော့ ‘ကဖိုးသားကြီး’ နဲ့ ဝက်ရောင်းရင်း ရန်ကုန်တစ်ခေါက် လိုက်မိပါတယ်။ တစ်ခါတည်း သဒ္ဓါလန်တာပဲ။ သောက်ကျိုးနည်း ဘုရားစူးရစေရဲ့ ဘုရားဖူးပဲ။ အဟေးဟေး တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ခုလို ဘုရားဖူးသက်သက်ဆိုရင်တော့လည်း သွားချင်သေးရဲ့”

ခင်ကြည်မ နားထဲမှာ ကျောက်ခွေးစကားများက ဖိတ်တစ်ဝက် စင်တစ်ဝက်။

“ခင်ကြည်မတို့ ကိုယ့်သားတောင် နှုတ်ဆက်ဖော်မရဘူး။ လေတံခွန်တိုက်နေတာ”

ဟု တင်ရိုက်က မေးငေါ့သည်ကိုလည်း ခင်ကြည်မ မမြင်။

မနက် ဝေလီဝေလင်း၌ လှည်းနှစ်စီးနှင့် ရွာက ထွက်သောအခါ နှင်းမြူဝှေ့ဆိုင်းနေသည့် ခြုံထည်အောက်တွင် အစာနှင့်နေသော မြွေကြီး

တစ်ကောင်လို ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲလျောင်းနေသော ဇာတိချက်ကြွေ ကိုင်းတာ မြေကို မျက်စိအောက်မှာ နီးရာမှ ဝေး၊ ဝေးရာမှ မှိန်၊ မှိန်ရာမှ ပျောက် သည်အထိ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေစဉ် ခင်ကြည်မ ရင်ထဲဖိုသလို ဘာလိုလို ဖျတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသေးသော်လည်း ရန်ကုန်ဟူသော ဘာမှန်း မသိသည့် ခံစားမှုကြီးတစ်ခုက ရုတ်တရက် လငပုပ်ဖမ်းသလို ဝါးမျိုလိုက်သည်နှင့် စောစောက ရွာအလွမ်းစိတ်ကလေးတို့မှာ ဘိတ်ဘိတ်သား ပျောက်လေ၏။

“ဟိုကျရင် အစားအသောက် ဆင်ခြင်နော်၊ မတည့်တာတွေလည်း မစားနဲ့၊ ဟဲ့... ခင်ကြည်မရဲ့၊ ငါ့ စကားများ နင် ကြားရဲ့လား”

သင်္ဘောပေါ်ကို ငှက်ပျောခိုင်တွေ၊ ပဲထုပ်၊ ဆန်ထုပ်တွေ ထမ်းတင် ပေးရင်း ကျောက်ခွေး သတိပေးစကားကို ခင်ကြည်မ အမှန်ပင် နားလျှံ နေခဲ့ပြီ။ အမောက်ထောင်နေသော နဂါးကြီးတစ်ကောင်လို ချောင်းရေပြင်မှာ ဦးမော့နေသော ကျုံပျော်-ရန်ကုန် နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီး၏ ငြိမ်ခနဲ၊ ငြိမ်ခနဲ အရသာက ရင်ဖိုစရာ။ သင်္ဘောပေါ်က စီးကြည့်ခွင့်ရသော ချောင်းရေဂယက် ဖွေးဖွေးလက်လက်က အသည်းတလုပ်လုပ်။ သင်္ဘောပေါ်ထပ် ပတ်ပတ် လည်ရှိ အရောင်အသွေးစုံ ကျား၊ မ၊ ပျို၊ အို ခရီးသည်တို့၏ မြို့ဆန်သော အငွေအသက် အထိအတွေ့က မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးမောဖွယ်။

“ဘော်... ဘူး... ဘူး... ဘော်...”

သင်္ဘောဥသြ ဆွဲတော့ ခင်ကြည်မ ရင်ထဲက ကတုန်ကယင်။ မျက်လုံးကလည်း ဘာမျှ မမြင်တော့။

“မမခင်ကြည်မ”

အေးညိုလေးက လက်တို့သည်။

“ခင်ကြည်မ... ကျောက်ခွေး လက်ပြနေတယ်”

ဟု ညွှန်ကြည်က သတိပေးသည်။

ခင်ကြည်မ၏ နားအကြားက တစ်မျိုး။

“ကိုသိန်းတန်... ကိုသိန်းတန်၊ စိုး သင်္ဘောပေါ် တက်ခဲ့မယ်”

“ဟာ... စိုး မတက်နဲ့၊ မတက်နဲ့။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အို... သင်္ဘော

ကြီးက ခွာနေပြီ”

ကိုင်းတာလေးရွာ အောင်သိန်း အသံချဲ့စက် လက်စွဲ “တောကရွှေ
ဧည့်သည်” ပြဇာတ်ထဲက တွဲတေးသိန်းတန်နှင့် ချစ်စံပယ်တို့၏ အသံများ
ကိုသာ ခင်ကြည်မ ကြားယောင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ စိုးစိုးဖြစ်ပြီး
ကိုသိန်းတန်နဲ့ပဲ သဘောကြီးပေါ် လင်နောက်လိုက်ခဲ့သလိုလို။

ထိုအချိန်တွင်မူ သူ့ယောက်ျား မထုံတက်တေး ကိုကျောက်ခွေးကို
လည်း မေ့၊ သူ့သား မောင်ဖိုးတောကိုလည်း မေ့လေပြီတည်း။

ခင်ကြည်မတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကား သဘောထွက်စတွင် နံဘေးက
ခရီးသည်များနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်ရွံ့ရွံ့ ရှိနေသေးသော်လည်း သဘောထွက်
၍ အချိန်အတော်ကြာလျှင်မူကား တစ်ဦးနှစ်တစ်ဦး တရင်းတနှီးနှင့် တစ်
သားတည်း ဖြစ်နေလေပြီ။

မအုန်းကြည်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါရှိက်၍ ရန်ကုန်မြို့
ကြီးအကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ပျော်ရွှင်မှုတွေအကြောင်းကို ခုချက်ချင်း
ပြေးတွေ့ချင်လောက်အောင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် ပြောဆိုက် ခင်ကြည်မနှင့်
ညွှန်ကြည်တို့က

“ဟုတ်လား၊ ဟယ်...”

အာမေဇိုတ်ကလေးတွေနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ မရင်သိန်းနှင့် အေး
ညိုလေးတို့ အပျိုနှစ်ယောက်ကတော့ သဘောလက်ရန်းကိုင်၍ နံဘေးပတ်
ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း ဟိလာတိုက်နေ၏။

သည်လိုနှင့် စကားပြောလိုက်၊ အစားစားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
မော့လိုက်၊ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို မီးတဖွားဖွားနှင့် ကောက်ရှုလိုက်
နှင့် အိမ်မဲ၊ ရွှေလောင်းမြို့တို့ကို ကျော်၍ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ ရောက်လေ
လျှင် လေတဖျတ်ဖျတ်ဆော်သွေး၍ လှိုင်းတအိအိ ရှိုက်ခတ်မှုက ချောသိပ်
လေသောကြောင့် ခင်ကြည်မလည်း မိုးပေါ်ပျံနေသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို
အိပ်မက်၍ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်လေ၏။

“ခင်ကြည်မ... ခင်ကြည်မ...”

“ဒီကောင်မလေး သေ သေနိုင်တယ်။ ထ ထတော့”

ခင်ကြည်မ မျက်ချေးမူးမူးနှင့် လူးလဲထသော ညွန့်ကြည်၏ မျက်စောင်းနှင့် ပထမဆုံး မျက်နှာသစ်လိုက်ရသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် အိပ်ရာသိမ်းသူ၊ ပစ္စည်းထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းသူများဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၏။

“ခင်ကြည်မ... ရန်ကုန် ရောက်တော့မယ်။ တွေ့လား ပဟိုမှာ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး”

“ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ”

မအုန်းကြည်က သင်္ဘောလက်ရန်းမှ အရှေ့ဆီ လက်ညှိုးညွှန်သည်။

“ခင်ကြည်မကလည်း ငါတောင် တွေ့တယ်။ ဟိုးက ဝင်းဝင်းပြောင် ပြောင်ကြီးဟာ”

ညွန့်ကြည်ကပါ သူ့ကို နှာတစ်ဖျားအသာနှင့် လူတတ်ကြီး လုပ်သွားတော့ ခင်ကြည်မ အောင့်သီးအောင့်သက်။ ဒါပေသည့် ကိစ္စ မရှိပါ။ အောင်မာ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး လင်းလင်းလက်လက် မြင့်မြင့် မားမား အဆောက်အဦကြီးတွေကို လွှမ်းမိုး၍ မိုးထိလုမတတ် စွင့်နေမြင့်နေသော ရွှေတောင်ကြီးပါလား။

အဝေးက ဖူးမြင်ရသည်ပင် သည်မျှ သပ္ပာယ်တင့်တယ်နေသေးလျှင် အနီးကဆိုလျှင်တော့ စာဖွဲ့ကုန်မည် မဟုတ်။ လူဖြစ်ကျိုးနပ်လေပြီတကား။ မမ မအုန်းကြည်တို့၊ မသိန်းရင်တို့ ကျေးဇူးကြီးလှ၍ ငါ ယခုလို ကံကောင်း ခဲ့ခြင်းပါကလား။ ဤတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင်လျှင် ရန်ကုန်လာရကျိုး နပ်လေပြီ။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ခင်ကြည်မ ပြိုင်းခနဲ ပြိုင်းခနဲ နေအောင် ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။

“ခင်ကြည်မရေ... နင့် အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ထား။ သင်္ဘောဆိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပစ္စည်းသိမ်းတာများ ဘာကြာမှတ်လို့။ ခုသိမ်းခုပြီးပါသည်။ သူ့ဝန်စည်စလည် နည်းနည်းကို ခင်ကြည်မ ကောက်ကာငင်ကာ သိမ်းသည်။ ထဘီတိုတို ပြင်ဝတ်သည်။ ခေါင်းကို မျက်နှာသုတ် ဖူးစောင်းကြီးဖြင့် ပေါင်းသည်။ အရေးထဲကျမှ ခံတွင်းချဉ်လာပြန်သဖြင့် လက်ကြားက ပြောင်း

ဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို မီးညှိ၍ မီးတဖွားဖွားကျအောင် ဖွာသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ညွန့်ကြည်က သူမကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးပြန်သည်။ မရင်သိန်းနှင့် အေးညိုတို့မှာကား သူတို့ပစ္စည်းများကို ဂရုမထားနိုင်သေးဘဲ မျက်နှာချေတပွတ်ပွတ်၊ တို့ပတ်တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ကာ အလှပြင်ဆဲ။

မကြာမီ သင်္ဘောကြီးက ဥဩသံရှည်ဆွဲ၍ ကမ်းကို ငြိမ်ခနဲ ကပ်သည်။ ခရီးသည်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နင်းတော့ဖျစ်တော့မလို တိုးကြိတ်ဆင်းနေပုံက အသည်းထိတ်စရာ။ အထမ်းအလုပ်သမားတွေက လူတော့ယက်တော့မလို ခရီးသည် ဆွယ်ပုံကလည်း နှလုံးတုန်စရာ။ အို... ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။ ခင်ကြည်မ စွန်ရဲရန်လွန်အောင် ကြက်ပေါက်ကလေးတွေကို ကြက်မကြီးက တောင်ပံဖြန့်ကာသလို သူ့ပစ္စည်းလေးတွေကို သူ့ဘေးကပ်သည်ထက် ကပ်ထားသည်။

“လာဟော... တို့လည်း ဆင်းကြစို့”

မအုန်းကြည်က အသံပြုလိုက်လေလျှင် ခင်ကြည်မ၊ ညွန့်ကြည်နှင့် အေးညိုလေးတို့ ရွှေစွန်ညို ဝဲသလို မအုန်းကြည်ခါးကို ဝိုင်းဖက်တော့မရင်သိန်းက တခစ်ခစ် ရယ်သည်။

“ဟဲ့... ခင်ကြည်မ၊ နင့်ဆေးလိပ်မီးကြီးက ငါ့ ထိုးမိပါ့မယ်။ ထိုးချေလိုက်စမ်း၊ ဟဲ့... ထိုးချေပါဆို ဘယ်လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးနေလဲ၊ အဝတ်တွေ ဇာပေါက်ဝတ်နေရမယ်၊ တယ်... လာ လာ ငါ့နောက်က လိုက်”

သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာသော သူတို့ငါးယောက်သားမှာ ငါးသီတံကြိုးနှင့် ဆွဲသလို အတွဲလိုက် အပြတ်လိုက်ကြီး ဖြစ်နေရာ လူကြားထဲ အယိမ်းယိမ်း အတိုးတိုး အခွေခွေနှင့်ပင် ဆိပ်ကမ်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရောက်လေသတည်း။

ဝေလီဝေလင်း နံနက်ခင်းမှာပင် နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင်အတိုင်း ထိန်ထိန်လင်းလင်းနေသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို သုံးဘီးကားနောက်ခန်းမှ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် မော့ကြည့်ရင်း ခင်ကြည်မတို့ ဘုရားဖူးတစ်သိုက် ရွှေမြို့တော်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကဲ... တစ်ရေးတစ်မောအိပ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီးရင် ခုညနေပဲ ဘုရားသွားလိုက်မယ်ဟေ့”

မအုန်းကြည်က လောဆော်သဖြင့် ခင်ကြည်မတို့အဖွဲ့ ရန်ကုန် ရောက် သည့်နေ့ချင်းမှာပင် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို အဖူးအမြော် ရောက်ခဲ့သည်။ ဓာတ်မီးရောင်တွေ တထိန်ထိန်လင်းသည့် ညချမ်းတွင် ရွှေရောင်အိအိဝင်း သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ တင့်တယ်သော အသေရေတော်ကား ဖူး မြော်သူတိုင်း၏ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးချမ်းမြေ့စေပါ၏။

“ဟဲ့... သောက်ပလုတ်တုတ်၊ ဒါကြီးနှစ်ကောင်က ကြောက်စရာ ကြီး”

အနောက်ဘက် စောင်းတန်းထိပ်က ဗိုက်ပူပူ ခါးတောင်းကျိုက် အရပ်ကြီးနှစ်ရပ်ကိုမြင်တော့ ညွန့်ကြည်က မရင်သိန်းလက် အတင်းဆွဲ၍ အော်သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဘုရားဖူးများက ခေါင်းပေါင်းတဖားဖားနှင့် သူတို့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သည်။ အေးညှီလေးက ရှက်ဟန်ဖြင့် မအုန်းကြည် ကိုယ်နှင့် ကွယ်သည်။ မအုန်းကြည်က ညွန့်ကြည်ကို မျက် စောင်းထိုးသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီမညွန့်ကြည်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာ မဟုတ် တာကို”

သည်တစ်ခါတော့ အကွက်ဆိုက်လာသဖြင့် ညွန့်ကြည်ကို ခင်ကြည်မ သာသာထိုးထိုး လက်စားချေလိုက်သည်။

ဘုရားကို ဝအောင်ဖူးသည်။ ဘုရားရှိခိုးစာတွေ အရှည်ကြီး ဆိုသည်။ ဆုတွေ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တောင်းသည်။ ငါ့ရယ်၊ ကိုကျောက်ခွေးရယ်၊ သားလေးဖိုးတောရယ်၊ အောင်မယ်လေး... ကြည့်စမ်း...၊ ငါ့နှယ် တစ်ချိန် လုံး ရန်ကုန်ပဲ စိတ်ရောက်နေတာ လင်မှန်း၊ သားမှန်း သတိရတော့တယ်။ ဟိဟိ... ရှက်စရာ။ ထိုညတွင်းမှာပင် ဗိုလ်တထောင်ဘုရား၊ ဆူးလေဘုရား ဆီလည်း ရောက်သည်။ ကားကလေးနဲ့ဆိုတော့ ရှိတ်ခနဲ၊ ရှိတ်ခနဲ။ ရန်ကုန် မှာ လူဖြစ်ရတာ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်လှပါတကား။ ရွာရောက်ရင်တော့ ညက် ထွေးတို့၊ မိဆေးတို့၊ မကြွယ်တို့ကို ဖောက်သည်ချရဦးမှာပေါ့။ သည်ကောင်မ တွေ သွားရည် မကျနှင့် အကျ။

နောက်နေ့တွေမှာမူ မယ်လမုဘုရားနှင့် အာလိန်ငါးဆင့်ဘုရားများကို ဖူးရသည်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကိုလည်း ရောက်သည်။ သည်ခရီးစဉ်မှာမူ ပထမနေ့ကကဲ့သို့ လေးဘီးကားများ အခန့်သား မစီးနိုင်တော့။ ဟီးနီးဘတ်စ် ကားကြီး ကြပ်ကြပ်ညပ်ညပ်ကြားထဲ သူတို့လည်း ရောပါသည်။

သည်တော့မှ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကားပေါ်ရော လမ်းပေါ်မှာပါ လူတွေ များနိုင်ကောဟု အပြစ်တင်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ အသက်ရှူကျပ်သည်။ ချွေးဖြိုက်ဖြိုက်ယိုသည်။ လူငွေ စေးထန်းထန်း လည်ပင်း လာဖျစ်ထား သလို မွန်းအိုက်အိုက်။

“ဟိုအဒေါ်ကြီး... လူသွားလမ်းမှာ ကန့်လန့်ကြီး လုပ်မနေနဲ့လေ”

ကားသမား လူငယ်က လူကြားထဲ အော်တော့ ညွှန်ကြည် စိတ်တို ရသည့်အထဲ ဒေါသပါ ပါလာပြီး-

“ဟဲ့... ဝိုက်ဆံပေးစီးထားတာ၊ ငါ့ဘာသာ စီးချင်သလို စီးမှာပေါ့၊ နင် ပြောစရာ မလိုဘူး”

“ဟားဟား ရယ်ရတယ်။ ဟာသပဲ အဒေါ်ရေ၊ အဲဒါ တောမှာ သွားပြော၊ တောမှာ”

ညွှန်ကြည်က တဟားဟား ရယ်နေသော ကားသမားကို ပါးစပ် ပွစိပွစိလုပ်၍ ကျိန်ဆဲသည်။ မရင်သိန်းက အသာလက်တို့သည်။

ကားပေါ်က အဆင်းတွင် ပြဿနာတက်သူကား ခင်ကြည်မနှင့် အေးညိုလေးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦး၊ အဲဒီမှာ ငါ့ထီး ငြိကျန်ခဲ့လို့”

“ဪ... ဒီအိပ်ကြီးခနောင်တို့က လူတွေနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ။ ရောဗျာ... ရော... ခင်ဗျားထီး”

ကားပေါ်က ပစ်ချပေးသော ထီးက ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဒေါက်ခနဲ မြည်အောင် ကျသည်။ ထီးနှင့် ထီးလက်ကိုင် မည်းမည်းကောက်ကောက် ကလေးကား နဖူးစာ မင်ရည်ကျဲ၍ ပေတစ်ရာလမ်းပေါ်တွင် တခြားစီ ကွဲလေ၏။

“အို... တော်၊ ငါ့ထီးလေး ကျိုးပါပြီ၊ ငါ... တယ်”

“ဟဲ့... ခင်ကြည်မ တော်... တော်...”

ကားပေါ်က ပြုံးစိပြုံးစိ အကြည့်တွေကြောင့် မအုန်းကြည်က ဟန့်သည်။ မရင်သိန်းက တခါခါရယ်သည်။ ကားက သူတို့ကို ထား၍ တရွေ့ရွေ့ လိုမ့်ဆင်းပြီ။ သည်မှာတွင် နောက်ဆီက ကျိန်သံဆဲသံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ အေးညိုလေး မျက်နှာက တစ်လောကလုံးကို ရန်ထောင်တော့မည့်ပုံ။

“ကောင်မလေး... ဘာဖြစ်ပြန်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ နှမ မရှိတဲ့သူတွေ”

“ဪ... ခက်ပါရဲ့၊ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘဲနဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ တော့၊ ကျုပ်ဖင်ကို ဆိတ်”

“တယ် ဒီကောင်မလေး၊ တော် တော်။ လမ်းလျှောက်တာပဲ ကောင်းတယ်”

ခင်ကြည်မ၊ ညွန့်ကြည်နှင့် အေးညိုလေးတို့ သုံးဦးသားမှာ အသီးသီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် ဖြစ်၍ ခါတိုင်းနေလောက် ရန်ကုန်မြို့တွင် လည်ရပတ်ရသည်ကို မရွှင်ပျနိုင်တော့။ ခေါင်းမူးသယောင်၊ ဗိုက်နာသယောင်နှင့် အိမ်ပြန်ခွေနေချင်ကြပြီ။

“ကဲ... နောက်နေ့တွေကျရင် ကားမငှားဘဲနဲ့ မြို့ထဲ မထွက်ကြနဲ့တော့”

အိမ်ရှင်မအုန်းကြည်က သို့ကလို အမိန့်ချသည်။

“မညွန့်ကြည်... ကျုပ်တို့ ရောက်တာ ငါးရက်တောင် ရှိပြီနော်”

ခင်ကြည်မက တိုက်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း လမ်းပေါ်က လူသွားလူလာတွေကို ငေးလျက် တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ ကောင်မ။ ညည်းလင် ကျောက်ခွေးကို သတိရတယ်မို့လား”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ခင်ကြည်မ ငိုငိုသွားသည်။

“သူ့ သတိရလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာနေရတာ၊ အနေကျပ်၊ အသွားကျပ် အသက်ရှူကျပ်နဲ့ ကျွန်မ မပျော်တော့လို့”

ခင်ကြည်မ အပြောကို ညွှန်ကြည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း
“အေး... ဟုတ်တယ်”

ဟု လေးလေးပင်ပင်ကြီး ထောက်ခံသည်။

“မမအုန်းကြည်ကို တို့ရွာပြန်တော့မယ်လို့ ပြောရင် မကောင်းဘူး
လား”

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေသော ဝရန်တာ၏ လက်တစ်ကမ်းအကွာ
အိပ်ခန်းထဲမှာ ပုဇွန်ထုပ်တစ်ကောင်လို ကွေးနေသော အေးညိုလေးက ခို
ညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

ယခု တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တွင် သူတို့ချည်း အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။
အိမ်ရှင်မအုန်းကြည်နှင့် မရင်သိန်းတို့ ညီအစ်မက ရွာကလာသော ရက်၊
ရွာက ပြန်လာ ဧည့်သည်တွေ မြို့ထဲ လိုက်ပို့သည့်ရက်များ၌ ဆိုင်ပိတ်ထား
တာ ကြာနေ၍ ပြန်ဖွင့်နေကြပြီ။

အိမ်မှာ အစားအသောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် မငြိုမငြင် ထားခဲ့လင့်
ကစား သူတို့ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ တမိုင်မိုင် တတွေတွေ။ ကျဉ်းမြောင်းသော
တိုက်ခန်းမှာ အနေကျသည်။ ပူလောင်အိုက်စပ်မှုက အသက်ရှူကျပ်သည်။
အထူးသဖြင့် သူတို့သုံးဦးစလုံး ကသိကအောက် ရောက်သော ကိစ္စများကား
ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းနှင့် တပိုးတပါးသွားခြင်းပင်တည်း။ ရန်ကုန်ရောက်
ကတည်းက မအုန်းကြည်က ဆေးလိပ်တဖွားဖွားကြွေသော ပြောင်းဖူးဖက်
ဆေးလိပ်ကြောင့် အိမ်ကြမ်းခင်းများ မီးကျွမ်းမည်စိုးသဖြင့် စီးကရက် သို့
မဟုတ် ဆေးပေါ့လိပ် အသေးတစ်မျိုးကို သောက်ခိုင်းသည်။ စီးကရက်ဘူး
လိုက်ချတည်သည်။ ဆေးပေါ့လိပ်အထုပ် လိုက်ဝယ်ပေးသည်။

သို့သော် ပျားရည်ရွဲအောင် သုတ်လိမ်း၍ စိမ်ပြေနပြေ လိပ်ထား
သော ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ် ချိုမြဲနှင့် ခံတွင်းတွေ့ထားသော ပါးစပ်
များနှင့် သည်စပ်ရှားရှား ပူလောင်လောင် စီးကရက်၊ ဆေးပေါ့လိပ် အရသာ
က ဘယ်တိုးပါ့မလဲလေ။

သူတို့သုံးယောက် စိတ်အညစ်ညာဆုံးကတော့ တပိုးတပါး သွားချိန်
ပင်တည်း။ ရွာမှာ တောခလေ့အရ တုတ်ခနောင်းနှင့် အထပ်ကျနေခဲ့သူတွေ
မှာ စက္ကူလည်း မသုံးတတ်၊ ရေကိုလည်း ပို၍ သုံးစွဲရန် ခက်ခဲလေသော

ကြောင့် သည်နေရာ ဝင်ရောက်ချိန်တိုင်း ရွာပြန်ချင်စိတ်သာ ပေါက်လေ သတည်း။

“အမှန်ပင်... မပြန်ချင်နိုင်ဘူးရှင်၊ သဘာဝရယ်နဲ့ အလှကြွယ် တောရွာကိုပင်... ပကာသနရယ်... ပြောစရာကို မမြင်၊ ပြောတာကို မယုံရင်... နှမငယ်တို့ တောရွာလေးကို ကြိုရင်... ခါတစ်လှည့်ပါ အားရင်... စာဖွဲ့ကာ မကြွားချင် လာခဲ့ပါလား... လာခဲ့ပါလားရှင်”

ရေဒီယိုမှ ညနေခင်း သီချင်းသံ လွင့်လာသည်။ သီချင်းစာသားက တောခလေး ပေါ်လွင်သည်။ သီဆိုသူက အသံကောင်းသည်။ အဆိုပိုင်သည်။ တီးလုံးတီးကွက်က မြူးသည်။ သွက်သည်။ တောအငွေ့အသက်ကို ဖော် ကျူးနိုင်သည်။ သည်သီချင်းသံကို ကြားလျှင် အေးညိုလေးမှာ ငိုချင်ရက် လက်တို့ ရွာပြန်ချင်စိတ်ကို မတားဆီးနိုင်တော့ဘဲ ဖူးစောင်ပခုံးပေါ် တင် လျက် မျက်ရည်တရွံ့ရွံ့။

ခင်ကြည်မနှင့် ညွန့်ကြည်တို့ကား ပြုနေကျအတိုင်း တိုက်ခန်းရှေ့ ဝရန်တာမှာ ဒူးပေါ်မေးတင်ရင်း ငိုငံတွေနေကြသည်။

တိုက်အပေါ်ထပ်က လှမ်းမြင်ရသော မြင်ကွင်းတွင် လူတွေ သူ့ အကြောင်းနှင့်သူ စုစု စုစု သွားနေသည်ကို လယ်တောအလုပ်ခွင်က ပြန် လာသော ရွာသားတွေ မျက်နှာဟု မြင်ယောင်လာသည်။ နွားရိုင်းသွင်းချိန် တွင် ရွာရိုးတစ်လျှောက် ဆူဆူညံညံ အသံများ၊ ဖုတ်တထောင်းထောင်း မြင်ကွင်းများ၊ ဟိုခေါ် သည်ခေါ် အသံများ ညနေသည်။ ထမင်းစားပွဲက ငါးပိရည်ကျဲကျဲ၊ ကောက်ရိုးနွယ် ကြက်သီးဖျန်းအပြုတ်ကလေးကို စားချင် သည်။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းကို လွမ်းသည်။ ညက် ထွေးတို့၊ အေးညိုတို့နှင့် သန်းမတုတ်ရတာ ကြာပြီ။ ရွာကန်ပေါင်ရိုးဆီကို ရေအိုကလေးရွက်ကာ ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။

သူတို့မျက်နှာ ညှိုးပုံကို အကဲဖမ်းမိသော မအုန်းကြည်က စမေး သည်။

“ဟဲ့... နင်တို့ ဘာဖြစ်နေကြလဲ”

“ရွာပြန်ချင် မမရဲ့”

“ဟေ... နင်တို့ပဲ လိုက်ချင်လှချည်ရဲ့ဆို၊ ခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ရွာပဲ ပြန်ချင်လို့၊
ဟင်း... ဟီး... ရွတ်...”

“အောင်မယ်... အေးညိုလေး၊ ငိုမနေပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊
ပြန်ချင် ပြန်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဆိုင်ပိတ်အောင် သုံးလေးရက်တော့
စောင့်”

“အို... မမ မပို့နဲ့။ ကျွန်မတို့ဘာသာ ပြန်တတ်တယ်။ သဘော
ပေါ်သာ တင်ပေးလိုက်။ ရှိကြီး ခိုးပါရဲ့ မမရယ်။ ရွာပြန်လှပါပြီ”

သူတို့သုံးယောက်သား လူမမာ ဓာတ်စာတောင်းသလို အငမ်းမရ
ဖြစ်နေသဖြင့် မအုန်းကြည်က မဲ့သည်။

“ကောင်းပါလေ့အေ၊ နောက်များ ရန်ကုန်လိုက်ချင်လှချည်ရဲ့ ပြော
လို့ကတော့ ဆလံပဲ”

မအုန်းကြည်၏ ဆလံဟူသော စကားအတွက် သူတို့သုံးဦးစလုံး
တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်သည်။ သူတို့အကြည့်တွင် ရန်ကုန်ကို ဆယ်ခါ
ပြန် ဆလံဟု မေးငေါ့နေသယောင်။

“ငါတော့ ရွာရောက်ရင် ရွာဆုံးရွာဖျား ပြေးပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ရန်ကုန်သဘော ကျောင်းကုန်းဆိပ်ကမ်းဆိုသည်နှင့် ညွှန်ကြည်က
ဤကဲ့သို့ ကြွေးကြော်သည်။ ရွာလမ်းဆီကို ခြေလှမ်းညီညီ သုတ်ခြေတင်
ကြသည်။ ရွာလူကြုံကိုလည်း မစောင့်။ ရွာလှည်းကြုံလည်း မမျှော်။ နေ
မွန်းတည့်ချိန်ကြီးပေမယ့် ရွာရောက်ချင်စောကြောင့် နေပူကိုလည်း ဂရုမထား၊
မမူအားနိုင်တော့။

“မမညွှန်ကြည်၊ ငါ ရွာကို ပြေးသွားလိုက်ချင်တော့တယ်”

အေးညိုလေးက လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်း၊ ထဘီတိုတို ဝတ်ရင်း
လက်သီးဆုပ်သည်။

“တယ်... ဒီအရူးမ”

“သူ မပြောနဲ့၊ မညွှန်ကြည်ရေ၊ ခုမှ ကျွန်မလည်း အမောပြေတော့ တယ်”

ခင်ကြည်မက ဟိုးတစ်ကွင်းကျော် ကိုင်းတာရွာတန်းရေးရေးကို လှမ်း မျှော်ကြည့်ရင်း မှိုရသော မျက်နှာနှင့် အားရပါးရ ပြောသည်။ ကိုယ့်အရပ်၊ ကိုယ့်မြေဟူသော စွမ်းအားထက်လှသော ဇာတိအာနိသင်က သူတို့ကို တက် ကြွလန်းဆန်းစေခဲ့လေပြီ။

ကွင်းလယ်လက်ပံပင်ရိပ် ရောက်သောအခါ သူတို့သုံးဦးသား နေရိပ် ခိုရင်း နားကြသည်။ စက်ပံကိုင်းကလေးများအထက်တွင် စွေးစွေးနီသော လက်ပံပွင့်ကလေးတချို့ တွဲရ၍ခိုနေ၏။ လေပြည်ကလေး သုတ်တော့ လက် ပံပွင့်တွေက တလှုပ်လှုပ်။

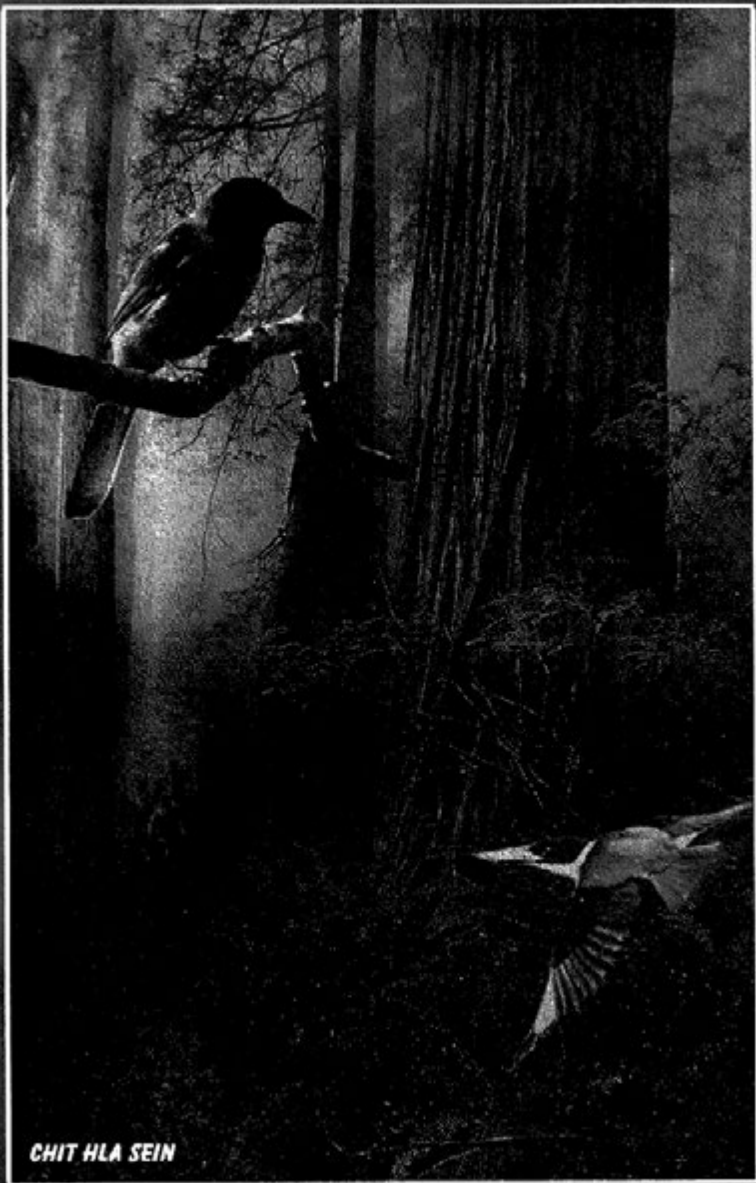
ညွှန်ကြည်က လက်ပံခက်တစ်ခက်ကို နှိမ်၍ ခူးသည်။ ပြီးနောက် နီနီစွေးစွေး လက်ပံပွင့်ခိုင်ကြီးကို ခေါင်းတင်လျက်-

“တောရွာလေပေမို့... ပျော်မွေ့တယ်... တော်ရေ... တော်ရေ... တောရွာလေပေမို့ ပျော်မွေ့တယ်... တော်ရေ... တော်ရေ... မိုးရွာရင် ဘာနဲ့မိုး... မိုးလေးရွာရင်... ဘာနဲ့မိုး... ပခုပ္ပာရွှေကြာရိုးကို... ထီး... ထီး... ထီးလုပ်လို့မိုး... ဟိုး... ဟိုး...”

ဟု ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သံကုန်ဟစ်၍ ကွေးနေအောင် ကလေး လျှင် ခင်ကြည်မနှင့် အေးညိုလေးတို့လည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပြိုင်တူ ထကကြလေ၏။

၂၀၀၇ ဒီဇင်ဘာ၊ ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

CHIT HLA SEIN

မုဆိုးလေလား သားကောင်လား

ကျောက်ခွေးတို့၏ ကိုင်းတာရွာသည် ကျောင်းကုန်းမြို့နှင့် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း မပြောင့်သည့် တစ်ချက်မှတစ်ပါး ကုန်အချက်များ မှာမူကား ပတ်ရူပဒေသဝါသောစ မင်္ဂလာနှင့် အတော်အတန် ပြည့်စုံပါပေ၏။

ကိုင်းတာရွာကား လယ်မြေကျယ်ဝန်းသည်။ စီးပွားရေး သင့်တင့်သည်။ ရွာသားရွာသူ ကြည်ဖြူညီညွတ်သည်။ ကျောင်းကန်ဘုရား တင့်တယ်သည်။ ဘာသာသာသနာ ထွန်းကားသည်။ ပညာရေး လက်လှမ်းမီသည်။ နိုင်ငံရေး အသိ မနိမ့်ကျ။

ရွာခြေရင်းမှာ အိုင်မကြီးရိုးချောင်း ရှိသည်။ ရွာခေါင်းရင်းတွင် ကိုင်းတာတော၊ ဆင်ခေါင်းရိုးတော၊ နောင်ဝါလီ၊ ရွှေပန်းတော စသော တောများဆက်နေ၍ ထိုတောများအလယ်၌ ဆင်ခေါင်းရိုး၊ မရမ်း၊ ရိုးကြီး စသော ရိုးချောင်းတွေကလည်း လက်ယှက်ထိုးသွယ် တန်းနေကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုတော၊ ထိုရိုးချောင်းတို့သည် ကိုင်းတာရွာ အပါအဝင် တောပတ်လည်ဝန်းရံသော ရွာများအဖို့ ထင်းတောကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ခင်းကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ငါး၊ ဖား ကန်လည်း ဖြစ်သည်။ အသားအမျိုးမျိုး အဆင်သင့်ရရှိနိုင်သော တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးမြဲလည်း ဖြစ်ချေသည်။

ထိုပဒေသာပင်ကြီးများကြောင့် ရွာသူရွာသားတို့သည် မျှစ်စားချင်
တောဝင်၊ ငါးစားချင် ရိုးဆင်း၊ အသားချိုချိုလိုလျှင် တောလိုက်ရုံနှင့်
စားနပ်ရိက္ခာ ဖူလုံကြွယ်ဝလေပြီ။

ထိုပဒေသာပင်ကြီးများ ရှင်သန်ရာ ထိုတော၊ ထိုရိုးချောင်းတို့ ယုန်
တစ်တိုး၊ ခွေးတစ်ဝင် မရှိအောင် ပိတ်ဆီး စည်ကားရခြင်းမှာလည်း ရှေး
လူကြီးတို့၏ အမြော်အမြင် ကြီးမားမှုကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

တွေ့လေရာရာ သစ်ပင်ကို ခုတ်ဖို့ မဆိုထားနှင့်။ သက်ကယ်တစ်ရိုး
ကိုမျှ သွားကြားထိုး၊ နားပန်း မခူး၊ မချိုးကြရဟူသော တောဥပဒေသကြီး
ကို အလေးအနက် လိုက်နာသောကြောင့်ပါတည်း။

သို့ဖြစ်၍ ရွာနှင့်တော၊ တောနှင့်ရွာ၊ ရွာနှင့်ရွာသား သဟဇာတစပ်၍
သူ့ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူး အပြန်အလှန် ကူးလူးတွဲလှယ်လျက် အညမည
ဖြစ်နေကြလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုတော၊ ထိုမြိုင်၊ ထိုရိုး၊ ထိုချောင်းတို့နှင့် ဆက်နွယ်ခဲ့
သော ဇာတ်လမ်းတို့သည်လည်း များမြောက်လှစွာ၏။ ချစ်စရာ လှမ်းစရာ
လည်း ပါ၊ ပျော်စရာ၊ အောက်မေ့စရာလည်း ရှိ၏။ ငိုရှိုက်ရင်နှင့်စရာလည်း
စိမ့်ဝင်၏။ တက်ခေါက်မာန်တင်းစရာတွေလည်း ရက်ရှယ်၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုအဖြစ်သနစ်တို့သည် သူ့ကံ၊ သူ့ပယောဂအတိုင်း
ဖြစ်ကြခြင်းမို့ ထိုတော၊ ထိုမြိုင်၊ ထိုရိုး၊ ထိုချောင်းတို့၏ အပြစ် မဟုတ်
ပါချေတကား။

ရာသီကား တောင်သူလယ်သမားကြီးတို့ ကောက်ဦးတည်စ နတ်
တော်လ ဖြစ်သည်။ လဆုတ်ရက်မို့ ကြယ်ရိပ်ကြယ်ရောင် မှိန်ပျံပျံသာ
ဖြန့်ကြက်နိုင်သည်။ နံဝါချောင်၌ ကောက်ရိတ်ရန် အသင့်ဖြစ်အောင် စပါး
လှဲဝါးဖြင့် ငန်းတိုက်ဖိထားသော လယ်ကွက်များမှာ ဆောင်းအအေးဓာတ်
ကြောင့် ပျော့ပျောင်း အိညက်လျက် ကော့စမစ်တစ်နှင့် ခြင်ချော်လဲ ဖြီးထား
သော ကာလသား၏ ဘိုကေကဲ့သို့ လှိုင်းထပြောင်လက်နေ၏။

အချို့ ကောက်လျှင်ရိတ်ပြီးသား လယ်ကွင်းများကတော့ ရိုးပြတ်

ငုတ်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ မြေပဲစိုက်ရန် ထွန်ယက်ထားသည့် လယ်ကွက်တချို့မှာမူ ပြန်ပြူးညီညာသော မြေသား ဖွေးဖွေးပြောင်ပြောင်။

တောနှင့် လယ်ကြား၌ ရိုးချောင်းဆီ ဆင်းသော ကန်သင်းလမ်းတွင် လက်နိပ်ဓာတ်မီး တလက်လက်၊ စကား တဖောင်ဖောင်နှင့် လူတစ်စု လျှောက်လာသည်။ ရှေ့ဆုံးဓာတ်မီးသမားက စိန်ကြိုင်။ သူ့နောက်မှာက လှိုင်မီးနှင့် ဖိုးတော။ နောက် ဓာတ်မီးနှစ်လက်က သိန်းရွှေနှင့် အုန်းမြင့်တို့ ညီအစ်ကို။ အားလုံး ငါးယောက်။

စိန်ကြိုင်က သစ်ပင်တက်နှင့် ငှက်ရိုက်ကျွမ်းသည်။ လှိုင်မီးက လောက်စာခွပစ် လက်ဖြောင့်သည်။ အုန်းမြင့်က ငှက်တို့၏ ဓလေ့သဘာဝကို နားလည်သည်။ သိန်းရွှေက အသက်ကြီးသူမို့ အဖော်အလှော် လိုက်လာခြင်းဖြစ်၍ ကျောက်ခွေးသား ဖိုးတောမှာမူ လှိုင်မီးဆီ အိုးစည် လာငှားရင်း၊ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုသလို ငှက်ပစ်ရာကို မယောင်မလည်နှင့် အဆစ်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ မနေ့ညက စနည်းနာထားတဲ့အတိုင်း တွေ့လိုကတော့ ထမ်းပိုးကျိုးအောင် ထမ်းပြန်ရပြီကွ”

“ဘယ်လာ... ငါ့ညီရယ်၊ ငါ့လက်လည်း မင်း သိသားပဲ”

စိန်ကြိုင်က ပခုံးထက်မှာ ထမ်းထားသော ကြဲခတ်ဝါးတုတ်ရှည်ကို အိပ်က အိပ်က လှုပ်သွားအောင် ဆရင်းအုန်းမြင့် စကားကို ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ထောက်ခံသည်။ သူတို့လက်မှ ထွက်ကျလာသော ဆေးလိပ်မီးကား ကန်သင်းထက်မှာ တဖွားဖွား။

ဆင်ခေါင်းရိုးထိပ် ကူးတို့ဆိပ် ရောက်သောအခါ ဒိုက်သရောတွေ အုံဖွဲ့၍ ကော်စောခင်းထားသလို တပ်ဖြန့်နေသော ရိုးချောင်းကို မြင်ရပြီ။ ဒိုက်ခင်းကြီးနှစ်ခုကြားမှာတော့ ကင်းဖြူတစ်ကောင်လို အကွေ့ကွေ့ အကောက်ကောက် တည်နေသော ရေပြင်ဖွေးဖွေးကို ကြယ်ရိပ်ဖြင့် တွေ့ရသည်။ ဤသည်ကား တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း ကူးသန်းရသော ကျွဲလမ်း၊ နွားလမ်း၊ လူသွားလမ်းပေတည်း။

စိန်ကြိုင်က စိတ်မြန်သူပီပီ ရိုးကို ရှေ့က ကူးနှင့်ပြီ။ သူ့နောက်မှာ လှိုင်မီး၊ အုန်းမြင့်နှင့် သိန်းရွှေတို့ အစဉ်အလိုက်ပါလာသည်။ သိန်းရွှေက

ရှေ့လူ မမိမှာစိုး၍ ဖိုးတောလေးကို ပခုံးထက်မှာ ထမ်းထားသည်။ ရိုးဆုံး၍ ကမ်းကို တက်သည်နှင့် ငှက်မျိုးစုံ အိပ်တန်းတက်သော ဇော်စိန်ရွှေ၏ ကြခတ်ရုံတန်းကို တန်းရောက်မည်။

အရေးကြီးလာပြီမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားကျယ်ကျယ် မပြောတော့။ လေသံဖြင့် ဆယ်သွယ်ချင် ဆက်သွယ်။ လက်တို့၊ ခြေတို့ လုပ်ချင်လုပ်။ အထူးသဖြင့် ရေလှုပ်သံ သဲ့သဲ့မျှ မကြားစေရ။ ခြေသံလုံကြပြီ။ ဖွဲ့နှင့်ဆုပ်ပက်သလို ပြေးဝင်လာသော ခြင်္သေ့၊ ဖြုတ်တွေကိုပင် ရဲရဲမခတ်ရဲ။ လက်ဖြင့် သပ်ချနေကြရသည်။

ကမ်းရောက်လုလု တစ်လံသာသာပဲ ကွာတော့မည်။ ထိုနေရာ၌ ဒိုက်ချုံတစ်ချုံက ရေပြင်ဘက်ကို ချွန်ငေါထွက်နေသည်။ ရှေ့လူ စိန်ကြိုင်က ထိုဒိုက်ချုံကို တိုက်၍ တက်သွားသည်။ နောက်လူ လှငြိမ်းကလည်း ထိုဒိုက်ချုံကို ထပ်၍ တိုက်ပြန်သည်။ သည်မှာတွင် သူ့ခြေဖဝါးဆီမှာ မျက်ခနဲ ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြီး ရေသို့လျှောဆင်းသွားသော လှုပ်ရှားမှု။

သို့သော် ငှက်ဆီကို အာရုံစောနေသောကြောင့် လှငြိမ်း ဝေဒနာကို သတိမထားမိ။ ဒိုက်ခြံပတ်၍ ရှသလား၊ သစ်ငုတ်ပဲ တိုးမိသလား၊ သည်လောက်တော့ စဉ်းစားမိလိုက်သေးသည်။

ကမ်းပေါ်အားလုံးရောက်တော့ အုန်းမြင့်က သူ့ အမှတ်အသား လုပ်ထားသည့်နေရာကို လက်တို့ပြသည်။ ကြယ်အလင်းရောင်မျှနှင့် ဘာကိုမျှ မသဲကွဲ။ သစ်ပင်တန်း မည်းမည်းမည်းမည်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ အမှောင်မှာ မျက်စိ ကျင့်သားရ၍ အသေချာ ဂရုထားကြည့်မှ သစ်ကိုင်းဖျား၌ လှုပ်ရှားနေသော အရာများကို သတိထားမိကြသည်။

ကုက္ကိုသိုပင်နှင့် စစ်ပင်တွေမှာ ငှက်တွေ အိပ်တန်းတက်လျှင် တက်ရိုက်ချဖို့က စိန်ကြိုင် အလုပ်။ ယခုလို အတက်ခက်သော ကြခတ်ခြံပေါ်က ငှက်တို့ကို တစ်ကောင်ချင်းပစ်ချဖို့က လှငြိမ်း အလုပ် မဟုတ်ပါလား။ အုန်းမြင့်ဆီက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ချက် ဝင်းတိုင်း တစ်ကောင်မှန်အောင် ပစ်ဖို့ လိုသည်။ လောက်စာလုံးမှန်သော ငှက်လည်း ကြခတ်ရုံမတင်ဘဲ

အောက်ပြုတ်ကျမှ မဆုံးရှုံးဘဲ ကိုယ်ရမည်။ လှငြိမ်း သူ့လက် သူ ယုံသည်။ နှစ်ပင်လိမ် တပ်ထားသော သူ့ကျွဲချိုသားရေခွကိုလည်း ယုံသည်။

အုန်းမြင့်က အသင့်ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့ပခုံးကို ပုတ်လေလျှင် လောက်စားအိမ်နှင့် လောက်စားခွကို ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်သည် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် ဖျတ်ခနဲ အဝင်းမှာ ဖောင်းခနဲ အသံတစ်ချက် မြည်သွားသည်။ မီးရောင်က ချက်ချင်း ပြန်မှိတ်ပစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကျင့်သားရသော အသိက ကြခတ်ကိုင်းထက်မှာ စိတန်းနေသော စစ်စလီဂက်တို့၏ ရင်အုံဖွေးဖွေး၊ အော်ရောငှက်တို့၏ ရင်ဘတ်မောက်မောက်တို့ကို မှတ်သားပြီးသား ဖြစ်လေပြီ။

မီးငါးကြိမ်ဝင်း၊ ငှက်ငါးကောင် ကျပြီးချိန်လောက်မှာတော့ သူ့ခြေဖမိုးက ကိုက်ကျင်လာသည်။ ခေါင်းက မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ။ အာခေါင်တွေ ခြောက်သည်။ ရေသောက်ချင်သည်။ ခြေလည်တွေလည်း မလှုပ်ချင်။

အုန်းမြင့်ဆီက နောက်တစ်ကြိမ် မီးအလက်မှာ သူ ထိုးပစ်သည်။ သို့သော် ဟန်ချက်လွဲသွားသလိုလို ရှိသောကြောင့် သိပ်မသေချာလှ။ ထိတော့ ထိသည်။ သို့သော် ချက်ကောင်း မမှန်ကြောင်း နားနှင့် လက်က သိနေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် လွဲပြန်ပြီ။ နောက်တစ်ချက်လည်း ထိုးနည်းကောင်း။

“လှငြိမ်း... မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ”

စိန်ကြိုင်က စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။ သူ သစ်ကိုင်းဖျားတွေဆီသာ မော့ကြည့်နေသည်။ အန္တရာယ်၏ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့် ငှက်တွေလည်း မငြိမ်တော့။ ဟိုခုန် သည်ကူး၊ အတောင်တဖျပ်ဖျပ်။ အချို့ငှက်တွေက ကော့ကော့ဟုပင် အော်ဟစ်နေလိုက်ပြန်သေးသည်။ သည်လိုပုံနှင့် ဆက်ပစ်နေလည်း အကျိုးမထူးကြောင်း အတွေ့အကြုံရှိသူတွေမို့ မှန်းဆနိုင်ပေပြီ။

“စိန်ကြိုင်... အစ်ကိုကြီး၊ ငါ အိမ်ပြန်ချင်တယ်ကွာ”

“ဟေ... ပြန်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ပဲ ပြန်ချင်တယ်”

“ပြန်လေ၊ ပြန်ကြစို့”

အုန်းမြင့် ငှက်ကောက်ပြီးသည်နှင့် အလာတုန်းကအတိုင်း သူတို့ လူစု ရိုးကိုဖြတ်ကူးသည်။ အပြန်ခရီးမို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရဲရဲထိုးသည်။

ကူးတို့ဆိပ်ကမ်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် လှငြိမ်း ဓမ္မဖောက်လာသည်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ ဒိုက်ဖုတ်ပေါ်က လျှောဆင်းသွားသာ ရှည်မျောမျော သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဒိုက်ရှတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ သစ်ငုတ် စူးတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ သို့ဆိုလျှင်...

“အစ်ကိုကြီး မင်းတို့ပြန်တော့၊ ငါ့ကို ချန်ထားခဲ့”

“မဟုတ်တာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လဲ ပြော”

“ဘာမှ မဖြစ်... မဖြစ်ဘူး”

လှငြိမ်းမှာ ခြေဖမိုးကို လက်နှင့် ဆုပ်နယ်နေသောကြောင့် စိန်ကြိုင် တို့ လက်ကို အတင်းလုဖယ်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဝိုင်းထိုးကြည့်ကြ သည်။ ခြေဖမိုးပေါ်က အပေါက်နှစ်ပေါက်။ ဇက်ကျိုးကျ၍ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသော လှငြိမ်းအသွင်။

“ညီလေး... မင်းဆီက ငါးသိတ်ကြိုး ပေးစမ်း...”

သိန်းရွှေက လှငြိမ်း ခြေကျင်းဝတ်ကို သိတ်ကြိုးဖြင့် တင်းတင်း စည်းသည်။ စိန်ကြိုင်က မြေမှာ ထိုးလှဲ၍ အိပ်ဖို့ကြိုးစားနေသည့်လှငြိမ်းကို ပွေ့ထားသည်။ လှငြိမ်းကား ပြူးတူးပြတ်နှင့် ချွေးစီးများ ရွဲနေ၏။ ဖိုးတော ကား လှငြိမ်း၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ ကလေးပီပီ တရုတ်ရုတ် ငိုနေ၏။

“အုန်းမြင့်... မင်း ရွာပြန်ရဲ့လား”

“ပြန်ရဲ့တယ်၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မင်းရွာကို ကပျာပြန်၊ ဖိုးတောပါ ခေါ်သွား။ ပြီးတော့ ရွာက လူတွေကို ခေါ်ပြီး မင်း ပြန်လာခဲ့ပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

စိန်ကြိုင်နှင့် သိန်းရွှေ အစီအစဉ်အတိုင်း အုန်းမြင့်နှင့် ဖိုးတောတို့ ရွာဆီ ပြန်နှင့်သည်နှင့် လှငြိမ်းကို သူတို့ ပွေ့ထူကြသည်။

“ထ... ညီလေး၊ ရွာ ပြန်ကြမယ်”

“ငါ မလျှောက်နိုင်ဘူး၊ ထားခဲ့တော့”

“စိတ်တင်းထား။ မင်းကို တို့ ထမ်းခေါ်မယ်။ ကြားလား”

“ရေ... ရေသောက်ချင်တယ်”

စိန်ကြိုင်က လှငြိမ်းကို ပခုံးမှာ ထမ်းသည်။ သိန်းရွှေက နံဘေးမှ ဖေး၍ လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ညောင်းလျှင် တစ်ယောက်ပြောင်း ထမ်းရင်း လာကြရာ လမ်းခုလတ်၌ ရွာမှ လိုက်လာသူများနှင့်ဆုံ၍ လှငြိမ်းကို အိမ်အရောက် ပြန်ထမ်းကြလေ၏။

လူမမာခမျာ အိပ်ရာထက်မှာ ငါးဖယ်ပျံသလို တလူးလူး တလိုမိုလိုမို။ ရေကိုလည်း တတောင်းတည်း တောင်းလို့နေသည်။

နံဘေးမှာ သတင်းမေးရောက်နေသူတို့ကား ဆေးဆရာအလာကို လည်ဆန့်မျှော်ရင်း ပီလမပိုးကိုက်တာ ဖြစ်မည်။ ငန်းတော်ကျားပေါက်တာ ဖြစ်မည်။ ငန်းသံကွင်း စွပ်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ နားပင်းခေါင်းတို (မြွေပွေး) ထိတာ ဖြစ်မည်နှင့် အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးနေ၏။

လှငြိမ်းမိန်းမ မသိုက်က သူ့ယောက်ျားကို ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် ချွေးသုတ်ပေးနေသည်။ အမေဒေါ်ထားမယ်က ယပ်ခတ်ပေးရင်း ဘုရားစာ ရွတ်နေ၏။ ဖခင်ဦးထွန်းရှိန်ကတော့ အိမ်ရှေ့တာလမ်းဆီ နားစွင့်လိုက်၊ အော်ဟစ်ညည်းညူနေသော သားဆီ ပြန်လာလိုက်နှင့် ယောင်ယက်ခတ်နေသည်။

စွန်ပါရွာမှာ ဆေးဆရာ သွားပင့်သော စိန်ကြိုင်နှင့် သိန်းရွှေတို့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်ခန့်မှာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆေးဆရာလည်း ပါလာသည်။

ဆေးဆရာဦးနှုတ်ခမ်းမွေးက ရောက်မဆိုက် လူမမာကို ခြေဆုံးခေါင်ဆုံး အကဲခတ်ပြီးနောက်-

“ကိုယ့်ဘက်ပါတယ်ဟေ့၊ စိတ်မပူကြနဲ့”

ဟု ကြွေးကြော်တော့ လူမမာရှင်တွေ မျက်နှာဝင်းသွားသည်။ စိန်ကြိုင်က လက်ဝါးပေါ် လက်သီးဆုပ်နှင့် ဖျန်းခဲထု၍-

“တွေ့တယ်မို့လား” ဟု ကြုံးဝါးသည်။

ဆေးဆရာက ငှက်ပျောပွဲတစ်ပွဲ ပြင်သည်။ ကွင်းပိုင်ကိုးဖြို့စသော

ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာတို့ကို ကိုးခိုင်းသည်။ လူမမာ ငယ်ထိပ်နှင့် နဖူးကို သူ့ လွယ်အိတ်တွင်းက လက်ကိုင်ပုဝါထုပ်ကလေးဖြင့် ရိုက်ချည်တို့ချည် လုပ် သည်။ ပြီး ပါးစပ်က ပွစိ ပွစိ ရွတ်ရင်း ဒဏ်ရာကို လက်ဝါးနှင့် သပ် သည်။ ထို့နောက် ရေမန်းတစ်ခွက် ပေးသည်။

လူမမာက ရေမြင်သော် အူယားဖားယား ကြီးထသည်။ ရေမြင်တော့ စိန်ကြိုင်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဆရာ ဒီရောဂါနဲ့ ရေနဲ့ တည့်ပါ့မလား”

“ဟေ့... သူငယ်၊ နားမလည်ရင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ဒါ ရေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရေမန်း သိလား၊ ရေမန်း”

မီးတိုင် အလင်းရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ သူ့ကို ရန်လိုဟန်ဖြင့် ဝိုင်း ကြည့်ကြသော လူမမာမေးသူတို့၏ အကြည့်ကြောင့် စိန်ကြိုင် အမှောင်ရိပ် တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်သည်။ လှငြိမ်းက ရေခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ပစ်လိုက်သည်။ ဆေးဆရာက ကုထုံးတစ်ခု ပြောင်းပြန်သည်။ လူမမာ မြွေခဲသော ခြေထောက်ကို ဆေးစုတ်ဖြင့် တဒုတ်ဒုတ် ပေါက်တော့သည်။ လူမမာက-

“အောင်မယ်လေး... နာတယ်၊ နာတယ်”

ဟု ရုန်းကန်အော်ဟစ်သည်။

“ဆရာ... ဒဏ်ရာကို ခွဲပြီး အဆိပ်ညှစ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

သည်လိုပြောသော သိန်းရွှေကို ဆရာနှုတ်ခမ်းမွှေးက မျက်ထောင့် နီကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း လူမမာရှင်များဘက် လှည့်ပြောသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်လုပ်တာ နာခံမလား၊ သူတို့ပြောတာ လုပ်မလား၊ ဒါပဲပြော။ အနှောင့်အယှက်တွေ ဝင်နေတယ်နော်။ သတိထား ကြ”

လှငြိမ်းဖခင်က ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောသည်။

“ဆရာကို အပ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာသဘောပါ”

“ဒါဆို ဘယ်သူမှ ပါးစပ် မလှုပ်နဲ့”

သိန်းရွှေက ဆေးဆရာကို စောင်းစောင်းမဲမဲကြည့်၍ စိန်ကြိုင်အနီး မှာ သွားထိုင်ကာ နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတီးတိုး လုပ်နေ၏။ ဒဏ်ရာ

အထက်မှာ စည်းထားသာကြီးကို ဆေးဆရာက ဖြေသောအခါ၌မူကား-

“ဗျို... ဆရာ၊ အဲဒီကြီး မဖြုတ်နဲ့ဗျ၊ ကျုပ် သဘောမတူဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သဘောမတူဘူး”

သည်တစ်ခါတွင် ဆေးဆရာက လက်သီးနှစ်ဖက် တင်းတင်းဆုပ်၍ နေရာမှ ထရပ်သည်။

“ဟေ့... အမိုက်အမဲနှစ်ကောင်။ မင်းတို့ ဒုက္ခလှလှ တွေ့ချင်လို့ လား။ ပိုင်ရာဆိုင်ရာနဲ့ ကိုင်လိုက်မှ ငါ့ အဆိုးမဆိုနဲ့နော်။ လူမမာရှင် ဘယ်သူလဲ။ ဒီနှစ်ကောင်ကို ဒီနေရာက မောင်းချမလား။ မချဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

လှငြိမ်းမယားက မျက်နှာငယ်နှင့်။ အမေကား တရုတ်ရုတ်။ ဖခင် ဖြစ်သူကမူ စိန်ကြိုင်တို့နှစ်ယောက်ကို တောင်းပန်သော အကြည့်နှင့်။ လူမမာ ၏ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လူးလှိမ့်အော်ဟစ်နေပုံက ကရုဏာသက်စရာ။ စိန် ကြိုင်နှင့် သိန်းရွှေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြိုင်တူ ထသည်။ အိမ်ပေါ်က ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ ဆင်းသွားသည်။ တောက် ခေါက်သည်။ သူတို့ အောက်ရော့ဇာန်သည်နှင့် အိမ်တံခါးပေါက် ဂျိန်းခနဲ ပိတ်သွားလေ၏။

ထိုသည့်ညက ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ (ယခင်သူကြီးဟောင်း) ကိုအေးမောင် အိမ်မှာ လူစုံနေသည်။ ပဲခင်းနေရာ လယ်ထွန်စက်ခွဲဖို့ လယ်သမားများထံ က စာရင်းကောက်သည်။ ကွယ်လွန်သူ မောင်အုန်းရွှေ လှူသော အိမ်ကို နက်ဖြန်မနက်ဖျက်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသယ်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြသည်။ ထိုမှာ လူကြီးလူငယ် စုံသည်။

ထိုနေရာကို လှငြိမ်းယောက္ခမ ဒေါ်အေးကြည် လာသည်။ ပရုပ်ဆီ လေး ဘာလေး မရှိဘူးလားဟု မေးသည်။ မရှိကြောင်း ဖြေသူက ဖြေ သည်။ အကောင်ကိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် အကောင်တိုင်းနဲ့ ပရုပ်ဆီနဲ့ မတည့် ဘူးနော်ဟု သတိပေးသူလည်း ရှိသည်။ ဒေါ်အေးကြည်၏ ဝိလမပိုးကိုက် သည်ဟု ဖုံးဖုံးဖိဖိ စကားအပေါ် ဘယ်သူမျှ မစိုးရိမ်မိကြ။

ထိုလူဝိုင်းထဲမှာ ကျောက်ခွေးလည်း ရှိနေသည်။ ကိစ္စပြီး၍ လူကြီး အိမ်က ပြန်တော့ ကိုးနာရီ ရေဒီယိုသိမ်း “ဗြောင်... နောင်... ဗြောင်... နောင်...” တီးလုံးသံ ထွက်ပေါ်လာပေပြီ။

ကျောက်ခွေးက အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ချိန် ခင်ကြည်မလည်း မီး တိုင်ထွန်း၍ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို တဖွားဖွား လုပ်နေလေပြီ။

“ဖိုးတောတို့ ဖိုးစောတို့ မအိပ်သေးဘူးလား”

အိမ်ရှေ့ခန်း ဘုရားစင်ရှေ့ ခြင်ထောင်ထဲက လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကျောက်ခွေး လှမ်းအသံပြုသည်။ ခြင်ထောင်ထဲက တုံ့ပြန်သံ မထွက်။

ခင်ကြည်မက ခြင်ထောင်ဘက်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘တော့သား တစ်တောင်လောက်က အိမ်လည်တတ်နေပြီ။ အကြီး ကောင်လေ။ ခုမိုးချုပ် အချိန်မတော်မို့ မပြောသေးဘဲ အောင့်ထားတာ။ မိုးလင်းမှ ဆော်ပစ်ဦးမယ်’

ရိုက်တာကို မဆိုထားနှင့်။ ခင်ကြည်မ အပြောနှင့်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ခင်ကြည်မကို တစ်ခုခု ပြောမည်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ကျောက် ခွေး စိတ်ထဲ လေးတေးတေး ရှိသောကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ အိပ်ရာထဲ ဝင်လေ၏။

“လှငြိမ်း ပိုးထိလို့တဲ့။ အခြေအနေ သိပ်မဟန်ဘူးတဲ့”

နောက်တစ်နေ့ မနက် မောင်အုန်းရွှေ ရက်လည် ဆွမ်းသွပ်ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းကိုလှူသောအိမ်ဖျက်ကြ၊ သယ်ပိုးကြစဉ် သတင်းဆိုးကြီးက တောမီး ပမာ လွင့်လာသည်။ တစ်ညလုံး ကြိတ်၍ ဖုံးဖိထားသော ပြဿနာကြီးက မနက်ခင်းမှ ပွင့်ထွက်လာ၏။ ဒါဖုံးစရာကိစ္စ မဟုတ်။ အပမိုရာ၊ တောမို မှာစိုး၍ မြွေကိုက်သည်ကို ကင်းကိုက်သလိုလို၊ မြက်ရသလိုလို၊ ပီလမပိုး ညှပ်သလိုလို ပြောတော့ရော မည်သို့အကျိုးထူးမည်နည်း။ လူမမာအပေါ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားသောကြောင့် ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်မသွားနိုင်ပေဘူး လား။ ကျောက်ခွေးတို့ အိမ်ဖျက်သည့်နေရာမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ထင်ကြေး အမျိုးမျိုး၊ ဝေဖန်ချက် အမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။

ထိုမှာ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ကျောက်ခွေးတို့လူသိုက် လူမမာဆီ သတင်း
မေးဖို့ အပြေးအလွှား သွားကြသည်။ ရွာကျောင်းက ဆရာကိုဘချောလည်း
သတင်းကြား၍ ရောက်ချလာသည်။

လှငြိမ်းအဖြစ်ကား မမြင်ရက်စရာ။ ဒဏ်ရာရသော မြွေတစ်ဖက်မှာ
ဝါးဘိုးဝါးအရင်းတမျှ ရောင်ကိုင်နေသည်။ လည်ပင်းကြီးမှာလည်း နားအုံ
အထိ တက်ရောင်နေသောကြောင့် မြွေတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်သကဲ့သို့
ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း ပြုတ်ကျမတတ်
ပြူးထွက်နေ၏။

“အမှောင့်ပယောဂ ရှိတယ်။ ရွာသူ နှောင့်ယှက်တယ်။ ဒီမှာ
အသက်လူနေရာတဲ့အချိန်မှာ ငှက်ပျောဖီးမှာ လက်ညှိုးထိုး ပါရတာနဲ့။ အိမ်
နောက်ပြန် ထိုင်တဲ့လူနဲ့။ ကျုပ် အလုပ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူနဲ့။ ကဲ... ခုတော့
အဲဒါတွေက လာကယ်မှာလား။”

ဆရာကိုဘချောနှင့် လူငယ်တချို့ ခဏမျှ တီးတိုးတီးတိုး တိုင်ပင်
ကြပြီးနောက် ပုခက်ပြင်သူ ပြင်၊ ထမ်းပိုးဆွဲသူ ဆွဲ၊ အထုပ်အပိုးပြင်သူ
ပြင်ကြပြီး မြို့ဆေးရုံသို့ သွားကြမည်။

“ပြောတော့ မိုးလားကဲလား၊ လုပ်တော့ သောက်တစ်လွဲ။ ခင်ဗျား
မကယ်နိုင်ရင် ကယ်နိုင်တဲ့လူဆီ သွားမှာပေါ့ဗျာ။ ဖွဟဲ့... ညီလေး တစ်ခုခု
ဖြစ်လို့ကတော့ ဆရာရယ်၊ ခင်ဗျား အသက် ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားပေတော့”

စိန်ကြိုင်နဲ့ သိန်းရွှေကား သူတို့ဘက်မှာ အားကိုးရနေပြီဖြစ်၍ ဆေး
ဆရာနှုတ်ခမ်းမွေးကို ရန်ပြန်ထောင်နေတော့ရာ ဆေးဆရာလည်း သူ့ပစ္စည်း
ပစ္စယများ မြန်မြန်သုတ်သုတ် သိမ်း၍ အိမ်ပေါ်မှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဆင်း
သွားလေ၏။

လှငြိမ်းတို့ ဆေးရုံပို့ရာတွင် ကျောက်ခွေးတစ်ယောက် လိုက်ပါသွား
ချိန်၌ လှငြိမ်း ယခုလို ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းအရင်း ဖန်တစ်ကို ဖင်တစ်ပြန်
ခေါင်းတစ်ပြန် အပြန်အလှန် စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးသော ခင်ကြည်မလည်း
သားကြီးသြရသဖိုးတော၏ စွန့်စားခန်းအတွက် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း
ကုန်အောင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်လေသတည်း။

သူတို့ လာတုန်းတော့ လူမမာကို ဆေးရုံပို့ဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆေးရုံကို တန်းတန်းမတ်မတ် မရောက်။

“ရွှေကြာမျှင်ဘုန်းကြီးက ပယောဂရော၊ မြွေရော နိုင်တယ်။ အဲဒီ အရင်သွားမယ်”

အယူသည်းသူတချို့၏ စကားကို လူမမာရှင်တွေကလည်း နားယောင်ပြန်သောကြောင့် ဆေးရုံရောက်လု ရောက်ခင်မှ မြို့မြောက်ဖျားရှိ ရွှေကြာမျှင်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လူမမာအား တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ထမ်းကြာပြန်လေ၏။ လူမမာအနီး ကပ်ပါလာသော ဆရာကိုသာချောကား ခေါင်းတကုတ်ကုတ်၊ သက်ပြင်းတချချ။

“ခင်ဗျားတို့ မိုက်လုံးကြီးလို့ ဒီကလေး ဒုက္ခရောက်တာ။ လူမမာ မျက်နှာများ ကြည့်ကြပါဦး။ သွား... ကျုပ် လက်မခံဘူး။ ခုချက်ချင်း ကျုပ်ကျောင်းခြံထဲက ထွက်သွား”

ဆရာတော်က အလာနှောင်းသော လူမမာအတွက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးမာန်လွှတ်တော့မှ မူလလာရင်းဌာနဖြစ်သော ဆေးရုံကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လေ၏။

လှငြိမ်းကား မနှစ်ကမှ ကျောင်းကထွက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျောင်းတန်းအထကမှာနေစဉ် ထင်ရှားသော ဘောလုံးသမား၊ ဘောလီဘောသမားလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ကျောင်းကောင်စီအသင်းခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ လူသိများသူ၊ လူချစ်လူခင်များသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းကြားသည်နှင့် ဆေးရုံမှာ လူမမာ သတင်းမေးသူတွေ ပြည့်နေသည်။ သွေးလှူမည့်သူ၊ ဆေးရှာပေးမည့်သူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

“ညကတည်းကဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ခု နေ့မွန်းလွဲမှ ဆေးရုံရောက်ရသလား၊ ကျောင်းမှာ ကြက်ခြေနီသင်တန်းတွေ ဘာတွေ တက်ထားပြီးတော့ မင်းတို့ ဒီလောက်မှ နားမလည်ဘူးလား”

သူငယ်ချင်းများက လှငြိမ်းယောက်ဖတော် သိန်းတင်နှင့် သူတို့နှင့် ကျောင်းနေဖက် ကိုင်းတာသား အောင်ဘုကို အပြစ်တင်ကြသည်။ စိတ်ဆိုးကြသည်။ သူတို့လည်း မိုးလင်းမှ သိကြသူတွေ ဖြစ်၍ အပြစ်တင်လည်း ငုံ့ခံရုံပင်။

ပိုးထိပြီဆိုသည်နှင့် လူမသိအောင် ကွယ်ဝှက်ပြောဆို၊ ဖုံးဖိကုသခြင်း ကား အဘယ်သို့သော ကောင်းကျိုးတရားကို ရနိုင်ပါသနည်း။

“ကိုင်းတာဆိုတာ မြို့နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးလဲ”

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက လူမမာရင်ဘတ်ဆီ နားကြပ်ဖြင့် ထောက်ရင်း မေးသည်ကို “သုံးလေးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးမှာပါ ဆရာကြီး” ဟု တစ်ဦးက ဝင်ဖြေသည်။ ဆရာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“တစ်နာရီခရီးပဲဗျာ၊ နှစ်နာလိုက်တာ”

“ရေ... ရေ... ရေပေးပါ”

လှငြိမ်းကား ရေကို တစာတစာ တောင်းနေသည်။ လှငြိမ်းသည် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေသလို ရုန်းကန်လိုက်၊ ဆေးပိုက်တွေ ဆွဲချွတ်လိုက်၊ ခုတင်ပေါ်မှ လှိမ့်ရုံမည့် လုပ်လိုက်နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသည်။ အနီးရှိသူတို့ မကြည့်ရက်၍ မျက်နှာလွှဲနေကြရပြီ။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ခေါင်းကို လေးပင်စွာခါ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ လှငြိမ်းလည်း ပဋ္ဌာမြေလူး ဝရန်းသုန်းကား လွန်လူးနေရာက တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဆေးရုံခန်းအတွင်းမှ အပ်ကျသံကြားနိုင်လောက်အောင် ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်သွားသော်လည်း နောက်မကြာမီမှာ ဆေးရုံ ပွင့်မတတ် ငိုသံတွေ ပွက်လောရိုက်လေ၏။

ကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ကား ဆေးရုံမှ ပြန်ထမ်းလာသော လှငြိမ်းအလောင်း ရွာရောက်ချိန်မှာပင်တည်း။

“လူလေးရေ... နောက်ကို ငှက်ပစ်သွားချင်ဦးလေ”

ဖအေအိုကြီးက ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ အိမ်တိုင် ခေါင်းနှင့် ထတိုက်သည်။ အမေအိုကြီးကား ခံစားချက်ကင်းမဲ့သူလို မငိုမရယ်နှင့် ကြောင်နေသည်။ လသားအရွယ် ကလေးငယ်နှင့် သွေးနုသားနု မိန်းမသားဖြစ်သူ လှငြိမ်းမယား မသိုက်လည်း ကလေးရင်ခွင်ပိုက်လျက် တက်ချေပြီ။ သည်မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့သူအားလုံးလည်း စိတ်နှလုံး ညှိုးချုံးရပြီ။

လှငြိမ်းကား လူချောလူဖြောင့်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ အားကစားမှာလည်း ထူးချွန်သည်။ အသက်ကလည်း ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆိုတော့ အတော်ငယ်

လှသေးသည်။ ဆယ်တန်းထိ ပညာတတ်သည်။ ဆက်ဆံရေး ကောင်းသည်။ သူ့မိသားစု၏အနာဂတ်ဖြစ်စေ သူ့မှာ မျှော်လင့်အားထားစရာ အရည်အချင်းတွေ အပြည့်အဝ ရှိခဲ့သည်။ ယခုမူ...။

ပျိုမျစ်သော သူတို့၏ နာရေးကို မည်သူမျှ မျက်မှောက်မပြုနိုင်ကြပါပေ။ သွားလေသူအတွက် နှမြော၊ ကျန်ရစ်သူတွေအတွက် ကရုဏာသက်ရင်မောဖွယ်။

“ငါ့ညီလေးကို ငါ့ မတားလို့ အခုလို ဖြစ်တာ။ ငါမိုက်လို့ ဖြစ်တာ”

“ဟေ့... ဟေ့... မလုပ်နဲ့”

လှငြိမ်းနှင့် ငှက်ပစ်အတူ ပါသွားသူ စိန်ကြိုင်ကား အိမ်ရှေ့က ကုက္ကိုပင်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်။ ပခုံးနှင့် ပြေးတိုက်လိုက်နှင့်။ သူ့ကိုယ်သူ ဒဏ်ခတ်နေသောကြောင့် သိန်းရွှေတို့၊ အုန်းမြင့်တို့ ဝိုင်းဆွဲနေရသည်။

“မင်းညီအသက်တစ်ချောင်းနဲ့ လဲထားတဲ့ နောင်တ မင်းတစ်သက်လုံး တန်ဖိုးထားနိုင်ပါစေ သားရေ”

စိန်ကြိုင်အဖေ ဦးမောင်တင်က သွားလေသူ သူ့တူအကြောင်းပြောရင်း၊ သူ့သားကိုလည်း သတိပေးရင်း ဝမ်းနည်းလာဟန်ဖြင့် ပခုံးပေါ်က ပုဆိုးနှင့် မျက်ရည်သုတ်သည်။

“အခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လားဗျာ”

ရွာကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကိုဘချော၏

“အခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လားဗျာ”

ဟူသော အသံကြောင့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်၍ နီးသင်နေသော ကျောက်ခွေး ခေါင်း ငေါက်ခနဲ ထောင်ထသည်။ အသုဘကိစ္စ ကူညီဆောင်ရွက်သူတွေကလည်း ဆရာကိုဘချောဘက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“နောက်ဒါမျိုး လုံးဝ မကြုံစေရဘူး။ ရေတိမ်မနစ်စေရဘူး။ ကျုပ်ကျောင်းက ကျုပ်တပည့်တွေကတစ်ဆင့် မြွေရဲ့သားကောင်၊ ရေရဲ့သား

ကောင်၊ မြေရဲ့သားကောင်၊ အန္တရာယ်ရဲ့သားကောင်၊ ဒိုဗျာ... အသိပညာမဲ့
ခြင်းရဲ့သားကောင် မဖြစ်အောင် ကျုပ် ကြီးစားမယ်ဗျာ၊ ကြီးစားမယ်”

ဆရာကိုဘချော၏ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်နေ၍ မေးရိုး
ကြီးများက တောင့်တင်းနေသည်။ လူတွေက ကိုဘချောကို နားမလည်
ဟန် မျက်နှာထားဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

ကျောက်ခွေးသည် ဆရာကိုဘချော ပြောသည့် စကားအပြည့်အစုံကို
နားမလည်ပါချေ။ သို့သော် နားလည်သလောက်နှင့်ပင် ကျောက်ခွေး ကျေနပ်
ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်ခွေးနှင့် ကျောက်ခွေးနှင့် ခင်ကြည်မ
တို့၏ ကျောင်းထားသောအရွယ် သားသမီးများအားလုံးမှာ ဆရာကိုဘချော၏
တပည့်များ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါတည်း။

“ကဲ... ကြပါဦး၊ ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီး”

ကျောက်ခွေး အိမ်ပေါက်ဝ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ခင်ကြည်မ၏ ယဉ်
ကျေးပျူငှာသော နှုတ်ခွန်းဆက်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

တုတ်ကိုင်ထားသော ခင်ကြည်မ၏ရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်
နေသူကား အကြီးကောင်ဖိုးတော။ ကျန်ကလေးတွေကတော့ သူတို့နှင့်
မဆိုင်သလို မလှမ်းမကမ်းမှာ။

“တော်သားကို တော် ဆုံးမ မလား။ ကျုပ် ဆုံးမ ရမလား”

အသုဘအိမ်က ငိုသံ ယိုသံတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျို၍
ပြန်လာခါမှ အိမ်မှာ စိတ်ထပ်ညစ်ရမှာလား။ သည်မိန်းမကိုပဲ အလိုက်ကန်း
ဆိုး မသိ။ ဆူလွန်း ပူလွန်းလှသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးမရမှာလဲကွ”

ကျောက်ခွေး၏ ခပ်ငေါက်ငေါက် အသံကြောင့် ခင်ကြည်မ ဖျတ်ခနဲ
မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မထိတရီ ပြုံးသည်။

“တော် ဆေးရုံသွားလိုက်၊ အသုသွားကူလိုက် လုပ်နေတာတောင်
သူများ ပြောသံ၊ ဆိုသံ မကြားမိဘူးလား”

ခင်ကြည်မ စကားရယ်၊ လက်ထဲက တုတ်ရယ်၊ ရှေ့က ဆောင့်
ကြောင့်ကောင်ရယ် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုပတ်သက်မှန်း မသိသောကြောင့်
ကျောက်ခွေး ခေါင်းခါသည်။ သည်တော့မှ ခင်ကြည်မက အောင်မြင်ဝံ့ကြား
စွာ ခါးထောက်လျက်-

“တော့သား လက်တောက်လောက်ကောင်က ငှက်ပစ်သွားတဲ့ဆီ
ပါသွားတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ဖြစ်ပျက်ပြီးမှ သူများလာပို့လို့ အိမ်ပြန်ရောက်
တာ။ မအော့တော့ စာမသိလို့ သွားမေးမလေး၊ ဘာလေးနဲ့။ ဒီအရွယ်နဲ့
ပလီပလာတတ်တဲ့ကောင်။ မတော် ရေနစ်သေတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ
ဟင်...”

“ဖြန်း...”

“ကြောက်ပါပြီ အစ်မရဲ့”

“ခု လှငြိမ်း ဖြစ်သလို ဖြစ်တော့ မိဘ ရင်မကျိုးပါလား”

“ဖြန်း...”

“အောင်မယ်လေး...၊ နောင် မသွားတော့ပါဘူး အစ်မရဲ့”

“ဖြန်း...”

“မှတ်ပါပြီ အစ်မရဲ့၊ ဟီး... ဟီး...”

ခင်ကြည်မ၏ ရေရွတ်သံ၊ ဖိုးတောကျောပေါ်တုတ်ကျသံ၊ ဖိုးတော၏
ငိုယိုအော်ဟစ်သံတို့ကို နားထောင်ရင်း ယခုမှ သနစ်စုံကို တစ်စတစ်စ
ဇာတ်ရည်လည်လာသော အိမ်ဦးနတ်ကြီး ကိုကျောက်ခွေးလည်း ဆရာ
ကိုဘချော၏ ကြုံးဝါးသံကို ပြေး၍ ကြားယောင်လေရာ ဖိုးတောကျောပေါ်
ဖြန်းခနဲ တုတ်ကျလေတိုင်း-

“ကဲ... မှတ်ပလား၊ နောင် သားကြောင့် မဖြစ်နဲ့”

ဟု စိတ်က ရေရွတ်လျက် ဖိုးတောအား သဲသဲမဲမဲ ရိုက်နေသော
ခင်ကြည်မကို သည်တစ်ခါတော့ တမင်မဆွဲဘဲ ထားလေသတည်း။

